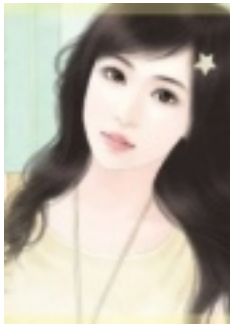

Nô Lệ Của Vợ

Contents

Nô Lệ Của Vợ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	8
4. Chương 4	15
5. Chương 5	22
6. Chương 6	27
7. Chương 7	38
8. Chương 8	44
9. Chương 9	51
10. Chương 10	56
11. Chương 11: Ngoại Truyện Một Đôi Mắt Trong Suốt Của Thiếu Nữ Ghi Việc	62
12. Chương 12: Phiên Ngoại Hai Á Bọt	65

Nô Lệ Của Vợ

Giới thiệu

Anh là một người hoàn hảo, muốn tìm một con người nào đặc biệt hơn cũng khó. Anh quá tuyệt vời,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/no-le-cua-vo>

1. Chương 1

Mở đầu

Anh đã gặp được một kẻ lừa gạt, lừa toàn bộ của anh.

Phong của anh, xe của anh, thẻ tín dụng của anh, người nhà của anh, áo khoác của anh... nói tóm lại, những

vật đã từng là của anh, cho dù là cái cúc trên áo sơ mi cũng là vật sở hữu của kẻ lừa gạt này – xem này, bây giờ kẻ lừa gạt này còn ôm chần bông của anh không thả!

Kẻ lừa gạt này vô cùng xấu xa, không chỉ lừa gạt toàn bộ của anh, còn ý lại vào anh, đợi đến khi anh phát hiện ra toàn bộ thì đã quá muộn, suy nghĩ của anh giống như là bị đổi trắng thay đen toàn bộ. Nếu như trước kì nghỉ lễ No – en, anh biết sau kì nghỉ cuộc sống của mình sẽ đi ngược lại với kế hoạch thì nhất định anh sẽ nghĩ là ông trời đang đùa giỡn với mình. Nếu như không phải là người bên cạnh anh điên rồi, trừ phi anh không còn là anh. Nếu anh không phải là Tần Bích Vũ, cuộc sống tuyệt đối không có khả năng xuất hiện bất kì việc ngoài ý muốn của anh! (Ồ: Thực sự là không hiểu đoạn này a nói gì >___

2. Chương 2

Sau khi rời khỏi nhà, Tần Bích Vũ như đang suy nghĩ điều gì đó.

Nếu như Điện Thao thật lòng thích Kim Bảo Bối thì anh có ngăn cản không? Có lẽ anh phải khuyên Điện Thao không nên lỗ mãng như vậy, phải thành ý mà theo đuổi cô, anh cũng nên vui khi sự việc thành công mới đúng. Nhưng mà cứ nghĩ đến hình ảnh Kim Bảo Bối ở trong ngực Điện Thao, anh cảm thấy không thoải mái, như có gì đang ghen trong cổ họng.

Tần Bích Vũ vuốt vuốt hàng lông mày.

Không được. Tại sao anh lại có tâm tính này? Tần Bích Vũ tự hỏi nguyên nhân, rốt cuộc, anh miễn cưỡng lấy được một đáp án có thể thuyết phục chính mình: Kim Bảo Bối còn quá trẻ, Điện Thao không thể trêu cô ấy.

Đúng vậy! Cho nên anh lấy tư cách anh trai khuyên can Điện Thao và phải bảo vệ người sắp trở thành học sinh của anh là Kim Bảo Bối.

Khi anh khôi phục tinh thần thì thấy Kim Bảo Bối đang vui vẻ khoác cánh tay của anh đi dạo phố. Tần Bích Vũ cảm thấy bộ ngực trổ mã đầy đặn của thiếu nữ dán vào cánh tay của anh, gương mặt anh nóng lên, nhịp tim nhảy nhanh vài nhịp, vội vàng đẩy Kim Bảo Bối ra.

“A”, Kim Bảo Bối chú tâm thưởng thức quang cảnh trong thành phố, không kịp phản ứng bị anh đẩy ngược ra vài bước, đứng không vững, giày cao gót không có trọng tâm, cô suýt lặn xuống dòng đường xe cộ đông nghịt.

Tần Bích Vũ hoảng sợ, vội xông lên trước, kéo cô vào trong ngực.

“Xin lỗi em! Em có sao không?”. Tần Bích Vũ vẫn chưa tỉnh, lúc đó, trái tim anh suýt thì ngừng đập. Anh ôm chặt lấy Kim Bảo Bối, vỗ vỗ nhẹ nhàng an ủi người trong ngực, xác định cô thật sự đã bình an vô sự.

Anh biết là cô bé còn sợ hãi hơn anh nhưng anh an ủi cô cũng là an ủi chính mình. Rốt cuộc anh đang làm gì? Tần Bích Vũ thầm mắng mình đáng chết.

Tất nhiên Kim Bảo Bối sợ hãi, suýt chút nữa thì khóc nhưng mà cái ôm của Tần Bích Vũ thật ấm áp, rất chắc chắn, thậm chí anh còn quên không thả cô ra.

Không biết đây có tính là “chết dưới khóm mẫu đơn” [1] không nữa? Ai, dường như cô đã nghĩ quá xa. Cô biết Tần Bích Vũ cũng khẩn trương không kém cô, bởi vì cô có thể cảm nhận được tiếng tim đập rối loạn của anh, vừa có lực lại thật như vậy, bàn tay đang vỗ người nàng còn đang run! Kim Bảo Bối muốn nói với anh là cô không có việc gì nhưng mà đột nhiên nhớ đến lời nói của Tần Điện Thao.

[1] Nguyên tác “Mẫu đơn hoa hạ tử, tố quỷ dã phong lưu”: Được chết dưới hoa mẫu đơn, thì làm quỷ vẫn phong lưu.

Thật ra muốn bắt được anh hai rất đơn giản, anh ấy là một người đàn ông cổ hủ, em phải làm cho anh ấy cảm thấy anh ấy đã phụ em, anh ấy sẽ phụ trách với em đến cùng.

Đây không phải là một cơ hội sao? Ít nhất thì với tính cách của Bích Vũ, anh ấy sẽ không bao giờ quên chuyện ngày hôm nay.

Nhưng mà anh Bích Vũ khản trương như vậy vì cô! Mặc dù vừa rồi đúng là ngàn cân treo sợi tóc nhưng mà cô vẫn đau lòng vì tay của anh Bích Vũ vẫn run run khi an ủi cô. Nếu như cô cố ý khiến cho anh áy náy hơn, không phải là anh ấy rất đáng thương sao? Trong nháy mắt, Kim Bảo Bối cảm thấy do dự, nhưng cô lại nhớ đến tình địch không biết là thần thánh phương nào.

Nhân từ với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với chính mình!

Mặc dù anh Bích Vũ không phải là kẻ địch nhưng mà cô không thể chủ quan, anh không thể biến thành “người của tình địch”, tốt nhất anh phải nhanh chóng trở thành “người của cô”, đến lúc đó cô sẽ suy nghĩ đến hai chữ “nhân từ”.

Kim Bảo Bối lập tức hít hít mũi, ngẩng đầu lên. Mặc dù nước mắt của cô không chảy như vòi rồng nhưng mà đã dọa đến Tần Bích Vũ. Mẹ cô đã nói: “Nước mắt của phụ nữ không được lãng phí”. Nếu cần thì nó phải phát huy giá trị của nó! Cái miệng nhỏ nhắn của cô bẹt ra, đôi mắt to lấp lánh nước mắt.

“Có phải anh chán ghét em hay không.....”. Lời kịch đã cũ, do cô hay xem phim và thỉnh thoảng xem mấy quyển tiểu thuyết ngôn tình với chị ba. Bây giờ dùng đến, cô cũng cảm thấy rất tốt.

“Không phải!”. Lòng của Tần Bích Vũ không phải là tường đồng vách sắt, anh rất ít khi đặt chuyện gì trong lòng - nếu như không phải lập chí trở thành một học giả thì chí hướng thứ hai của anh có thể là hòa thượng hoặc cha xứ - nhưng mà một khi đã đặt chuyện gì trong lòng, mới có thể phát hiện ra, tim của anh cũng mềm mại như ai khác. Bộ dạng đáng thương của Kim Bảo Bối làm cho anh một kích ngã xuống đất, tim bị cô lên án mà nín lại, tất cả suy nghĩ tinh táo đều bị đánh tan.

“Em.....”. Anh muốn nói rõ lý do nhưng lại nghẹn trong cổ họng, cảm thấy mình rất đáng chết, không thể làm gì khác hơn, nói: “Vừa rồi anh mới ngẩn người, không suy nghĩ nhiều, nhưng mà em làm”. Khuôn mặt của anh lại nóng lên. “Anh đi đường hơi khó khăn”.

Kim Bảo Bối trừng mắt nhìn, bĩu môi nói: “Nhưng mà anh có nói bám chắc lấy, sợ em bị lạc”.

A, anh có nói câu đó sao? Vừa rồi anh tập trung suy nghĩ, có lẽ đúng là đã nói những câu này, đây lại là khu não nhiệt, đúng là anh cũng sẽ lo lắng cô sẽ bị lạc.

Kim Bảo Bối lại nở nụ cười rục rịch với anh, bàn tay nhỏ bé chủ động cầm bàn tay to dày của anh, “VẬY thì cầm như thế này được không, như vậy sẽ không bị lạc?”.

Bàn tay nhỏ bé của cô vừa mềm lại non mịn, cầm trong lòng bàn tay có cảm giác ngọt ngào, cảm giác kỳ diệu từ lòng bàn tay của hai người lan ra, chạy thẳng đến tim của anh.

Sau đó Tần Bích Vũ mới nhớ, đời này anh chưa từng cầm tay của một người con gái nào, kể cả mẹ của anh – có cha anh đấy, không đến lượt của anh, kể cả em gái của anh. Tất nhiên, ngay cả con trai cũng không có.

Nhưng mà chỉ như anh trai vậy, vì an toàn nên dắt tay em gái, không có gì cả! Anh tự nói với mình, lặng lẽ khép chặt năm ngón tay, muốn hoàn thành công việc hộ hoa sứ giả.

Kim Bảo Bối rất vui vẻ, giống như đứa bé lắc lắc bàn tay của hai người, nụ cười còn ngọt ngào hơn cả chocolate trong tiệm bánh ngọt. Ngay cả Tần Bích Vũ cũng bị cô lây, nở nụ cười nhẹ, giới hạn trong lòng dần dần bị hòa tan.

Sau khi Kim Bảo Bối trở lại nhà họ Tần, cô chạy đến chỗ chị cả mượn vài cuốn tiểu thuyết ngôn tình, tránh tình trạng như hôm nay không biết phải làm như thế nào.

Một nữ cường nhân thích xem tiểu thuyết ngôn tình? Ha ha, nói ra thì có ai tin chứ, nhưng mà chị cả, chị hai, chị ba rất mê mẩn. Nhưng mà da mặt chị cả rất mỏng, thường xuyên bực cần thận, có lúc còn kẹp ở trong công văn. Nếu như nhân viên mà biết trong tập công văn của Tổng giám đốc chính là tiểu thuyết ngôn tình, không biết sẽ có cảm tưởng gì, ha ha. Chị hai và chị ba thì quang minh chính đại hơn nhiều, cầm cả tiểu thuyết hạn chế số tuổi ngồi trên xe buýt và tàu điện ngầm đọc – như đã nói, tại sao trong đồng tiểu thuyết của chị cả không có tiểu thuyết hạn chế số tuổi? Khó có được lúc cô tò mò muốn nhìn!

“Em đang tìm cái gì?”. Kim Bảo Châu nhìn em gái đang lật đồng truyện của cô.

“Chị không có truyện hạn chế tuổi à?”

“...”. Kim Bảo Châu nhìn chăm chăm vào em gái mình, sau đó đập một phát vào đầu con bé. “Không cho phép em xem cái đấy”. Cô chọn một quyển tiểu thuyết cực kì trong sáng, suy nghĩ một chút về nội dung của nó.... Rất tốt, nam chính và nữ chính chỉ kiss nhau thôi, hơn nữa nội dung rất lành mạnh, tư tưởng chủ đạo trong câu chuyện rất chính xác. Sau đó cô đưa quyển truyện đó cho Kim Bảo Bối. “Em đọc quyển này”.

Mình thì thích xem mà không cho cô xem? Cô cũng đã mười chín tuổi rồi nhé, sao chị ấy lại chuyên chế như vậy! Kim Bảo Bối chu mỏ, nhận lấy quyển truyện, vừa nhìn thấy hình bìa, mở mở ra hai trang, lại chu mỏ nói. “Em không đọc thể loại Tổng giám đốc đâu”. Đây là thể loại mà chị hai thích nhất.

Kim Bảo Châu trợn mắt, cầm một quyển truyện khác đưa cho cô.

“Em không đọc thanh mai trúc mã đâu”. Đây là thể loại mà chị ba thích nhất.

Kim Bảo Châu kiểm chế, đưa một quyển khác ra.

“Em cũng không muốn đọc xuyên không, toàn cương thi”. Đây là thể loại mà chị cả thích nhất.

“Cái gì mà cương thi hả? Người của Thanh triều như vậy, em đừng có nói loạn, không có tiêu chuẩn!”. Kim Bảo Châu muốn bóp chết đứa em này. “Vậy rốt cuộc thì em muốn thể loại nào?”. Người gì mà khó phục vụ vậy, không cần thận cô lấy tư cách là chị lại gõ thêm mấy cái vào đầu cho bây giờ.

Kim Bảo Bối bắt đầu nghĩ. “Em muốn nam chính là giáo sư dạy trong lớp, nữ chính là học sinh của anh ta. Tính cách của nam chính phải nghiêm túc nghiêm chỉnh, đối với sự nghiệp hay gia đình đều rất nghiêm túc thành thật, lúc nào cũng giúp đỡ mọi người, là một người cực kỳ tốt. Nữ chính vừa ngây thơ, vừa hoạt bát đáng yêu, sau đó nam chính rất thích rất thích nữ chính....”. Cô nói xong cũng xấu hổ, lẩn qua lẩn lại trên giường.

Là vừa ngây thơ vừa hoạt bát đáng yêu à? Kim Bảo Châu trợn mắt nhìn cô em. “Sao em không tự viết câu chuyện đó ra đi”.

“Nhưng mà xuất hiện tình địch thì làm sao đây?”. Cô cần quyển truyện có thể giúp cô đánh bại kẻ thù. Bây giờ Kim Bảo Bối đang tràn đầy ý chí chiến đấu.

Kim Bảo Châu nhìn em gái rồi nói. “Tần Bích Vũ có bạn gái à?”. Nếu như anh ta có thì nhà họ Tần đã không muốn tìm đối tượng cho anh ta rồi. Hơn nữa vì Bảo Bối, ngay lần gặp mặt đầu tiên cô đã hỏi Tần Bích Vũ rất nhiều vấn đề. Sau đó cô đã rút ra kết luận, so với những lão hồ ly thương gia thì Tần Bích Vũ đúng là chính trực đơn thuần, có thể liệt vào loại động vật cần được bảo vệ chăm sóc, nhưng anh ta là người có kiên trì và tín niệm, không phải là người có thể dễ dàng rút lui. Đưa em gái cho một người đàn ông như vậy, cô cũng cảm thấy yên tâm.

“Không có, nhưng mà em cũng phải nhanh tay nhanh chân, em sợ sẽ nhanh có tình địch”. Điều đó thật là đau khổ.

“Cuộc sống chân thật không giống tiểu thuyết mà có vô vàn điều có thể xảy ra, em phải dựa vào chính bản thân mình để vượt qua, lệ thuộc vào tiểu thuyết không bằng tự mình cố gắng”. Kim Bảo Châu vò vò mái tóc của em gái, thật ra thì cô rất muốn vờ về mặt của con bé này, ai bảo thường ngày nó gây ra nhiều phiền toái cho cô vậy! “Nếu như em sợ tình địch xuất hiện thì không bằng em tự mình nâng cao kiến thức, đừng ngày nào cũng có chơi bởi, em nghĩ là vợ của giáo sư dễ làm lắm à? Đọc nhiều sách vào cho chị! Nếu không thì chị sẽ xách em về Đài Loan, không để cho em ở Mĩ nữa đâu!”. Cô càng nói thì càng không nhận được mà ôm lấy cô em, sau đó vờ về đôi má của nó.

“Ai da, đau! Em thật là đáng thương mà, đến chị ruột cũng ghen tỵ với sắc đẹp của em, muốn biến mặt em thành cái bánh nướng!”.

“Bảo Bối, em xong đời rồi.....”. Hai chị em rõ ràng hơn kém nhau mười tuổi lại đang chơi trò đại chiến gối trong phòng. Không phải người nhà họ Tần không có ý kiến nhưng mà đầu tiên họ đã chuẩn bị hai gian phòng cho hai chị em nhà này thì hai người họ lại từ chối. Mặc dù ở nhà được ăn sung mặc sướng nhưng ngủ chung một chỗ cũng không thành vấn đề.

Có lẽ bởi vì Bảo Bối chưa bao giờ rời khỏi cánh chim bảo vệ của mọi người trong nhà, bây giờ lại một mình đến Mĩ học. Trước kia cảm thấy bị nó dính lấy rất phiền, rất muốn đánh cho nó một trận nhưng bây giờ

cũng không thể tách ra ngủ được.....

Căn cứ vào tin mật báo —— Kim Bảo Bối vô sỉ đi khắp nơi làm bộ mặt đáng yêu nói muốn lấy tin cho chị gái —— Sau đó lấy được kết quả, tình địch của cô hình như là đồng nghiệp của Tần Bích Vũ, là phụ tá của giáo sư, họ Khương, cũng là người gốc Trung. Cô tò mò, rõ ràng đã có một ứng cử viên tại sao bác trai và bác gái không hợp tác cho Tần Bích Vũ và đồng nghiệp của anh ấy vậy?

“Sao em không suy nghĩ kỹ một chút?”. Kim Bảo Châu nghe được tin được mà em gái tra được, cũng nghĩ được đôi chút. “Trình độ học vấn của cô Khương đó không kém Tần Bích Vũ, hai người cùng ngành, lai lịch giống nhau thì tại sao cô ấy lại làm phụ tá của giáo sư? Hơn nữa bữa tiệc Giáng Sinh cũng không thấy cô ấy được mời”.

“Bởi vì cô ấy không ưu tú như anh Bích Vũ”.

Quả nhiên tình yêu làm người ta mù quáng! Kim Bảo Châu lại muốn trợn mắt. “Giới tính có thể là lý do thứ nhất, nhưng bối cảnh gia thế cũng là trọng điểm, dĩ nhiên có thể có cả những lý do khác”.

“Nhưng không thể phủ nhận là anh Bích Vũ rất ưu tú!”.

“Vâng, vâng, vâng”. Haizzz còn chưa gả đi mà lúc nào cũng đã bảo vệ cho Tần Bích Vũ rồi, quả nhiên là con gái lớn không dùng được mà! “Đúng là anh ta rất ưu tú nhưng gia thế bối cảnh giống như một thứ trợ lực sau lưng. Giống như chị vậy, vị trí Tổng Giám đốc không thể tự chị cố gắng là có thể với tới, không phải chị nói như vậy ý phủ nhận, chị nghĩ Tần Bích Vũ cũng nghiêm túc như chị, phải làm cho người khác tán thành. Tuổi của anh ta mà giữ vị trí đó tất nhiên là sẽ bị chất vấn nhiều nhưng mà những người khác chỉ là phải khổ cực hơn bọn chị thì mới có thể hưởng được trái ngon mà bọn chị đang được hưởng thụ hôm nay”.

Cho nên nói, cô gái kia đơn phương Tần Bích Vũ đã lâu, nhiều năm qua yên lặng ở bên cạnh anh ta, hàm súc biểu đạt tình yêu của mình. Cô Khương không giống Kim Bảo Bối có bối cảnh hiển hách cho nên không chiếm được sự đồng ý của người lớn trong nhà họ Tần, ngược lại cô là một người nhảy ra giữa đường nhưng được người nhà họ Tần đồng ý, xấu nhất là phải dùng thủ đoạn hèn hạ —— cô còn chưa muốn dùng những cách hèn hạ khác quá nhanh —— ép anh Bích Vũ phải cưới cô để chịu trách nhiệm. Tất nhiên không phải cô Khương đó không đáng thương, giống như trong truyện “Yêu thương mười tám năm”.

Trời ơi! Vậy thì không phải tình tiết giống hệt quyển truyện mà hôm qua cô mới xem à? Cô đào trong đồng tiểu thuyết của chị cả, hơn nữa cô rất kinh hãi, vai diễn của cô là nữ phụ người xấu, là thiên kim tiểu thư tà ác mắc bệnh công chúa”.

Hu hu..... Kim Bảo Bối cực kỳ bi thương, cô bị đả kích rất lớn, núp ở trong chăn khóc lớn.

Cô nghĩ đến, nếu như anh Bích Vũ giống như nam chính trong tiểu thuyết, không tự nguyện cưới người vợ, luôn luôn lạnh lùng vô tình, còn nói với cô là “Tôi chưa bao giờ yêu cô”, thậm chí dù sắp chết vẫn muốn ở gần nữ chính, hoàn toàn không để ý đến thiên kim tiểu thư đó..... A a a a cô cảm thấy rất đau lòng! Kim Bảo Bối cắn chặt bông khóc rống.

Kết quả, ngày hôm sau, ánh mắt của cô sưng như hai hột đào. Rất khó coi.

“Kim Bảo Bối, chị chỉ phân tích một chút tình hình hai người, làm sao mà em khóc như con dâu bị bắt nạt vậy?”. Chị cả kêu lên.

Đừng nói nữa, chính cô cũng cảm thấy cô thật ngu ngốc, rất mất thể diện, nhưng mà nghĩ đến tình địch của cô còn có tư cách độc chiếm Tần Bích Vũ hơn cô là cô cảm thấy rất u buồn. Nhìn cô khác hẳn người vui vẻ giống như cá nhỏ chim nhỏ ngày hôm qua, tự nhiên ảo não không vui.

Mặc dù cô vẫn giả bộ không có việc gì trước mặt người lớn nhưng Tần Bích Vũ vẫn để ý đến—— từ mặt trời nhỏ hóa thành mặt trời nhỏ, anh không thể nào bỏ rơi cô được! Mặc dù không biểu hiện ra ngoài nhưng anh đã để ý cả buổi sáng, bao gồm cả lúc ngồi ăn trên bàn cơm, cô ăn ít hơn so với những hôm trước.

“Sao vậy? Em nhớ nhà à?”. Tần Bích Vũ đến gần Kim Bảo Bối đang đếm kiến ở góc vườn.

Kim Bảo Bối ngẩng đầu lên. “Anh Bích Vũ.... ..”.

“Hôm nay em ăn rất ít”.

Anh Bích Vũ đang quan tâm cô sao? Kim Bảo Bối vẫn rất lo lắng, len lén nhìn sắc mặt của anh. “Thầy ơi, em hỏi thầy.... nếu như.... Em chỉ nói nếu như thôi”. Cô chợt dạ nói. “Nếu như thầy có người trong lòng nhưng vì bối cảnh gia đình mà người nhà của thầy không đồng ý, đúng lúc đó người nhà lại bắt thầy cưới người con gái khác, vậy thì thầy sẽ làm sao?”. Hỏi như vậy có sợ sẽ lộ ra không? Kim Bảo Bối rất khẩn trương.

Tần Bích Vũ nhú mày, vẻ mặt nghiêm túc. “Bối Bối, người kia tính cách như thế nào?”.

“Hả?”. Ai cơ? Cô Khương đó à?

“Có phải em thích người kia, bối cảnh gia đình người đó là cái gì? Tại sao người nhà của em lại không chấp nhận người đó?”.

Kim Bảo Bối hiểu ra, thì ra anh Bích Vũ nghĩ rằng đó là phiền não của cô sao? Haizz, đó đúng là phiền não của cô nhưng mà nhân vật trong đó khác mà thôi. “Không phải là em đâu... mà là... bạn của em”.

Tần Bích Vũ không tin tưởng cô lắm vì đôi mắt sưng húp của cô nhưng anh vẫn nói. “Vậy thì em nói với ‘bạn’ của em như thế này, các em còn trẻ, nếu như không muốn bị người nhà định đoạt thì trước hết phải nghĩ cách để mình có thể lớn lên, để lớn lên tự lập thì các em cần phải đọc nhiều sách và kiến thức để sau này mới có thể tranh thủ cuộc sống tự do với người lớn trong nhà. Nếu như bối cảnh gia đình của đôi phương làm sao mà người nhà không chấp nhận được chắc có lý do của nó, cũng không phải là cấm hãm không được chơi với người như vậy nhưng phải chờ đến khi các em có đầy đủ kinh nghiệm trong cuộc sống thì mới có thể đối mặt với những vấn đề khó khăn mà bối cảnh mang đến”.

Đúng là lời nói của một thầy giáo nhưng mà đây đâu phải là vấn đề của cô. “Em... Người bạn kia của em đã lớn tuổi rồi, không... không khác anh lắm”. Kim Bảo Bối càng nói càng chột dạ.

“Nếu như tuổi gần bằng anh vậy thì cậu ta có đầy đủ năng lực để xử lý vấn đề của mình nên em không cần suy nghĩ lung tung”. Rốt cuộc là bạn bè như thế nào? Bạn bè có liên quan đến sự vui buồn uất ức của cô à? Hay đây chỉ là lời nói dối của cô bé để dời sự chú ý của anh?

Tần Bích Vũ chỉ có thể than anh bằng này tuổi rồi mà không có kinh nghiệm nói chuyện với cô gái, khi anh nói chuyện với sinh viên thì chỉ nói chuyện công việc, thời gian ngoại khóa cũng không giống các giáo sư hay thầy giáo khác ngồi nói chuyện phiếm “tăng tình cảm” với học sinh. Kim Bảo Bối lại khác hẳn với cô tiểu thư nhà họ Tần kia làm anh không thể hiểu được cô ấy đang phiền não cái gì.

Những lời này nói trúng ngay vấn đề! Anh Bích Vũ làm sao có thể vấn đề tình cảm của mình mà cũng không giải quyết được cơ chứ? Kim Bảo Bối lại bắt đầu động não. “Nhưng mà em vẫn tò mò, rốt cuộc sẽ kiên trì cưới người mình thích hay là nghe lời của người nhà, cưới người mà mình không thích? Nếu như là anh thì anh sẽ làm như thế nào?”.

“Về chuyện này thì anh không thể trả lời em được?”.

“Tại sao?”. Cô lại trưng ra vẻ mặt vô tội không hiểu gì.

“Thứ nhất, anh chưa thích người con gái nào nên không biết nếu một ngày gặp phải vấn đề như thế thì anh sẽ giải quyết như thế nào. Thứ hai, mặc dù gia đình và người lớn rất quan trọng nhưng anh vẫn tiếp tục duy trì tình trạng độc thân, em hỏi ý kiến anh thì anh không thể giúp em được”.

Kim Bảo Bối không biết là cô nên thở phào nhẹ nhõm hay cô nên cảm thấy lo lắng. Anh Bích Vũ vừa nói là anh ấy sẽ duy trì tình trạng độc thân?

Nhưng mà điều đó đâu có chứng tỏ gì, bây giờ anh còn duy trì tình trạng độc thân nhưng không có nghĩa là sau này anh vẫn sẽ độc thân! Hơn nữa anh Bích Vũ đã nói anh ấy không có người trong lòng, vậy có nghĩa cái cô Khương kia chỉ là đơn phương, hoa rơi hữu ý nhưng nước chảy vô tình. Cho dù cô là người đến sau nhưng vượt trước cũng không có vấn đề gì cả. Tất cả những uất ức vì cái gì mà “Mười tám năm yêu”, cái gì mà thiên kim tiểu thư mắc bệnh công chúa tất cả đều biến mất khỏi đầu của Kim Bảo Bối, dù sao tiểu thuyết đó cũng không phải là cuộc sống của cô. Tất cả mây đen trên đỉnh đầu đều biến mất, ánh mặt trời lại lộ đầu ra.

“Bối Bối, người bạn đó của em là người như thế nào?”. Sau cuộc nói chuyện, đột nhiên Tần Bích Vũ lo lắng cho việc kết bạn của cô.

“Chỉ là đàn anh thôi ạ”. Kim Bảo Bối cười hì hì, vội vàng nói lảng sang chuyện khác. “Hôm nay anh Bích Vũ không đi đâu ạ?”.

“Không có việc gì quan trọng nên anh không đi”. Tần Bích Vũ càng ngày càng không hiểu cái cô bé này. “Tâm tình của em đã tốt hơn chưa?”.

“Tâm tình của em vẫn bình thường mà”. Cô giả ngu.

Có lẽ tâm sự của tiểu nữ sinh sẽ không tùy tiện tâm sự với một người đàn ông già như anh đâu? Tần Bích Vũ suy nghĩ một chút cũng không để ý đến, nhưng mà không biết tại sao tâm tình của anh hơi sa sút một chút — tất nhiên là là một chút mà thôi.

“Vậy thì tốt, em phải ăn nhiều một chút, bữa sáng không thể không ăn được”. Anh là người đàn ông già nên rời đi, anh đứng nói nhiều như thế này cô có thấy phiền không?

“Đúng vậy, vừa rồi em ăn ít quá bây giờ cảm thấy rất đói bụng!”. Kim Bảo Bối nhảy lên, ôm lấy cánh tay Tần Bích Vũ. “Anh Bích Vũ, anh dẫn em đi ra ngoài ăn điểm tâm được không? Em muốn ăn siro đá bào hôm qua anh dẫn em đi ăn”.

Vậy là mặt trời nhỏ sống lại rồi à? Tần Bích Vũ dở khóc dở cười, có chút không hiểu nhưng khi nhìn thấy nụ cười của cô thì những chuyện vừa rồi cũng tan thành mây khói.

Đúng là một cô bé kỳ lạ.

Tối ngày 31 tháng 12, cha mẹ nhà họ Tần cùng đi thưởng thức nhạc kịch với con trưởng, chị em nhà họ Kim cũng được mời đi cùng. Khi Kim Bảo Bối biết Tần Bích Vũ ở nhà thì cảm thấy mất hết hào hứng.

Bọn họ đã hẹn trước ăn cơm ở một khách sạn sau đó sẽ đi ô tô đến nhà hát kịch.

“chị dâu tương lai”. Tần Điện Thao cười cười, giọng nói vang lên sau lưng Kim Bảo Bối. Trong đại sảnh người đến người đi nhiều nên cô không phát hiện anh ta đến gần cô lúc nào, cô nhìn anh ta bằng ánh mắt xem thường.

“Em có tiếp tục ở đây không?”.

“Nếu có thể thì em cũng không muốn ở đây”. Lúc cô lên xe cô mới biết Tần Bích Vũ sẽ ở nhà, đúng là làm người ta bực mình mà!

“Đừng trách anh không thông báo cho em biết tối nay là một cơ hội tốt nhé”.

“Cơ hội tốt?”.

“Có phải lần trước anh đã nói với em nhược điểm của anh hai rồi không?”.

Nhược điểm của Tần Bích Vũ? Anh ấy không thể uống rượu? Vậy thì sao nào? Kim Bảo Bối trừng mắt nhìn anh ta, người này thường thích nói một nửa rồi thôi, rõ ràng là làm người khác khó chịu vì tò mò. “Không phải là anh muốn nói anh Bích Vũ đang ở nhà uống rượu đấy chứ?”.

“Không phải là anh ấy muốn uống. Em đừng quên là ở nhà còn có lão tứ và lão ngũ và những người em họ khác. Năm ngoài do anh hai “thiết diện vô tư” nên năm nay các anh em tính toán sẽ cho anh ấy một sự vui mừng bất ngờ, bởi vì không khéo anh ấy sẽ là người độc thân cuối cùng trong nhà.....”. Tần Điện Thao cười rất mập mờ, rất nham hiểm. Trong mắt Kim Bảo Bối thì anh ta cực kỳ tà ác.

Niềm vui bất ngờ à? Có quan hệ gì với việc uống rượu? “Không phải anh cũng muốn cho anh ấy sự vui mừng à?”.

“Anh đang cho anh ấy sự vui mừng rồi”. Anh ta tự tin nói. “Em hãy tin tưởng anh, so với những người khác thì ý tốt của anh chân thành 100%”. Anh ta nở nụ cười thành khẩn hiền lành.

“Tại sao anh lại giúp em?”. Anh ta không có tốt bụng như vậy chứ?

“Anh vẫn đang đợi ‘lương tâm’ của chị dâu”.

A, cô quên mất chuyện này. “Em.... em còn chưa liên lạc với đàn chị, ngày mai có gì em sẽ nói cho anh biết”. Lương tâm ngày hôm nay của cô dùng hết rồi, ngày mai nhớ phải liên hệ sớm!

Kim Bảo Bối tìm được bác Tần và Tần Huyền Nhạc đứng bàn công việc với chị cô, cô giả vờ trong người cảm thấy không khỏe. “Chị, chị và bác Tần đi xem là được rồi, em muốn trở về nghỉ ngơi, em cảm thấy không được khỏe lắm”.

Kim Bảo Châu đã nhận thấy cả bữa cơm em gái ăn không ngon, không cần hỏi cô cũng biết lý do là gì, về phần con bé không thoải mái chỗ nào cô cũng biết, dù sao trong lòng không thoải mái thì cả người sẽ cảm thấy không thoải mái.

“Con sẽ đưa em ấy về trước”. Tần Điện Thao đi theo sau lưng Kim Bảo Bối. “Sau đó con sẽ đến xem cùng mọi người”.

“Anh thật tốt bụng rồi”. Kim Bảo Bối lạnh nhạt nói.

Sau khi lên xe, Tần Điện Thao không còn ngại trang là người ôn hòa hiền lành nữa, đèn đường và đèn ô tô ông xẹt qua cửa sổ xe làm cho khuôn mặt của anh ta lúc sáng lúc tối, nhìn rất âm trầm yêu dị.

“Tôi không biết em nghe được từ Khiết Nhi những chuyện gì, em nhận định tôi là người như thế nào, anh chỉ có thể thể hiện thành ý của anh và chờ đợi sự hồi báo. Huống chi anh chỉ hỏi thăm đâu có tính là ăn gian, nếu như đây là khảo nghiệm của Khiết Nhi vậy thì không phải là cô ấy muốn biết cách làm người của anh có thể thuyết phục được người bạn của cô ấy không? Anh làm vậy cũng đâu có sai?”.

Nói giống như cô là người vong ân phụ nghĩa vậy, rõ ràng anh ta tự mình quyết định giao dịch với cô, mặc dù trong nội dung giao dịch thì cô cũng được lợi nhưng mà cô không hề xin anh ta mà! Hơn nữa anh ta nói cũng đúng, nếu đàn chị muốn khảo nghiệm anh ta, Kim Bảo Bối sẽ cho anh ta trượt.

“Chân thành, kiên định. Anh cần phải cố gắng hơn nhiều”. Cô cười trả lời.

Hừ, nếu như Kim Bảo Bối quá dễ dàng, không vô lại thì cái danh tiểu ác ma là giả à? Anh ta mất hứng thì cứ đi kiện cô! Nếu như anh ta có chứng cứ để kiện, ha ha!

“...”. Cái con bé xấu xa này!

3. Chương 3

3.1

Trong nhà không có trưởng bối, Tần Giáng Thần và Tần Lục Phong tính chuốc say Tần Bích Vũ. Người nhà ai cũng biết Tần Bích Vũ không thể đụng vào rượu, hai anh em cùng lớp một em họ nhiều ít gì cũng có trò đùa quái đản, bình thường bị một đồng gia quy gò bó, lúc nào cũng có tai mắt của trưởng bối ở bên người, không làm được xấu, thật sự rất buồn khổ, khó có được ngày cuối năm hôm sau là năm mới, nhất định phải tạo cho mình một chút niềm vui.

Cho nên Tần Bích Vũ trở thành mục tiêu, thứ nhất tất cả mọi người đều đoán anh rất ngoan ngoãn sẽ không kiên trì được bao lâu, nhất định sẽ nghe lời trưởng bối tìm một phụ nữ để kết hôn, hơn nữa các trưởng bối dùng các đoàn tấn công quá mạnh mẽ, năm nay có thể Tần Bích Vũ không chịu được nữa, hôm nay ngày 30 tết có thể là ngày cuối cùng trong kiếp sống độc thân của anh, nhất định phải náo nhiệt; thứ hai, thân là người gương mẫu, từ nhỏ được trưởng bối coi trọng, đang lúc trong lòng mọi người ngang vai vế đều cảm thấy không công bằng, trong lòng âm thầm ghi thù không ít, tối nay mọi người có thù báo thù, không có thù thì tham gia náo nhiệt, tóm lại nhất định phải làm cho khi về đến nhà các trưởng bối phải sắc mặt tái xanh!

“Không được, đừng làm rộn.” Tần Bích Vũ không ngờ bọn em mình làm như vậy, vốn chỉ là khước từ ngoài miệng, kết quả bọn chúng không khách khí chút nào một trái một phải ép anh uống, vừa cay vừa

nóng kết hợp Cầm Tửu và Whisky trực tiếp rót vào miệng anh, anh ho khan không ngừng, từ cổ trở lên đều đỏ.

Rượu vào đầy bụng, cơ thể Tần Bích Vũ bắt đầu không nghe lời, dù bình tĩnh cố giữ vững như thế nào cũng không ngăn được càng lúc càng khó chịu muốn ngất xỉu.

“Mọi người. . . .” các anh em của anh vừa lui ra, Tần Bích Vũ ngay cả đứng cũng không được.

“Anh hai, chúng em thay anh ăn mừng, anh bình thường giữ quy cũ như vậy, khó có dịp được buông lỏng một chút!” Tần Lục Phong cười hì hì nói, “Anh yên tâm, chúng em đã giúp anh tìm phụ nữ, chờ một chút nữa chúng em sẽ lui xuống để anh làm chuyện tốt.” Về việc giải quyết hậu quả xử lý như thế nào thì không bảo đảm, khi nào thì trưởng bối trở về? A!

Tần Bích Vũ nhìn chằm chằm bọn em trai, “Cút ra ngoài!”

“Ai, Anh hai yên tâm, ”Tần Giáng Thần ngồi xổm xuống đỡ anh dậy, “Em tìm một cô gái tuyệt đối sạch sẽ, mọi người đều ra ngoài chơi, hiểu phải tự bảo vệ mình như thế nào, “mũ” em cũng đã giúp anh chuẩn bị xong, cùng lắm thì em sẽ giúp anh trì hoãn thời gian, trước khi ba mẹ trở lại anh cần phải giải quyết xong mọi chuyện.”

“Cút ngay!” Một nắm đấm bèn chắc hung hăng đi ra ngoài chào hỏi.

Tần Bích Vũ say rượu so với bình thường đã man hơn, trong các anh em anh có tướng tá to lớn nhất, thể trạng cũng tốt nhất Tần Giáng Thần thiếu chút nữa không chống đỡ không được anh, những người anh em khác thấy mọi chuyện bất thường, ríu rít chạy đi, chỉ còn Tần Giáng Thần cản trở Tần Bích Vũ, mà Tần Lục Phong lùn hơn các anh em khác một cái đầu đã bị một quyền đánh ngã trên mặt đất.

“Là ai bày ra mưu ma chước quỷ này?” Tần Lục Phong oán trách, vội vàng thừa dịp anh tư còn chống đỡ được anh hai thì chân như được bôi dầu chạy đi.

“Mẹ nó!” Chỉ còn lại một mình Tần Giáng Thần cản trở Tần Bích Vũ, trong lòng anh ta nguyện rửa đấm anh em không có nghĩa khí, tự hỏi có muốn chạy đi hay không.

Tần Bích Vũ ép Tần Giáng Thần đẩy tới bên tường, bước chân nghiêng ngã nhưng lực vô cùng lớn. Lại nói anh em Tần gia người vô hại nhất là Tần Bích Vũ — cái gọi là vô hại chỉ là anh sẽ không hại người, hơn nữa ghét bạo lực, nhưng so sánh với quả hồng mềm tuyệt đối không hơn, tính tình anh trong các anh em kiên định nhất— nhưng khi uống rượu rồi, liền lưng hùm vai gấu Tần Giáng Thần cũng hết cách với anh.

“Anh hai, làm ơn đi, em giúp anh kêu phụ nữ rồi, anh. . . .” Tần Giáng Thần sắc mặt tái xanh, cảm thấy bị đàn ông đè ở trên tường rất chán ghét.

“Không cần.” Tần Bích Vũ cắn răng, lạnh lẽo cảnh cáo từ môi mỏng phun ra, “Tất cả đều cút hết cho tôi!” Anh nín lấy cổ áo Tần Giáng Thần dắt ra ngoài.

“Em là vì sức khỏe của anh. . . .” Nghe giống như đồ bỏ đi, nhưng anh nghiêm túc, anh hai đời này trôi qua chỉ gây tai tiếng duy nhất một lần chính là tốt nghiệp cấp ba say rượu thất thân, nếu như không có đêm hôm đó thì anh ta nghi ngờ anh hai cả đời vẫn là xử nam. Tóm lại cũng chính vì sau lần đó, người nhà mới biết Tần Bích Vũ tuyệt đối không thể uống rượu.

Sau khi kết thúc đêm vũ hội tốt nghiệp năm đó, Tần Bích Vũ tỉnh lại trong phòng ngủ với một chị học đại học, đó là điều đáng sợ nhất (đối với Tần Bích Vũ mà nói), cũng chính là điều đáng đem ra bình luận nhất (đối với những anh em khác mà nói), trong phòng tổng cộng có một nam bốn nữ, sau đêm đó bốn chị ấy cũng đối với biểu hiện của con thứ hai nhà họ Tần khen không ngừng.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao sau đó Tần Bích Vũ không tiếp tục học ở đại học Saint Laurent, từ sau đêm đó trong trường học lời đồn đại truyền đi rất sôi nổi, tất cả phụ nữ phóng khoáng đều muốn chuốt say anh ấy kéo lên giường.

Biết anh hai hoàn mỹ có “Khuyết điểm” như vậy — thật ra thì mặt khác bọn họ cũng rất hâm mộ, cũng không biết có nên cảm thấy công bằng trong lòng một chút không. Không đúng, suy nghĩ kỹ một chút trong lòng càng cảm thấy bất công chứ? Bọn họ cũng muốn có “Khuyết điểm” như vậy!

Hơn nữa, buổi tiệc độc thân cuối cùng của người đàn ông không phải đùa như vậy sao? lần này anh ta cũng thật lòng cho nên đã tìm người có thân hình bốc lửa gợi cảm, kỹ thuật trên giường của hai cô em này rất cao siêu, bảo đảm sẽ làm anh hai nhớ mãi, dù sao cả đời cũng chỉ có một lần, sau tối nay anh ta tin tưởng sẽ lấy đi trong sạch của anh hai luôn luôn nghiêm túc Cuộc sống không thú vị!

Bị Tần Bích Vũ ném ra khỏi phòng, Tần Giáng Thần sờ mũi một cái, anh ta quyết định có lẽ nên đi ra bên ngoài chờ hai người phụ nữ đến muộn vậy, mới đứng dậy đã nghe thấy tiếng nói cách mấy mét vang tới làm cho anh ta ” Giật bắn”.

“Buổi tiệc hủy bỏ, mọi người về đi.” Tần Điện Thao dứt lời, sẽ có người phụ nữ yêu kiều oán trách không hết rồi.

“Giáng Thần đâu? Là anh ta mời chúng tôi mới tới, nếu không tôi đây không rảnh!”

Tần Giáng Thần mặt biến sắc, trong lòng khê nguyên rửa liên tiếp. Tên Tần Điện Thao kia về làm gì? Chẳng lẽ người nhà tạm thời thay đổi lịch trình? Còn chưa kịp, dù thế nào đi nữa anh ta đã sớm nghĩ kỹ kế hoạch thoát thân, hết lần này đến lần khác lại để cho tên khốn Tần Điện Thao này bắt gặp anh ta tìm hai người phụ nữ đến thay anh hai.

Tần Giáng Thần quyết định nơi đây không nên ở lâu, hay là tối nay tìm một chỗ tránh trước, coi như anh ta không ở đây. Chân anh ta chuyển một cái, bước nhanh tới cửa sau rời đi.

Mà ở cửa chính Tần gia, Tần Điện Thao và Kim Bảo Bối vừa mới xuống xe vừa bắt quả tang hai người đẹp tóc vàng.

“Anh hai giao cho em, anh đưa hai người này rời đi.” Tần Điện Thao nói: ” Em làm được chứ?”

Không biết do cô quá nhạy cảm, hoặc là lòng dạ Tần Điện Thao quỷ quyệt, Kim Bảo Bối cảm giác về mặt và giọng nói của anh ta như chuẩn bị xem kịch vui. Nhưng vừa nghe mục đích của hai người phụ nữ này khi đến đây, bình giấm chua của Kim Bảo Bối cũng đổ, hoàn toàn không ý định tìm hiểu lòng dạ Tần Điện Thao quỷ quyệt này trong hồ lô bán thuốc gì.

“Anh mau dẫn họ đi đi.” Kim Bảo Bối thở phì phò nói, xoay người bước nhanh về phía phòng Tần Bích Vũ.

Tần Điện Thao nhìn hướng Kim Bảo Bối đi, gương mặt tuấn tú hơi trầm xuống, như có điều suy nghĩ, cuối cùng đáy mắt thoáng qua một nụ cười. Bọn kia chỉ biết là tận hưởng trò đùa ngu ngốc! Thay vì thiết kế chuyện mà người nhà nhìn một cái biết là cái bẫy hãm hại, không bằng sắp xếp sao cho giống chuyện chỉ là trùng hợp, như vậy anh hai càng thêm khó chối tội.

Thật ra từ trước anh ta đã nhận được tin tức, tối nay nhạc kịch có thể kết thúc trước thời gian nửa tiếng, đến lúc đó cha sẽ biết được chuyện tốt người đàn ông mẫu mực làm, sẽ như thế nào đây? Anh ta rất mong đợi!

3.1

Nếu như hỏi Tần Bích Vũ, say rượu có cảm giác gì? Anh không biết những người khác có cảm giác như thế nào, anh chỉ có cảm giác mình giống như đang nằm mơ.

Đúng rồi, nằm mơ. Cảnh trong mơ của anh luôn luôn trái ngược thực tế, điên cuồng lại gian ác, nếu như là Phật Lạc Y*, có lẽ sẽ phân tích anh là người có bề ngoài nghiêm túc, trong lòng gian ác dơ bẩn, là quái vật.

* Chắc là tên ông phật

Rượu đối với anh mà nói giống như ngọn lửa, vừa vào cổ họng, liền bắt đầu yên lặng đốt lửa trong cơ thể, vì vậy anh không chịu đựng được dù là một chút trêu chọc nhẹ nhàng.

Anh nhắm mắt lại, có lẽ là suy tư, có lẽ không, chỉ cảm thấy vô tri vô giác, cho đến khi một đôi bàn tay mềm mại nhỏ bé sờ mặt anh.

Có chút lạnh lẽo, cảm giác thật thoải mái. Anh mở mắt ra, một hình dáng quen thuộc rơi vào mắt.

“Anh Bích Vũ, anh cảm thấy thế nào?” Kim Bảo Bối cầm khăn lông ướt lau gương mặt ửng hồng tuấn tú của anh, chỉ cảm thấy Tần Bích Vũ hình như rất khó chịu. Hệ thống sưởi, độ ẩm của phòng thật ra thì chỉ là bình thường, nhưng anh vẫn toát ra mồ hôi toàn thân.

Anh không kiên nhẫn cởi ra tất cả nút trên áo sơ mi, lộ ra bắp thịt bền chắc và lại còn có mồ hôi mỏng, động tác này Kim Bảo Bối nhìn thấy thì mặt đỏ tím đập, đối với những thứ “Bên trong vùi lấp” vô tình lộ ra của anh thiếu chút nữa chảy nước miếng.

Cô biết anh Bích Vũ có thói quen bơi lội buổi sáng, mỗi sáng sớm đều chỉ có thể núp ở phía xa nhìn lên, bởi vì cô rất xấu hổ, mùa đông tạo thành một vòng bụng nhỏ thì cũng thôi đi, điểm chính là cô sợ lạnh, hoàn toàn không dám ở mùa này bơi lội. Cô mỗi ngày đều động viên mình, hi vọng ngày mai nhất định phải xuống nước, nhưng vẫn là ở sáng sớm ngày thứ hai mặc quần áo thành một viên cầu nhỏ núp ở góc tít gợn, thuận tiện rình coi bóng dáng hiên ngang của anh Bích Vũ Thân thể.

Thân là người Cao Hùng, sợ lạnh rất đáng xấu hổ sao? Ô ô ô.

Tần Bích Vũ dứt khoát cởi áo sơ mi xuống, dựa vào bên giường, mí mắt nửa buông xuống neho mắt nhìn cô nhỏ ngồi chồm hổm bên cạnh anh, không có coi thường ánh mắt lóe sáng của cô khi đang chăm chú nhìn anh không mặc áo, cũng không coi thường từ cổ cô trở lên đỏ hồng.

Anh không nhịn được cười, như đối với thú cưng đưa tay nhéo lên má cô.

“Em ở đây làm gì?” Anh ngửi thấy hương thơm, đó là hương thơm của thiếu nữ, có một chút xíu phần DKNY quả táo hương điều, không nhịn được nghiêng người về phía trước, chớp mũi xẹt qua vành tai tỉ mỉ của cô bé, làm cho phổi của mình tràn đầy hương thơm thiếu nữ như mê hương làm cho anh dễ dàng phạm tội.

Lần này Kim Bảo Bối ngay cả ngón chân cũng đỏ bừng, nhưng cô tuyệt đối không nghĩ đến chuyện rời đi, vào giờ phút này cô cảm giác mình như dê con đang đợi bị làm thịt cũng rất thích ý!

“Em rất thơm.” Tần Bích Vũ nói nhỏ, hơi thở nóng rực phả lên người cô, biến thành vườn địa đàng, lấy tư thái dẫn dụ suy nghĩ của cô, trêu đùa nơi mẫn cảm nhất nhỏ bé nhất.

Sợ nhột lỗ tai, cô rụt cổ lại, lại luyến tiếc lui về phía sau, Tần Bích Vũ nghiêng đầu nhìn dáng điệu xấu hổ phát run, gò má ửng đỏ, môi đỏ nhạt, giấu ở sau hàng mi là mắt to giống như viên bi nhỏ, thật là dụ người phạm tội, nếu như không có quần áo nhiều như vậy cản trở thì thật tốt.

Tần Bích Vũ nâng môi lên, trong lòng nghĩ lập tức hành động, đem cô bé nhỏ ôm vào trong lòng, bao quanh ở giữa hai cánh tay thon dài .

“Em có nóng hay không?” Miệng anh lưỡi vẫn khô, mát âm thanh, cánh môi đầy đặn sát vào tai cô nói.

Kim Bảo Bối thật sự sợ mặt cô bởi vì hơi nước mà cháy rụi! Tay nhỏ bé của cô ôm lòng ngực trần trụi của Tần Bích Vũ, cảm thấy nhiệt độ kinh người dưới lòng bàn tay, không kềm chế được lo lắng

“Anh Bích Vũ, có phải anh phát sốt không?” Chỉ là, cơ ngực bền chắc, thật sự làm cho cô yêu thích không buông tay! Rất muốn sờ nhiều một chút, đáng tiếc cô xấu hổ!

“Có thể thôi.” Anh đem trán mình sát vào trán cô, mùi rượu nồng nặc làm Kim Bảo Bối chần chờ một chút.

Người lòng dạ hiểm độc kia không phải nói anh Bích Vũ không thể đụng vào rượu sao? Nhưng Anh Bích Vũ bây giờ còn tỉnh táo? Chẳng lẽ anh Bích Vũ dị ứng với rượu, uống rượu sẽ sốt? Kim Bảo Bối bắt đầu lo lắng hơn.

“Em mặc như vậy, anh ôm rất nóng.” Tần Bích Vũ lại dùng vẻ mặt lưỡi biếng cười như không cười, cùng với âm thanh trầm thấp rung động trái tim, nhìn cô nói.

Phải Là thế này phải không? Kim Bảo Bối động tác cứng ngắc vừa kềm còi muốn cởi áo khoác da xuống, nhưng mà bởi vì quá khẩn trương, có vẻ vừa ngốc nghếch vừa vụng về, còn toát ra mồ hôi. Tần Bích Vũ cười giúp cô, hơn nữa cởi không chỉ một món.

“Anh....Bích. Bích Vũ” Cô cảm thấy mình như con tôm đang bị bóc vỏ, bộ dạng như vậy sẽ hấp dẫn sao? Anh Bích Vũ thích không? Anh thích gầy một chút hay đầy đặn một chút đây? Kim Bảo Bối đột nhiên để ý dáng người của mình, đôi tay ở trước ngực che che giấu giấu.

Tần Bích Vũ đem Kim Bảo Bối chỉ còn mặc đầm ngắn ôm chặt hơn, “Sẽ không lạnh?” Anh vươn tay đem hai chân Kim Bảo Bối đang ngồi chồm hổm trên mặt đất qua hai bên hông anh, để cho một chân của cô vòng qua hông anh, Kim Bảo Bối trong nháy mắt cảm thấy hai đùi mình đang chạm vào người Tần Bích Vũ, toàn thân bởi vì cảm giác xa lạ mà run rẩy.

“Không biết.” Cô cảm thấy mình sắp cháy rồi, lạnh mới là lạ!

Tần Bích Vũ một tay bắt được đầu gối của cô, ngón tay ở trên bắp chân cách tắt chân vừa thích lôm huyệt qua lại, một tay dò vào trong áo đầm ngắn, sờ tới áo lót lông dê trong váy ngắn của Kim Bảo Bối đang mặc, không nhịn được cười.

Kim Bảo Bối cảm thấy rất xấu hổ, cô vì sợ lạnh, liền mặc áo đầm len, bởi vì xinh đẹp mới mặc váy, nếu không cô rất muốn đem mình bao thành gấu bắc cực. Qua 18 năm mùa đông ở Cao Hùng bị bạn bè ở Bắc Đài Loan cười gọi là không còn mùa đông, lập tức bay đến Newyork , cô lần đầu tiên trong đời cảm giác bụng mỡ nhỏ của mình mùa đông không đủ dùng.

Tần Bích Vũ mỉm cười, nghiêng người về phía trước, dùng chóp mũi thẳng tắp treu chọc trên má cô, bắt đầu chậm rãi cởi ra cúc áo đầm.

Tình huống trước mắt, cùng kịch bản của cô giống như có chút giống nhau, rồi lại như hoàn toàn khác biệt. Ít nhất cô vẫn cho là Tần Bích Vũ sẽ say bất tỉnh nhân sự, mà trước hôm nay vẫn đề cô phiền não nhất là làm thế nào để anh say bất tỉnh nhân sự sau khi tỉnh sẽ cảm thấy áy náy chịu trách nhiệm cô?

Hiện tại thì tốt ..., nhìn thân thể cô một chút không cần phiền não, nhưng.

Kim Bảo Bối rốt cuộc phát hiện có chuyện gì không đúng rồi.

Anh Bích Vũ bình thường sao có thể đối với cô như vậy? Mặc dù cô tuyệt đối không khó chịu, hơn nữa còn len lén mong đợi rất lâu, có phải là chuyển biến quá nhanh một chút hay không?

Chẳng lẽ người trước mắt không phải là anh Bích Vũ? Là người ngoài hành tinh giả dạng? Còn là biến hình? Kim Bảo Bối nghĩ đến điều này, không nhịn được cực kỳ hoảng sợ.

“Thế nào?” Tần Bích Vũ phát giác cô cứng ngắc, ngẩng đầu lên nhìn cô, động tác trên tay không ngừng.

“Anh Bích Vũ?” Rõ ràng chính là anh Bích Vũ! Nhìn cũng không thấy dấu vết người giả dạng, mặc dù cô chưa nhìn thấy mặt nạ da người, cũng không biết trên đời có loại đồ này thật hay không, chỉ là theo Logic mà nói, đeo mặt giả da chắc chắn sẽ có sơ hở chứ? Kim Bảo Bối có chút không xác định đưa tay lục loại ở cổ và cảm anh, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Hầu kết Tần Bích Vũ chuyển động, cô nhỏ này đánh bậy đánh bạ chạm vào nơi mẫn cảm của anh, cho nên anh luôn luôn kiên trì mặc áo cao cổ và cà vạt, để cho anh có cảm giác an toàn.

“Thế nào?” Anh không có ngăn cản cô mèo con tiếp tục thám hiểm, nhưng bắp thịt càng thêm căng thẳng, giống như con báo giữ sức chờ tấn công. Anh đem áo lót lông dê của cô nhỏ cởi xuống, đem cô ôm ngang lên, thả trên giường, còn mình thì lấy tư thế chúa Tể trên cao đem cô khóa ở dưới.

Thật sự là anh Bích Vũ hay sao? Sớm biết thế cô đã nghĩ ra một câu mật khẩu cho riêng anh và cô.

“Anh Bích Vũ, anh. bình thường anh gọi em là gì hả??”

Tần Bích Vũ có chút buồn cười, dứt khoát nằm lên người Kim Bảo Bối, đè cô xuống, để cho thân thể cô thôi lay động, khuỷu tay chống lên trên người cô, lấy hàm răng cắn dây áo lót để cho nơi ấy của cô được giải thoát.

“Bối Bối, có gì không đúng sao?”

Kim Bảo Bối thở ra một hơi, lại cảm thấy có gì đó không thích ứng. Anh Bích Vũ không giống những người con trai khác, người khác rộng rãi gọi cô là Bảo Bối, dù sao cô cũng thật sự là một bảo bối quý giá — cũng

không phải bởi vì cô hay trang điểm, mà tất cả mọi người nói như vậy — nhưng anh Bích Vũ chỉ gọi cô là Bối Bối, hại cô có chút thất vọng. Cô thật sự hy vọng có thể nghe anh Bích Vũ gọi cô là Bảo Bối, cho dù biết anh chỉ là đang gọi tên cô, nhưng nếu có thể nghe anh gọi như thế, đã khiến cho cô len lén ảo tưởng rồi.

“Tại sao?” Cô thật sự rất muốn mở miệng yêu cầu, lại cảm thấy yêu cầu như thế quá quái dị, quá mặt dày rồi.

Tần Bích Vũ không nói gì, cười cười, đưa tay dò ra sau lưng để cởi nút áo lót của cô, đồng thời hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu.

Không vì cái gì cả, chỉ vì anh chợt dạ!

Lần đầu tiên mở miệng gọi tên của cô, tim anh đập rất nhanh, gương mặt nóng ran. Khi tỉnh táo lại anh thấy tên cô quá đơn giản, quá đáng yêu, hẳn là người nhà của cô luôn hy vọng mọi người sẽ xem cô như bảo bối, mà anh lại không quen cưng chiều một người như vậy.

Không có thói quen, nhưng vẫn khó kìm lòng nổi. Ít ra anh có thể khẳng định, anh đang rất yêu thương cô gái nhỏ nhắn, đơn thuần, lòng không có tạp niệm này.

Yêu thương một cách đơn giản, nhưng tình dục cũng không cho lý trí con người có cơ hội cự tuyệt. Cô đã giẫm vào cấm địa của anh, giống như một con thỏ nhỏ rình rập ngoài cửa, mà cơ thể luôn biết kiểm chế của anh đã bị rượu làm cho mờ ảo, linh hồn không còn kiêng kỵ, tiềm thức giống một con quỷ hung ác, thân thể thiếu nữ đầy đặn đang đứng trước dê con, thì dê con không thể nào kháng cự được sự hấp dẫn, mùi thơm da thịt giống như một loại ma túy gây nghiện.

Cảnh mộng không có đạo đức cứ xoay chuyển, cái này nhất định là do con người sáng tạo ra, vì trốn tránh, vì hơi thở, cũng vì không buông được mà để mặc linh hồn. Để thân thể cuốn theo cảnh mộng, cần gì phải có suy nghĩ khác?

Anh hôn cô, cự tuyệt dùng phương thức mạnh bạo để phát tiết, dù thế nào cô cũng là một món ăn ngon miệng, anh hận không thể uống cạn cơ thể cô, thần tình yêu lại len lén đứng ở bên ngoài bến mơ, làm phép thuật vây chặt trái tim anh, tình cảm ngọt ngào đã ương mầm dần nổi lên trong mắt anh, nó đâm chồi, để cho cả trái tim anh cũng bởi vì thế mà đắm chìm trong yêu thương, trong dịu dàng cưng chiều, và trong sự dẫn dụ của cô gái trước ngực.

Trong đầu Kim Bảo Bối lại nghĩ tới câu kia: Dẫu hoa mẫu đơn có chết, thành Quỷ vẫn phong lưu!

Anh Bích Vũ của cô là đóa hoa mẫu Đơn ưu tú nhất, cô nguyện ý làm một con sâu nhỏ, trở thành đầy tớ của anh Bích Vũ.

Mặc dù cô sẽ cảm thấy bản thân mình phải kháng cự lại, nhưng tình dục đang làm đầu óc cô choáng váng, u mê; phía sau cô còn có một Diêm Vương đang cầm cây búa đợi đưa cô đến cõi âm.

Bàn tay của anh vừa đặt lên nhũ hoa trắng nõn của cô thì cô có chút vặn vẹo, nhịp tim giống như ngựa hoang đang chạy, hai tay cô run run, vịn về mà đặt lên bả vai Tần Bích Vũ, to gan đáp lại nụ hôn của anh.

Tần Bích Vũ cũng đang lui ra, dùng cái trán chống đỡ lên người cô, mắt tươi cười, cúi đầu đùa giỡn với nhũ hoa non mềm. Quả thực là anh có chút cố ý, anh có chút kích thích khi trêu đùa cô gái nhỏ chưa biết mùi đời này.

“Em xem, nó thật xinh đẹp.” Anh lè lưỡi liếm cánh môi ướt át của cô, có chút thô lỗ bóp đôi núm trắng như tuyết mềm mại như lụa, nâng lên nó, bắt cô phải nhìn nó.

Kim Bảo Bối lo lắng giãy dụa, nhưng cơ thể cô đã bị anh đè lên, căn bản không thể động đậy, không nghi ngờ gì nữa, anh cố ý muốn lấy mạng cô. Cô cảm thấy bụng dưới có chút khó chịu, giữa hai chân càng thêm phát ra những tần sóng âm ỉ.

Không phải là. kinh nguyệt tới đó chứ? Nhưng loại cảm giác này lại không giống như kinh nguyệt tới, cô chỉ cảm thấy giữa hai chân càng lúc càng nóng, hơn nữa vô cùng nhạy cảm.

“Có giao du bạn trai không?” Anh giống như đang tức giận, cố duy trì không khí trò chuyện thoải mái, rồi lại không tiếp tục đặt nụ hôn trên môi cô mà dần chuyển xuống cổ, giống như gãi ngứa, vừa giống như vuốt

ve.

“Không có. Không có.” Anh Bích Vũ cảm thấy cô rất kém sao?

“Không có thật chứ?” Ngón tay anh véo vào đỉnh nhũ hoa, “Anh không tin, em phải cho anh ăn một miếng mới biết được.” Anh nói xong liền ngậm lấy vành tai cô, hôn mút, rên rỉ thành tiếng.

“Thật sự không có.”

“Vậy em có biết vì sao không?” Mỗi khi nghĩ đến chuyện trêu chọc cô, thì anh lại hăng hái. Bàn tay không ngừng đùa giỡn với bộ ngực của cô, da thịt trắng như tuyết bởi vì anh càn rỡ mà đỏ ửng.

Kim Bảo Bối vừa xấu hổ vừa lúng túng.

“Em biết không? Thật ra thì những thứ trên cơ thể em đều làm cho đàn ông ham muốn, anh cũng thế. . . .” Anh chống người lên, há miệng ngậm lấy nụ hoa thanh xuân của cô, lần đầu tiên xâm phạm đã lớn mật và lại nhấn tâm ngậm hơn phân nửa nhũ hoa, sau đó cũng không còn che giấu ham muốn đơn giản của mình, cố gắng thưởng thức đóa hoa xuân mà chưa một ai từng thưởng thức qua.

Kim Bảo Bối cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, cơ thể dần trở nên nhạy cảm hơn. Cô vô cùng xấu hổ, nhưng sự xấu hổ cứ hòa vào cơn thủy triều tình ái tạo thành một cỗ lửa nóng thiêu cháy lý trí của cô, lý trí nói cho cô biết đây là chuyện sai nguyên tắc, thân thể lại không tự chủ được mà càng thêm mê luyến.

Cô cúi đầu nhìn người thầy giáo mà cô thầm yêu quý đang vùi đầu trên bờ ngực cô, dùng môi lưỡi khiến cho đôi nhũ hoa của cô nhô cao hơn, ửng hồng một cách xinh đẹp. Không phải cô không biết những người đàn ông anh tuần bí ối đến thế nào, nhưng thật may là người nhà cùng bạn bè luôn bảo vệ cô thật tốt, cô vẫn như một đóa hoa thuần khiết và ngu ngốc, vui vẻ nhưng có chút nỗi niềm riêng... tất cả theo cô đến trưởng thành.

Anh Bích Vũ nhìn thấy ánh mắt không được thoải mái của cô, anh đã cố gắng dịu dàng hơn thật nhiều, nhưng vào giờ phút này, dục vọng đang cố dẫn lối anh. Anh muốn làm cô được vui vẻ, giúp cô nhận ra dục vọng chân thật nhất của mình, bất cô giờ cao bộ ngực đầy đặn đã bao lần lại khiến cô tự ti, nghênh hờ với sự đói khát và yêu cầu của anh. Thậm chí cô từng tưởng tượng mình là một cô gái hào phóng, có nhũ hoa chọc người mê nên muốn mời người tình thưởng thức.

Nhưng cô vẫn dè dặt và e lệ, nếu so sánh với những cảnh trong phim thì đây trối phần nào trong lòng dần mở ra, tất cả đều trần trụi như con dê con, bởi vì run rẩy cùng thuận tình mà bỏ qua khuôn khổ.

Cô nhìn Tần Bích Vũ đang nhả đầu nhụy hoa của cô ra, nó đã trở nên sáng bóng, phối hợp với đôi môi khiêu gợi của anh, đợi chờ anh lần nữa thưởng thức. Nhưng lần này anh lại tiến công nhũ hoa còn lại, hơn nữa còn lớn mật mà hôn mạnh để nó phát ra những tiếng chắc chắc, cô cứ nghe những tiếng dâm dăng phát ra từ miệng anh, ngón tay và ngón chân khẽ run rẩy.

Đôi nhũ hoa bóng loáng biến cô trở thành một dâm phụ, trong lòng cũng len lén thừa nhận điều đó, một bàn tay to lớn liên tục sờ soạng, không cho cô cả thời gian thở dốc, anh lần nữa nâng một bàn tay áp lên nhũ hoa còn trống, vuốt ve, chơi đùa một cách bừa bãi.

Không tìm được cửa thoát hiểm, hành hạ và hưởng lạc không ngừng nghỉ, Tần Bích Vũ đột nhiên rút người ra, cô đang muốn lên tiếng kháng nghị, thì anh lại cắn lấy môi cô, Tần Bích Vũ choàng tay qua lưng, đỡ cô ngồi dậy, dựa lưng vào lồng ngực của anh, anh gấp rút tháo vớ chân của cô ra, cuối cùng thì nên nói là xé nó sẽ hợp lý hơn, sau đó mở hai chân cô, khiến cho một thiên đường thênh thang hiện ra trước tầm mắt anh.

Cô cảm thấy rất xấu hổ, nhưng cũng không khỏi hưng phấn.

“Nghe lời của anh, em sẽ thoải mái hơn!” Anh dùng giọng nói dụ dỗ thì thầm bên tai cô, cô rút cuộc cũng đồng ý phối hợp với anh, mở hai chân ra, thậm chí chân trái còn giắt trên cánh tay anh.

Dù kinh nguyệt của cô còn chưa tới, nhưng đấy quần đã ướt thành một mảng, đường may của vớ cũng rất mờ, Tần Bích Vũ không nhìn được xé bỏ nó, nửa dụ nửa dẫn cởi sự cản trở cuối cùng, không cho Kim Bảo Bối bất kỳ cơ hội che giấu nào, tay phải nhẹ nhàng vạch u mật ra, để nó được tỏ rõ dưới ánh sáng, sau khi tìm thấy nơi nhảy cảm thì bắt đầu vuốt ve.

Cảm giác ướt át, tiếng chắc chắc phát đi khắp căn phòng, động tác của anh chậm chạp lại tràn đầy trên đùa, trong lòng có chút đau đớn vì cô gái nhỏ của anh chưa từng có kinh nghiệm, rồi anh cúi đầu thưởng thức vững bền dục vọng mê người của cô, tay trái thô lỗ không ngừng xoa đôi nhũ hoa trắng nõn, lòng tham không chịu bỏ qua bất kỳ chỗ hấp dẫn nào.

Anh Bích Vũ đang nhìn cô! Canh chừng tất cả hành động của cô, nhìn cô xấu hổ, xuân triều nơi chỗ kín cứ chảy ra, nhìn cô vì sự đùa giỡn của anh mà trở thành đứa bé dâm dăng.

“Em rất thích để anh Bích Vũ chơi đùa như thế, có đúng không?” Ngón tay của anh cứ lên lên xuống xuống quanh u động của cô, như thể nơi đó là núi non nghìn trùng mà anh rất... rất muốn khám phá, cố ý dẫn dụ ra nhiều mật hơn, “Xem nè, em đã ướt thế này rồi? Cô gái thuần khiết của anh có biết cái gì gọi là khoái cảm tình dục không?” Anh đang càn rỡ ở giữa đùi của cô, “Càng ướt là càng vui vẻ, em xem ——” anh đưa bàn tay phải đang dính đầy dịch hoa lên, bàn tay dính mật nên sáng bóng “Em rất thích anh Bích Vũ làm thế này, có đúng không?”

Cô sắp ngượng chết rồi, cổ tình xoay đi chỗ khác, không nhìn tay của anh, cô muốn rời khỏi đến nơi.

“Anh Bích Vũ.” Cô gái nhỏ rú rít cầu xin tha thứ.

“Ném thử một chút mùi vị của mình đi.” Anh đưa đôi tay ẩm ướt đến tận mặt cô, ngón trỏ dò vào trong miệng cô, “Nói cho anh biết, em hy vọng anh đối xử với em như thế nào?”

Ngón tay của anh cứ đi đi lại lại trên đôi môi mềm mại của cô, thậm chí không nhận được mà trên đùa lên cái lưỡi thơm tho của cô.

“Giống như vậy sao?” Anh cúi đầu, hôn một cái lên nhũ hoa của cô, tay trái lần nữa mò vào u động đang ra rất nhiều mật ái.

“Ừ.” Lần này, cô gái nhỏ rên rỉ, vòng eo khẽ gãy dựa, như lấy được nhiều thỏa mãn. Cô biết hiện tại mình đang rất xấu hổ, nhưng không nghĩ dừng lại, xấu hổ cùng khoái cảm cứ luân phiên hành hạ cảm xúc của cô, vừa nghĩ sẽ ngăn anh lại, rồi lại vô dụng đè nén suy nghĩ đó.

Tần Bích Vũ cố ý nắm lấy đôi nhũ hoa, hành hạ nó một cách thô lỗ, còn đưa ngón tay vẽ vòng tròn lên u động của cô

Dù sao cô cũng chỉ là một cô gái chưa biết mùi đời, quá mềm mại, mà Tần Bích Vũ lại tà ác làm một loạt động tác dẫn dụ, không chút lưu tình hay kiên dè, để cho cô ném trọn cơn mộng đầu đời, dạy cô biết sống thực với ham muốn của mình.

Cảm thấy cô run rẩy, Tần Bích Vũ lại bắt đầu bữa yến tiệc mới, anh đem cô gái đang mê loạn đặt nằm lên giường, cởi chiếc quần dài trên người xuống, mắt cứ nhìn chăm chăm vào u động bị anh làm cho hơi sưng đỏ lên.

Giờ phút này, cô yếu đuối như một con thỏ bị người ta bắt đi. Và người bắt cô chính là anh.

Vật to lớn, cường tráng đang muốn tìm chỗ phát tiết hiện ra, thân thể cao lớn của anh nằm lên người cô, hoàn toàn không do dự mà đi thẳng vào bên trong u động.

“A.”

Một giây phút kia, đã man và dục vọng chiếm toàn bộ lý trí cô, anh chỉ có một ý niệm —— đoạt lấy cô!

4. Chương 4

Cây sắt nóng rực không để ý tới sự buồn bã của cô, hưng hăng tiến thẳng vào trong rồi lại rút ra, Tần Bích Vũ hoàn toàn mặc cho dục vọng và tham lam đang biến anh thành con thú hoang, thân hình cao lớn thậm chí đang cố gắng đoạt lấy tất cả không gian trong u động chật hẹp của cô gái nhỏ, tay anh choàng qua ôm chặt lấy người cô, bắt chấp tất cả, không hề kiên dè, xâm nhập vào người cô.

Kim Bảo Bối vô lực khép hai chân lại, gương mặt vẫn duy trì vẻ phóng đảng, mặc cho anh xâm phạm và dày vò bên dưới.

“A. anh Bích Vũ. đừng.” Cô rất đau, chỉ hy vọng lấy được sự dịu dàng của anh, mà đó cũng là yêu cầu duy nhất của cô.

“Bảo Bối.” Chỉ có lúc này, anh sẽ gọi cô là Bảo Bối. Tần Bích Vũ thật không còn lý trí để suy nghĩ nữa, chỉ điên cuồng yêu cầu, thêm nữa là dùng chút lý trí còn sót lại thừa nhận dục vọng của mình, “Bảo Bối. Bảo Bối.”

Chiếc giường lớn vì anh không chút tiết chế mà khê đung đưa, phát ra tiếng va chạm kịch liệt, hai người đang bị ngọn lửa dục vọng thiêu đốt, cứ thế dính lấy nhau.

Đó là lửa tình, là ham muốn kết lấy nhau, đã như thế thì chẳng cần quan tâm đến đạo lý ở đời? Không phải là thứ tình cảm trêu đùa, nên dục vọng càng không có sức ngăn cản?

Cảnh mộng cũng được, chân thật cũng được, giờ khắc này anh biết mình đã tìm được người mình muốn nắm chặt, cả đời không buông, không cách nào thay thế, một người nào đó khảm sâu vào suy nghĩ của anh, ai dám cướp đoạt, ai dám tách cô và anh ra, đều là kẻ địch của anh!

Anh cho cô tròn đầy, lấp đầy khoảng trống trong cô. Tất cả chỉ là tình yêu không mang theo dơ bẩn hay đen tối, những ốm đau và tức giận kia chỉ là trời cao muốn trừng phạt loài người, phụ nữ sẽ giúp đàn ông sinh con cháu nối dõi, đàn ông cũng dựa vào phụ nữ để thỏa mãn ham muốn, tất cả phải thủy chung và chân thật khi ở bên nhau, sinh mạng cũng như nguồn nước, ai cũng không thể giữ được.... chỉ có thể gọi là nguyện ý mà thôi.

Cách xa vườn địa đàng của đạo đức cùng luân thường, kết quả là không có người giả nhân, giả nghĩa hay người xấu. Không chặt kín gò bó là sẽ mất đi sự khống chế, thật ra thì cũng khá buồn. Mọi người thường bỏ rơi chính mình, cho là có thể bỏ ra từng lớp, từng lớp gò bó, lại không biết rằng không điều gì có thể cứu được dục vọng cả.

Đó là tín ngưỡng, là yêu, là trải nghiệm đen tối nhất của một con người rơi xuống trần gian. Hai người thành thật yêu thương lẫn nhau, chỉ trong tình yêu con người ta mới có được suy nghĩ mộng mơ như thế?

Rượu đã tỉnh, anh mơ hồ đã cảm nhận được lý trí, chỉ là anh vẫn muốn tiếp tục trầm luân.

Cô gái nhỏ nằm ở trên giường của anh, cồng phẩm cũng đã dùng xong, anh như một con báo nhận được thỏa mãn, bởi vì thành linh xảy ra tiếng động mà cảnh giác, chậm rãi đi tới bên cửa sổ.

Người nhà trở về, nhưng vào giờ khắc này anh không muốn bị quấy rầy. Tần Bích Vũ trở lại bên giường, mặc thêm áo ngủ, bế ngang người tiểu nha đầu đang trần trụi lên, rồi lấy thảm lông cừu quấn quanh người cô.

“Anh Bích Vũ?” Kim Bảo Bối mê muội, hơn nữa bởi vì mất đi anh nên có chút khổ sở.

“Hả.” Tần Bích Vũ ngồi bên giường, an ủi cô gái nhỏ, “Anh dẫn em đi một nơi khác, em ngoan ngoãn nha?”

“Được.” Kim Bảo Bối gạt đầu, ngày thơ nằm lên bả vai của Tần Bích Vũ.

Tần Bích Vũ xoa xoa tóc của cô như thể nâng niu sủng vật, rồi thì đặt một nụ hôn lên cổ cô, sau đó ôm lấy Kim Bảo Bối rời khỏi phòng anh, bước chân nhẹ nhàng như mèo, không để lại bất cứ tiếng động nào, như thể trong nhà lớn không có người, anh biết nơi nào là nơi người ta không chú ý, nơi nào có thể trộm được chút an bình.

Một đêm cuồng dã còn chưa kết thúc, anh cũng không muốn để cho nó kết thúc sớm như thế

Có chút lạnh, Kim Bảo Bối dựa chặt vào người anh, đi qua hành lang hướng cửa sổ lớn, nhìn thấy vài chiếc xe đang chạy vào, người nhà của anh đã về, dĩ nhiên trên lầu hai đang có người, là Tần Bích Vũ đang ôm lấy Kim Bảo Bối

Kim Bảo Bối có chút buồn ngủ, đầu óc mơ màng, chỉ cảm thấy tất cả bay vút, quang ảnh đều giống như ở trong mộng, cũng không biết Tần Bích Vũ muốn dẫn cô đi đến nơi nào, nhưng vì đó là Tần Bích Vũ, nên cô không hề lo lắng

Biệt thự nhà họ Tần được xây dựng theo phong cách châu Âu kết hợp với kiến trúc Trung Hoa hiện đại, diện tích khá lớn, có rất nhiều phòng ốc, Tần Bích Vũ mang theo cô, đi tới phòng trước kia bà nội của anh ở, sau khi bà qua đời nơi đây dùng làm phòng vẽ tranh, nó nằm cách xa phòng của mọi người, cửa sổ nhìn ra cả một góc hoa viên, cho dù người nhà muốn tìm anh và Kim Bảo Bối, cũng chưa chắc đã nghĩ đến chỗ này.

Trong phòng vẽ tranh có lò sưởi âm vào tường theo phong cách nông thôn Anh, vì người Anh thích sự mộc mạc, nên họ yêu thích lò sưởi truyền thống hơn máy sưởi ấm. Mặc dù phòng vẽ tranh để đó không ai dùng, nhưng lò sưởi âm tường vẫn còn than củi, Tần Bích Vũ đốt lò sưởi lên, để Kim Bảo Bối dựa vào ghế, sợ cô gái nhỏ lạnh nên anh vẫn ôm cô vào lòng.

Tần Bích Vũ đi đến cửa sổ, kéo rèm cửa ra, nhưng anh không mở đèn, ôm cô gái nhỏ đến bên cửa sổ, nhờ ánh sáng của trăng cùng ánh đèn mờ ảo chiếu sáng, anh gấp gấp lột cái mềm đang bọc cô gái nhỏ ra, khiến cô rụt bả vai lại một chút

“Sẽ ấm lên thôi.” Tần Bích Vũ hôn lên chiếc cằm của cô, bàn tay mơn trớn lên làn da trắng nõn, ma sát để cơ thể cô được ấm, sau đó cúi đầu hôn lên đầu nhũ hoa vẫn cương cứng nhưng đang lạnh dần của cô.

Lần đầu tiên giao hoan, nên bên dưới có chút đau đớn, nhưng nụ hôn vừa rồi của Tần Bích Vũ lại làm cho cô hưng phấn, cơn sóng trong lòng lần nữa được dâng lên, Kim Bảo Bối có chút sợ, Tần Bích Vũ phát hiện cô hơi cứng người, thì ngẩng đầu lên, để cho cô dựa vào bờ vai của anh, hôn lên lỗ tai rồi gương mặt của cô.

“Có đau không?” Tuy miệng anh hỏi, nhưng tay của anh lại không ngừng dụ dỗ cơ thể của cô, giống như đang giúp cô xoa bóp cơ thể, nhất là nhũ hoa và dưới đùi, thậm chí còn cố thổi gió bên tai, xoa nắn một cách kiên nhẫn và cẩn thận.

Kim Bảo Bối không biết nên gật đầu hay lắc đầu, cô cũng không hy vọng Tần Bích Vũ ngừng trêu đùa mình, nhưng mới vừa rồi thật sự là rất đau.

“Lần đầu tiên thì như thế, về sau tương đối thoải mái.” Anh như một người anh trai lớn đang dạy dỗ em gái, thỉnh thoảng ngậm vành tai của cô, thì thầm những lời nói bên tay cô, giọng trầm thấp hấp dẫn như đang gãi vành tai, trêu đùa thần kinh của cô

“Không có. Không sao.” Giọng nói của Kim Bảo Bối vì mắc cỡ mà nhỏ như tiếng mèo kêu, mềm mại vô cùng, dán chặt trên bờ vai Tần Bích Vũ, “Cũng không phải rất đau.” Cô cắn một cái trên cổ anh, đầu tựa vào vai anh, thẹn thùng như đứa bé vừa biết yêu.

Hơi thở của cô phả phất quanh cổ anh, khiến cho cơ bắp của Tần Bích Vũ trở nên căng thẳng, vật nam tính của anh khẽ động.

“Anh sẽ nhẹ nhàng một chút.” Anh nói xong, nâng một chân trái của cô lên, tay phải lập tức vé nhẹ nhẹ nên nhụy hoa ở giữa hai chân của cô, lấy lòng bàn tay rê lên xuống một cách nhẹ nhàng mà triền miên không dứt.

Anh như thể vuốt ve khắp người cô, dùng kinh nghiệm có được khơi lên một trận bão mới, anh dai dai ngoài miệng u động

Nơi đó chỉ thuộc về riêng anh

“Ừ.” Cô như một đóa hoa nhỏ khẽ run trong ngực anh, việc anh gãi khe khẽ, và cứ mãi trêu đùa làm cho cô đứng ngồi không yên, chỉ có thể trốn vào lồng ngực của anh

Tần Bích Vũ thường thức bộ dáng vặn vẹo xinh đẹp của cô, dưới nhiệt độ đang ấm dần khi lò sưởi hoạt động, căn phòng như một cánh rừng đang cháy rụi bởi ngọn lửa tình ái, cô bị tình đốt cháy, da thịt từ từ đỏ lên, tầng tầng lớp lớp mồ hôi chảy ra. Tần Bích Vũ cúi đầu đặt một nụ hôn lên vành tai cô, bởi vì dục vọng mà giọng nói trở nên khàn khàn, như thể nỉ non, như thể hát ru bên tai cô:

”All I want is make love to you,

Say you will, you want me too.

”All I want is make love to you,

I've got loveing arms to hold on too.”

Anh chỉ muốn em làm người yêu của anh.

Ngón tay của anh theo những câu hát mà vi vu khắp nơi, sức lực trêu đùa càng thêm mạnh mẽ, giày xéo cho u động màu đỏ tươi trở nên căng mọng, hạt mưa chảy ra mỗi lúc một nhiều.

“Anh Bích Vũ.” Cô gái nhỏ khóc thút thít

Tần Bích Vũ cảnh giác trái tim và dục vọng của anh đang bị cô gái nhỏ khơi lên ở đỉnh điểm cao nhất! Âm ĩ chực ‘khóc’ ra ngoài, chỉ cần đôi mắt đẹp kia nhìn chăm chú anh tin nó sẽ khóc thật, đôi đồng tử hiện đầy tia máu, muốn tàn nhẫn hơn nữa, giày xéo cô một cách tà ác, khiêu chiến cơn đau cực hạn dưới thân thể anh.

“Đừng khóc.” Anh hôn cô, vẽ mặt đầy sự đau lòng, giọng nói dịu dàng, dài hoa giữa hai chân cô đang bắn đầy dịch ái, nó thể hiện rằng cô đã chuẩn bị kỹ càng, thậm chí cái khe nhỏ còn hơi ngẩng lên cao như thể mời gọi anh, rồi anh chậm rãi tiến vào. “Bảo bối. Đừng khóc.” Giọng nói anh thật nhỏ, thay vì nói là anh an ủi, thì hãy bảo là anh cố hấp dẫn cô thì hơn.

“Ừm. anh Bích Vũ.” Cô mất hồn, bắt đầu ngênh hợp với sự hành hạ của anh, thân thể mềm mại giãy dụa, đôi nhũ hoa đầy đặn theo động tác của cô mà lắc lư một cách phóng đảng, giống như ma nữ muốn mời gọi khách nam.

Làm sao anh có thể cam lòng để cô thất vọng? Tần Bích Vũ cúi đầu, ngậm lấy một bên nhũ hoa, tay còn lại cầm nhũ hoa kia, vuốt ve nó một cách vội vàng, cô đã cố gắng kiềm chặt chân ngọc để nó đừng giơ cao theo những động tác của anh, đầu gối cơ hồ áp vào vai, nội tâm cũng đang khóc thầm giống như động u mật nhỏ nhắn đang rên rĩ theo sự xâm nhập ra vào của Tần Bích Vũ.

Ngón tay Tần Bích Vũ đang mãi mê bên trên, không biết là động mật của cô và thiết bóng của anh đang ra rất nhiều dịch ái, nó làm cho bắp đùi hai người sáng thành một mảng lớn.

“A. anh Bích Vũ. Đừng.” Cô thét lên, rồi ôm lấy đầu của anh, khi anh hôn một đường dài trên hoa nhũ hoa nhô cao của cô thì u động hưng phấn đem thiết bóng của anh xoắn lại thật chặt, cô cũng không rõ giờ phút này cô đang bị sắc tình trêu chọc, không biết là vì cái gì mà cứ hét lên không thể kiềm chế được?

Chỗ sâu nhất trong cổ họng Tần Bích Vũ bật ra một hồi than nhẹ, nụ cười gian trá đi theo anh đến nơi ngọn lửa cháy cao nhất, anh tiếp tục đi xuống u động mềm mại của cô, liếm vài cái, cơ hồ đã khiến cô nổ tung.

Thảm lòng cừu bởi vì loạt động tác thô lỗ của Tần Bích Vũ mà rơi xuống, cô phơi cả cơ thể trần truồng trước mặt anh.

Loại hành hạ đau khổ lại mê người này, để cho cô vô cùng kích động, Tần Bích Vũ lại không bỏ qua cho cô, ôm lấy thân thể mềm mại của cô gái nhỏ, để cho dị vật to lớn của mình đi vào nơi sâu nhất trong u động của cô, khi anh buông thân thể của cô ra, cô như bị sự nóng bỏng và dịu dàng của anh nuốt chửng

“Ừm. Em không chịu nổi. anh Bích Vũ.” Kim Bảo Bối run rẩy, ôm chặt lấy Tần Bích Vũ. Anh quá to lớn, để cho từng đợt, từng đợt thủy triều đánh lên người cô, cô chịu không nổi, cô sắp ngất đi rồi.

“Chậm một chút. anh sẽ chậm một chút, đừng sợ.” Tần Bích Vũ ôm lấy cô, để cho cô gái nhỏ nằm ngửa trong lòng anh, không vội chiếm đoạt hay chạy nước rút, chỉ để cho cô cảm nhận cơ thể anh, lắng nghe hô hấp của nhau và đè nén bớt sự kích động, cảm nhận sự cần thiết của đối phương.

Anh muốn đêm nay sẽ khơi hết dục vọng của cô, để cho hai người cùng cháy rụi.

Người nhà họ Tần cùng Kim Bảo Châu đi khắp nơi tìm một đôi uyên ương mất tích; còn Kim Bảo Bối lại bị loạt cao triều làm cho cạn kiệt sức lực, mơ màng ngủ thiếp đi trong ngực Tần Bích Vũ. Tần Bích Vũ ôm cô, nửa nằm nửa ngồi trên bệ cửa sổ, Tần Điện Thao và Kim Bảo Châu đi vào gian phòng vẽ tranh, thì thấy anh đang khoác áo ngủ lên mình, rồi dùng thảm lòng cừu đắp lên người Kim Bảo Bối.

“Tần Bích Vũ!” Kim Bảo Châu tức đến sung huyết não, “Các người nên cho tôi một lời giải thích!”

Cô công nhận mình có hy vọng Tần Bích Vũ sẽ thành em rể, nhưng cô cũng có suy tính, hy vọng đợi đến lúc Tần Bích Vũ làm giám đốc, Kim Bảo Bối đã tốt nghiệp đại học rồi mới cho tiến triển giai đoạn tiếp theo. Trải qua mấy ngày sống chung, cô càng thêm tin tưởng vào con mắt nhìn người của mình, tin tưởng mình đã có thể an tâm về hạnh phúc đời sau của em gái, chỉ cần đợi em gái cô tốt nghiệp, hai người sẽ kết hôn — cô tin tưởng vào nhà họ Tần, sẽ không có khả năng hứa rồi lại không cưới.

Chẳng lẽ là do cô quá ngây thơ sao? Kim Bảo Châu thiếu chút nữa đã đánh người, Kim Bảo Bối cũng đã tỉnh dậy, chẳng còn chút buồn ngủ nào cả. Lửa giận của Kim Bảo Châu làm cho da đầu cô tê dại, chẳng dám nói nửa lời, thật may là Tần Điện Thao tuy lòng dạ hiểm độc nhưng cũng làm ra vẻ tốt bụng căn Kim Bảo Châu lại, rồi bảo người giúp việc đi thông báo với ông Tần, người lớn nhà Họ Tần vội vã đem quần áo đến cho hai người.

“Tôi sai rồi, tôi thật thất bại khi đem em gái đến nơi này! A trời ạ.”

“Cô Kim, đừng hù em gái cô sợ như thế.” Tần Bích Vũ mở miệng nói, “Tất cả là do tôi, Bảo Bối vô tội, tôi sẽ chịu trách nhiệm tới cùng.”

“Phụ trách?” Kim Bảo Châu xoa xoa trán, nhìn chằm chằm Tần Bích Vũ, dưới cơn thịnh nộ cô mới phát hiện là Tần Bích Vũ không tốt như ngày thường “Đương nhiên cậu phải chịu trách nhiệm! Nhưng Bảo Bối nhà chúng tôi đơn thuần như một tấm khăn giấy, nó là một cô gái bình thường, tìm một hạnh phúc bình thường, trước nói yêu thương sau nữa kết hôn, sau đó sẽ làm cái chuyện đáng chết mà cách người làm hôm nay, cái người khốn kiếp này.” Anh khiến cô cảm thấy thất trách và thất bại, cảm giác mình như má mì, bởi vì không nhận ra sai sót, hại em gái bị ăn!

“Chị.” Kim Bảo Bối ngập ngừng muốn giải thích về chuyện mình và Tần Bích Vũ

“Em câm miệng!” Kim Bảo Châu suy nghĩ một chút, lại cảm thấy không đúng, cô nắm bả vai em gái “Cậu ta ép em?”

Kim Bảo Bối đỏ mặt, xấu hổ lắc đầu, “Không có, là em tự —”

“Bối Bối.” Tần Bích Vũ ngắt lời cô, nhìn về phía Kim Bảo Châu, “Là lỗi của tôi, Bảo Bối không biết cái gì cả.”

Kim Bảo Châu hung hăng trừng mắt liếc Tần Bích Vũ một cái, “Cậu biết là tốt rồi!”

Thái độ của Tần Bích Vũ để cho cô mềm hoá, ít nhất cô cũng tin tưởng việc anh là một người đàn ông biết chịu trách nhiệm, sẽ không để cho cô gái ngu ngốc chịu trách nhiệm việc mình làm.

Người nhà họ Tần và các anh em của Tần Bích Vũ chạy lên, ông Tần vừa thấy đứa con trai thứ lúc nào cũng kêu ngạo lại đang mặc bộ quần áo xốc xếch, con gái nhà họ Kim cũng chẳng tốt lành gì, được nghe lại truyện từ Tần Điện Thao, lòng ông như lửa đốt, cả khuôn mặt cũng xanh lá.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Thưa chú Tần, con tin tưởng chú sẽ cho con một lời giao phó.” Kim Bảo Châu cũng không khách khí nữa.

Một lần ăn trộm, không ngờ phải đối mặt với đại hội thẩm vấn, Kim Bảo Bối khiếp đảm, ôm lấy Tần Bích Vũ, đem mặt cô chôn vào người anh.

“Con thừa dịp say rượu có những hành vi thất lễ với tiểu thư nhà họ Kim, nên đại tiểu thư nhà họ Kim có đôi lời bất mãn với con, con không có ý kiến, các người yêu cầu con bồi thường thì con cũng sẽ chịu trách nhiệm.”

Mặt của ông Tần vô cùng tức giận, “Ai cho con uống rượu?” Ông không tin người luôn thủ thân như con trai ông thứ của ông lại đi uống rượu.

Ánh mắt Tần Bích Vũ nhân nhật quét qua bọn em trai, bao gồm Tần Điện Thao, nhưng không có lên tiếng giải thích

“Chú Tần, xin người đừng trách anh Bích Vũ.” Kim Bảo Bối muốn vì người yêu mà biện hộ, lại bị anh che miệng lại.

“Bảo Bối còn trẻ, cô ấy không biết cái gì cả, mới khiến con có cơ hội như thế. Đây là lỗi của con, về phần nên xử lý như thế nào, con muốn để cô ấy về phòng nghỉ ngơi rồi hãy nói, cô ấy đã mệt rồi, không nên để sợ hãi nữa.” Anh kéo Kim Bảo Bối vào lòng ngực, rất muốn bảo vệ cô, cứ như sợ làm cô đau, sợ khiến cô mệt mỏi, bàn tay cũng che miệng cô lại vì không muốn cô chịu trách nhiệm cùng mình.

Cô có cái gì đó chưa hiểu? Kim Bảo Bối nghĩ kháng cự, nhưng Tần Bích Vũ tương đối kiên trì không để cho cô lên tiếng.

Thật là quá đáng! Cô cũng là nhân vật chính, thế mà không cho cô quyền phát ngôn? Kim Bảo Bối kháng nghị uốn éo người, Tần Bích Vũ chỉ giống như xoa xoa con mèo, cố gắng trấn an cô, nhỏ giọng dụ dỗ.

Ông Tần có thể nói cái gì chứ? Thái độ của con trai ông đã rất rõ ràng rồi, nhà họ Kim là nhà chịu oan. Thân ông là chủ nhà nên cũng không thể để họ càng rước thêm phiền phức, điều duy nhất ông có thể làm lúc này là cúi đầu thương lượng với Kim Bảo Châu về việc nên làm thế nào tốt cho cả hai

Kim Bảo Bối cũng không phải là chương ngại của nhà họ Tần, người để ý cơ hội này nhất chính là Tần Bích Vũ. Năm ngoái người lớn của nhà họ Tần và người Tần Lan Tư cũng có nói đến việc tuổi của Tần Bích Vũ và Kim Bảo Bối khá chênh lệch.

Kim Bảo Châu biết Tần Bích Vũ dụng tâm. Những cố ý giữ tí mặt mũi cho nhà họ Tần, coi như Bảo Bối nhà các cô có gả vào thì cũng không kém, nhưng còn chưa kết hôn thì cần phải kiểm điểm, mặc dù tương lai Bảo Bối có vào nhà họ Tần cũng không bị người ta xem thường, dù rõ ràng là hai người đã làm chuyện kia rồi mới kết hôn. Tình huống như thế có lẽ làm cho người ta rất tức giận, hôm nay coi như đổi thành một gia đình người Hoa bình thường, chỉ sợ việc phá hư trình tiết của con gái người ta sẽ bị xem là một việc biến thái. Thay vì cùng người nhà nói về quan niệm cố chấp bảo thủ, không bằng tính trước tương lai và khả năng giữ chén cơm của Bảo Bối ở nhà họ Tần, nếu thế thì lên một bước lui một bước, cứ để cho nó lấy được sự thông cảm và tôn trọng của người ta.

Tần Bích Vũ không để cho Kim Bảo Bối mở miệng, chính là muốn cho người nhà hiểu, Bảo Bối không phải là cô gái không biết tự ái, mà anh còn có lỗi trước, như thế tương lai Bảo Bối có vào nhà họ Tần cũng xem như danh chính ngôn thuận.

“Đi xuống nghỉ ngơi trước đi, ba cho con về phòng đợi tỉnh rượu rồi tính!” Ông Tần đau lòng chỉ vào đứa con thứ làm ông thất vọng, sau đó nhìn về phía chị em nhà họ Kim. Nhìn ra được ông Tần tuy đang nổi giận nhưng rất cố gắng dọn dẹp lửa giận trên mặt, vẻ mặt ôn hòa hướng về phía con dâu tương lai: “Xem ra bác cũng đã già rồi, tối nay các người cứ nghỉ ngơi thật tốt đi đã, bác nhất định sẽ cho ba mẹ của các cháu một đáp án thỏa mãn, quyết không khiến Bảo Bối của họ phải chịu uất ức.”

Cuối cùng ông chuyển sang người giúp việc cùng anh em nhà họ Tần, nghiêm nghị ra lệnh: “Chuyện ngày hôm nay nếu ai nói ra, tôi liền chặt chân người đó!”

Chịu qua một đêm gian nan, cuối cùng trời đã sáng, Kim Bảo Bối thật muốn chạy như bay đến bên cạnh Tần Bích Vũ.

Tối hôm qua cô bị chị mình niệm vào lỗ tai bản trường ca dài, haizzz... Chị của cô chính là như vậy, mình có thể phát triển vượt qua hữu nghị quan hệ với bạn trai, còn xem phim tình dục và tiểu thuyết hạn chế cấp giấy phép, lại không chuẩn cho cô làm theo nó, thật là bá đạo!

“Bởi vì chị là chị của em!” Kim Bảo Châu xuất ra tuyệt chiêu của mẹ, sau khi sinh em gái ra thì cha mẹ chỉ biết là cưng chiều Bảo Bối, trách nhiệm dạy dỗ cơ hồ đặt lên vai cô, làm sao mà cô không lo lắng cho được? Xảy ra chuyện như vậy, cô đã phải tự trách mình đến không ngủ, trong lòng vô cùng đau đớn?

Kim Bảo Bối cũng rất bất đắc dĩ, cô biết rõ chị là vì muốn tốt cho cô, chính cô cũng rất muốn nói cho chị mình biết, cô đã không còn là một đứa bé, nếu chị vẫn cứ quan tâm cô như thế, chỉ sợ đợi đến lúc cô biết thành bà lão rồi, chị cũng sẽ lo lắng cho cô!

“Không có chuyện gì sao!” Cô chỉ có thể đến an ủi chị mình. Nhìn xem cô bị người chị quan tâm huấn luyện thật nhiều, ha ha!

“Cái nha đầu này!” Kim Bảo Châu nhịn không được nhéo mũi em gái.

Lúc dùng cơm sáng, nhà họ Tần liền mang chuyện cầu hôn cùng sinh lễ ra thảo luận, Kim Bảo Châu cũng tính toán xuất ra hình ảnh của nữ cường nhân khôn khéo trên thương trường để bàn luận chi tiết trong hôn lễ.

“Con nghĩ nên cùng Bảo Bối nói chuyện riêng trước.” Tần Bích Vũ nói.

“Con ở đây cũng vô dụng, đại sự của con hãy để cho ba cùng chị của Kim Bảo Bối bàn luận.” Cha Tần còn đang tức giận, không muốn liếc nhìn con trai, mọi chuyện đã định sẵn, ông chỉ có thể tự mình định đoạt.

Tần Bích Vũ cũng không biết nói gì nữa, chuyện lớn nhà họ Tần vốn chính là do ông định đoạt, đến mẹ cũng chỉ vì sắp có con dâu nên vui vẻ trò chuyện với Kim Bảo Bối, không có ý định giúp anh cầu xin tha thứ của ông Tần.

Anh đi về phía ngoài, thấy Kim Bảo Bối đang thẹn thùng, cúi đầu xuống thì thăm vào tai cô.

“Chúng ta đến hoa viên đi, người ở đây không thiếu” Anh chủ động vươn tay về phía cô, xoay người lệnh cho người hầu chuẩn bị nước trà và điểm tâm đưa đến hoa viên trong sân, hơn nữa cũng nói rõ ràng bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy.

Khóm cây Đông Nhật tàn lụi, Bách Hoa đang ngủ say, nhưng cây nhỏ cùng cây Tùng lớn vẫn xanh biếc, cây Bạch Sơn Trà mà mẹ Tần Bích Vũ yêu thích nhất cũng nở rộ rồi, Đông Đương hân diện, chút nắng hồng lại lạnh như băng.

“Bối Bối.” Giọng nói của Tần Bích Vũ không hấp dẫn như ngày hôm qua, vừa biến trở về ngày thường đã trở thành ông lão uy nghiêm, tuy nhiên Kim Bảo Bối vẫn rất yêu mến, bất quá vẫn là có chút không yên lòng, không rõ vì cái gì mà anh khác xa với đêm qua như thế.

“Em thật sự nguyện ý gả cho người đàn ông già như anh sao?” Anh chưa từng cảm thấy mình già, nhưng bên cạnh Kim Bảo Bối, lần đầu tiên anh cảm giác được không khí lạnh lẽo của đời người.

Nói toạc ra kỳ thật anh cũng không thèm để ý, chẳng qua là cảm thấy để cho Kim Bảo Bối gả cho mình, thật sự là một đóa hoa tươi cắm trên tảng đá. Nhưng “để nghị” như vậy lại làm cho Kim Bảo Bối cười lạnh bác bỏ.

Anh chính là hy vọng tầm mắt Kim Bảo Bối mở ra một chút, có lẽ đến lúc đó cô sẽ cải biến ý định, ngại anh già thì không có rồi, mà thân phận tự do khác xa với thân phận ly hôn, điều đó càng khó tiếp nhận hơn trong xã hội.

“Vì cái gì mà anh Bích Vũ nói như thế? Anh tuyệt không già!”

“Anh quá già so với thanh niên khác rồi, có lẽ anh sẽ rời khỏi thế giới này sớm hơn em nhiều năm...”

“Cái chết chẳng phân biệt được người già hay người trẻ, làm không tốt là em treo anh lên đấy!”

“Không nói bây!” Tần Bích Vũ chỉ thấy cô còn trẻ, nào biết bình thường Kim Bảo Bối có tính tình thế này, tương lai anh còn phải nhúc nhích đầu. “Em còn trẻ như vậy, nếu như em đổi ý thì sao.”

Kim Bảo Bối trừng mắt ai oán nhìn anh, “Anh Bích Vũ thật giảo hoạt!”

“Cái gì?” Tần Bích Vũ vì cô lên án mình mà sững sờ.

“Em làm tất cả là vì muốn được gả cho anh, còn anh thì sao? Anh lại đem trách nhiệm giao cho em, nói em sẽ đổi lòng. Vì cái gì mà anh lại cho em là loại người như thế, đã ở cùng một chỗ thì hai người phải cố gắng vì tương lai chứ, quyết định sẽ không để cho tương lai phải hối hận?”

Tần Bích Vũ bị người ta hung hăng đánh cho một gậy, đột nhiên tỉnh lại.

Đúng rồi! Lời của anh đi qua tai Kim Bảo Bối, chẳng lẽ anh không có quyết tâm sao? Mặc dù anh cũng không có ý này, chỉ là ban đầu anh đã không có ý định kết hôn, đời này chỉ cần Kim Bảo Bối không ai chiếu cố, anh nguyện ý chiếu cố cô vô điều kiện... Anh đã nghĩ như vậy, chỉ là không nghĩ tới cô gái nhỏ này suy nghĩ còn trưởng thành hơn anh, cũng tiến thủ nhiều hơn anh, anh thật sự nên cảm thấy xấu hổ.

“Thực xin lỗi.” Anh cầm tay Kim Bảo Bối, nếu như có thể, anh nguyện ý cho cô thật nhiều, thật nhiều những gì anh có; nếu như chần chờ sẽ mang đến cho cô tổn thương, anh không chút do dự gánh chịu hết

thầy. “Anh nguyện ý sẽ cùng em cố gắng cho tương lai chúng ta, anh sẽ chăm sóc em cả đời, cho nên, mời em gả cho anh.” Đây là anh dùng thân phận một người đàn ông để cầu hôn cô gái nhỏ.

Kim Bảo Bối vui vẻ nghĩ như bay lên trời, “Em nguyện ý!”

Newyork có tuyết rơi, bầu trời màu xanh được khoác thêm mộng ảo. Chị em nhà họ Kim cùng cha mẹ đến Newyork tham gia hôn lễ của con gái thì cảm thấy con gái thật gây ra chuyện độc ác.

“Bất quá, bảo bối đã được như ý nguyện, không tồi nha!” Phản ứng đầu tiên của cha mẹ nhà họ Kim đối với việc con gái xuất gia, ngược lại càng làm cho nhà họ Tần vui mừng!

Mà Kim Bảo Châu khóc đến thê thảm. Bạn trai của cô cứ nói nói bên tay cô, nói nếu cô sớm đáp ứng lời cầu hôn của anh ta thì tốt rồi, không để cho em gái nhanh chân qua mặt.

“Anh câm miệng cho em!” Người đàn ông này biết cái gì?

Kim Bảo Bối vốn không có khóc, nhìn đến chị gái khóc, cô cũng khóc.

Người chị luôn lao vào bên tai cô, còn nói đến già cũng muốn quan tâm cô; ngày trước đi học mỗi khi Kim Bảo Bối gây họa thì người đến chịu tội với thầy giáo không phải là cha mẹ, mà là chị gái, rồi khi cô bệnh người bỏ việc chạy về nhà rang gạo nấu cháo cho con cũng chính là chị gái...

“Hiện tại chị thật sự muốn buông tay, Bảo Bối thôi.” Kim Bảo Châu cười xoa xoa nước mắt.

Cho dù yêu thương, cho dù không muốn, hôn lại tay đủ đều không thể đi vì đối phương đi mà sống thế đến già, cho nên điều duy nhất bọn họ có thể làm, chính là vì cô mà trải đường tốt, sau đó buông tay, lựa chọn việc đứng xa xa, chờ mong cô tìm được ngôi nhà hạnh phúc

“Chị hai!” Kim Bảo Bối sĩ diện, cũng không dám để cho mình òa khóc lên, cười đem hoa cô dâu ném cho người chị thân yêu nhất, hôn lễ được kết thúc dưới sự vỗ tay ủng hộ của mọi người.

Tình yêu đích thực, là buông tay cùng tin tưởng, là trung thành cùng thiết tình. Bất kể là buông tay hoặc nắm tay, một ngày nào đó các cô sẽ tìm được hạnh phúc đích thực.

Đương nhiên rồi, đáng giá nhất chính là chúc mừng cho Kim Bảo Bối, cuối cùng đã được gả cho Tần Bích Vũ như ý nguyện rồi

5. Chương 5

Sau đó hạnh phúc như đầu của Tần Bích Vũ lại bắt đầu.

“Trước nên đến trường học xin nghỉ đã.” Tần Bích Vũ khó khăn thỏa hiệp, học sinh trong khóa của anh chưa bao giờ trông cậy vào việc Giáo sư Tần sẽ nghỉ một ngày, mà nội quy trong trường học hầu như không đồng ý để tân sinh viên lùi thời gian báo danh lại trừ khi đợi đến học kỳ mới.

Nhưng Nhà họ Tần là chủ tịch của trường học, cũng không phải là chưa từng có chuyện này xảy ra. Mặc dù du lịch trắng mặt không nên đi vào khoảng thời gian tựu trường, nhưng Tần Bích Vũ cho là Kim Bảo Bối gả cho anh đã chịu uất ức nên nên tối thiểu anh phải cho cô một chuyến đi hưởng tuần trăng mật hoàn chỉnh.

Kim Bảo Bối cười híp mắt, không phát biểu ý kiến, hơn nữa tự đáy lòng hy vọng ông xã và chị hai quên việc cô muốn nhập học đi.

“Anh sẽ nhờ người giúp lo giúp em những thủ tục kia” Tần Bích Vũ nói.

“À?” mặt của Kim Bảo lúng túng, “Nhưng... Có thể làm như vậy được hả?”

“Đa số mọi người trong trường học đều là người quen nên việc này không có gì khó khăn.” Anh cũng không muốn phô trương những đặc quyền của mình trước mặt cô vợ nhỏ, chỉ ở tình huống bất đắc dĩ anh mới phải sử dụng đến thân phận chủ tịch trường học.

“Haizzz... Làm như vậy... Giống như... Em cảm thấy...” Kim Bảo Bối cầm dây nón chơi đùa, ánh mắt đang mơ hồ chột lóe sáng, “Nếu không hay...”

“Kim Bảo Bối”, Kim Bảo Châu khoanh tay trước ngực. Khi nhìn thấy đôi mắt của em gái đánh một vòng, cô có thể đoán được trong bụng em ấy đang chứa suy nghĩ xấu xa gì rồi “Chẳng lẽ em cho rằng lập gia đình rồi là thì không cần đi học nữa?”

Việc Kim Bảo Bối không thích đi học không phải là một bí mật, thím Trương bên cạnh nhà và bà Vương ở đối diện cũng biết việc này, chuyện cục cưng của nhà họ Kim ôm trứng vịt là chuyện bình thường, nên ngay từ đầu Kim Bảo Châu đã có vài phần kính trọng Tần Bích Vũ, bởi vì Kim Bảo Bối vì anh mà cố gắng thi đậu, thậm chí ngay cả thành tích cũng từ vị trí cuối bảng mà lên đầu bảng, dĩ nhiên chỉ cần qua hết các môn quan trọng từ Saint Laurent thì những quả trứng kia chỉ là số lẻ.

Kim Bảo Bối đưa về mặt ủy khuất nhìn về phía ông xã nhưng về mặt của Tần Bích Vũ cũng là không đồng ý.

“Bối Bối” anh trầm giọng nói nhỏ, không nỡ dùng dáng vẻ đang dạy dỗ học sinh, anh nhẫn nại nói: “Em vẫn phải hoàn thành việc học của mình.”

Kim Bảo Bối giống như ăn phải một cân Hoàng Liên (*Thuốc loại thuốc đông y), khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhú lại, cố gắng nghĩ cách vùng vẫy trước khi chết. Cuối cùng, cô điềm đạm đáng yêu mà nhìn Tần Bích Vũ, nhưng anh chỉ vỗ vỗ đầu của cô.

“Nghe lời”

“...” Hy vọng cuối cùng tan vỡ, cô bất đắc dĩ cúi đầu, “Vâng ạ...” kế hoạch của cô vốn vô cùng hoàn mỹ: gả cho anh Bích Vũ, lấy việc chuyên tâm làm bà chủ gia đình là lý do nghỉ học; thế nhưng không hoàn mỹ là cô vẫn phải đi học, ồ ... ồ... ồ.

Chỉ là trước khi chính thức bắt đầu con đường đại học, cô có thể có một chuyến đi hưởng tuần trăng mật tốt đẹp. Tần Bích Vũ vì sợ cô lạnh nên quyết định chọn đảo Ca-ri-bê là điểm đến.

Kim Bảo Bối lại bắt đầu có ý xấu, nói không chừng trong lúc đi hưởng tuần trăng mật cô có thể thuyết phục ông xã để cô nghỉ học, hahaha!

Nếu không có biện pháp giải quyết vẹn toàn cả đôi đường, thì việc do dự chỉ càng tạo nên nhiều sự thương tổn hơn, nhưng Tần Bích Vũ không muốn để cho Kim Bảo Bối cảm thấy bản thân mình không tốt, nhưng bản thân anh không cách nào không lo lắng việc chính anh nên giữ Kim Bảo Bối như thế nào? Không bày ra dáng vẻ là một giáo sư là chuyện nhỏ, lúc cha của Kim Bảo Bối tự tay giao con gái cho anh, anh không hề phát hiện ra sự dung túng dành cho cô đang nhanh chóng lan rộng ra trong lòng mình.

Thật ra muốn anh xem Kim Bảo Bối là đối tượng để kết hôn thì rất khó khăn, tuổi của cô còn rất trẻ, cùng lắm anh chỉ xem cô như em gái nhỏ mà thôi, nhưng Kim Bảo Bối đã thành công phá đi lớp phòng ngự trong tim anh – là em gái cũng tốt, là phụ nữ cũng được, tóm lại cô đã làm được việc mà các cô gái khác không làm được, đó là cô đã chiếm được một vị trí quan trọng trong lòng Tần Bích Vũ.

Mà người khiến cho Tần Điện Thao như thế chính là cái cô gái em đang bước đến cái khu vực mơ hồ kia. Trước khi Tần Bích Vũ đọc lời thề thì từ đáy lòng cũng đã quyết định: một đời một kiếp chỉ có cô mà thôi. Nhưng khoảnh khắc cầm bàn tay nhỏ bé của cô, anh lại đột nhiên giật mình, hôn nhân không phải đơn giản như anh đã nghĩ.

Cô gái này sắp sửa làm bạn đời của anh. Lòng Tần Bích Vũ chưa thông suốt nên có một chút rối loạn, nhưng chỉ là rối loạn một chút mà thôi. Trời sinh anh tính khuôn phép, sự cổ hủ của đẳng này rầu đã ăn vào trong xương tủy khiến anh nhanh chóng phiền não, không phải là chuyện tình yêu hay những chuyện Phong Hoa Tuyết Nguyệt (* Nghĩa là: tình cảm nam nữ; tình yêu trai gái), mà anh không biết phải làm thế nào để chăm sóc Kim Bảo Bối cả đời, làm cho cô vui vẻ, để cho cô vô lo vô nghĩ như trước đây, thậm chí nếu anh rời thế gian này sớm hơn cô thì cô vợ nhỏ này vẫn có thể để cho anh yên tâm an nghỉ.

Quả thực là buồn cười lại buồn lo vô cớ. Nhưng hôn lễ chỉ vừa mới kết thúc, vào đêm tân hôn của mình, Tần Bích Vũ bắt đầu nghiên cứu các loại bảo hiểm cùng quy định về quyền thừa kế hợp pháp, thậm chí đem áo ngủ gợi cảm mà bà xã đặc biệt chuẩn bị gạt sang một bên.

Kì thực anh không biết Kim Bảo Bối mặc một chiếc áo ngủ gợi cảm, vừa vào phòng liền vùi đầu vào một đồng giấy tờ cao đến độ có thể đè chết người.

Là một người theo chủ nghĩa hiện thực, bản khoản của anh thật ra cũng không sai, anh lớn hơn Kim Bảo Bối khá nhiều tuổi, mà lời nói của Kim Bảo Châu khiến cho anh canh cánh ở trong lòng: nếu như không phải do anh uống say thì Kim Bảo Bối sẽ như bao cô gái khác đầu tiên sẽ nói chuyện yêu đương sau đó mới tiến tới hôn nhân, hơn nữa cô nên gả cho một người đàn ông trẻ hơn anh.

Về phần Kim Bảo Bối, cô bĩu môi như oán phụ nhìn chằm chằm ông xã đang ngồi trên ghế salon, nghiên cứu đồng thứ tài liệu mà cô không thể hiểu gì. Tần Bích Vũ ngồi trong phòng khách nhỏ, khi anh còn ở nhà đều làm việc trong thư phòng nơi đó cách phòng ngủ bởi một tấm bình phong thấp. Hiện tại có ít sách hơn, anh đã bảo người sửa sang lại thành một phòng khách nhỏ để nghỉ ngơi và cũng có thể dùng làm nơi tiếp khách, hi vọng Kim Bảo Bối sẽ không buồn bực.

Những cô gái khác có thể ầm ức cam chịu, ngoan ngoãn tự đi ngủ, dù trong đêm tân hôn bị ông xã có lạnh nhạt thì cũng không than phiền nửa tiếng. Nhưng cô là Kim Bảo Bối, tùy hứng cũng tốt, làm nũng cũng được, sẽ không để cho ai đó lạnh nhạt với mình! Cô nhẹ nhàng bước đến sau lưng Tần Bích Vũ, dùng bàn tay nhỏ bé che đôi mắt anh lại, thân thể mềm mại áp sát trên lưng anh.

“Bối Bối” giọng nói Tần Bích Vũ chỉ có bao dung tựa như sự đối đãi của người anh đối với cô em gái nghịch ngợm.

Kim Bảo Bối chu cái miệng nhỏ, dứt khoát đem thân thể dán lên người anh, đôi tay nhỏ bé ôm chặt cổ anh, tựa đầu vào bờ vai anh.

“Anh Bích Vũ, làm sao anh có thể gạt cô dâu mới cưới qua một bên như vậy? Người ta thật đáng thương, đêm tân hôn bị chú rể vứt bỏ, ô ô ô...”

“Ách. Thật xin lỗi.” Anh hoàn toàn không nghĩ tới điều này, “Bối Bối, em mệt mỏi thì ngủ trước đi? Anh muốn xem xong cái này.”

Kim Bảo Bối dính trên người anh, trừng mắt nhìn, cũng không ồn ào, nghĩ lại liền cười hì hì nói: “Vây em xem cùng anh” Nói xong, đi vòng qua trước người anh thoải mái đặt mông ngồi trên đùi anh, còn vì bản thân tìm một vị trí tốt.

Tần Bích Vũ đưa ra vẻ mặt anh trai không thể làm được gì khác, nhưng khi nhìn chiếc áo ngủ trên người cô không che hết cánh xuân xinh đẹp bên trong thì gương mặt anh tuần trở nên đỏ bừng.

Tiểu nha đầu không mặc áo lót, mặc áo ngủ bằng chiffon sa mỏng, đường cong uyển chuyển cùng hai đóa hồng trước ngực như hai đóa hoa nhỏ mọc trên núi, bao quanh cái mông nhỏ chỉ có độc nhất một cái quần lót, thuần chất làm cho huyết mạch con người ta nóng lên.

Chỉ trong phút chốc, cả người Tần Bích Vũ đã cứng nhắc, cái mông nhỏ của Kim Bảo Bối cọ cọ ở giữa bắp đùi anh, thần tiên cũng muốn đứng dậy cúi chào rồi, mà tiểu ma nữ trong ngực cảm thấy ông xã thân yêu có phản ứng, lập tức tỏ ra thẹn thùng nhưng lại như mở cờ trong bụng, càng thêm ngây thơ ngọt ngào, đôi tay ôm chặt cổ anh cọ xát, nũng nịu như con mèo nhỏ trong ngực anh.

Nhưng Tần Bích Vũ nhớ tới lời dặn của bác sĩ, khó khăn xê dịch tư thế, vốn muốn đẩy cô vợ nhỏ ra, nhưng nghĩ tới đối phương vừa mới ai oán lên tiếng không thể làm gì khác hơn là thay đổi tư thế cho cô ngồi thoải mái, mới hắng giọng mở miệng: “Bối Bối, em... nghe lời, đi ngủ trước, sáng sớm mai còn phải ra sân bay.”

Mặt Kim Bảo Bối lộ vẻ cô đơn “Em sẽ không làm ầm ỹ đến anh, vậy cũng không được sao?” Giọng nói của cô cực kỳ không có tinh thần, có chút uất ức lại đáng thương.

Ầm ỹ hay không không quan trọng, vấn đề là anh sẽ phân tâm! Hơn nữa ôm cô lâu một chút anh hoài nghi mình sẽ ghen mà chết mất.

Kim Bảo Bối nhìn anh trầm mặc càng lâu, đầu càng rũ xuống thấp.

Tần Bích Vũ thở dài, cố gắng nhìn phía trước, nhưng tấm gương ở tủ sách cũng “cố tình” phản chiếu hình ảnh mắt mẹ của cô khiến anh càng thêm đứng ngồi không yên.

Anh chỉ có thể đem cô ôm thật chặt vào trong ngực, mắt đặt ở một vị trí an toàn.

“Ngồi như vậy không thoải mái, hơn nữa. . . . không phải em sợ lạnh sao?” anh nâng lông mày, lúc này mới phát hiện ra cô đã run rẩy từ lâu rồi, lần này anh không có tâm tư quan tâm nhiều chỉ đành phải ôm cô đứng dậy. “Thôi, hết cách với em rồi” anh sợ nếu tiếp tục giằng co thì cô sẽ bị cảm.

Tần Bích Vũ ôm Kim Bảo Bối trở lại phòng ngủ, giữ nguyên áo ngủ nằm thẳng bên người cô.

“Ngoan ngoan ngủ, ngày mai phải dậy sớm.” Anh cầm chăn bông dày đắp lên người cô

Kim Bảo Bối có chút chán nản, phản ứng của Tần Bích Vũ khiến cô cảm giác mình như cô gái nhỏ, mà anh là người anh trai hiền lành nhả nhặn, một người anh trai hoàn toàn không có ý đồ độc ác đối với cô.

Có lẽ vốn là như thế? Là cô cố gắng muốn gả cho Tần Bích Vũ. Kim Bảo Bối đột nhiên có chút khổ sở, thế nhưng khổ sở này không kéo dài quá lâu.

Giống như anh em thì như thế nào? Anh Bích Vũ không có người trong lòng, như vậy đột phá phòng tuyến trong tim của anh, để cho anh cũng rơi vào lưới tình như cô. Đâu chính là nhiệm vụ kế tiếp của cô! Cô biết anh Bích Vũ bị ám ảnh bởi chuyện lúc đại học có tiểu tam đến cướp bạn gái mình cho nên hiện tại dù có thích ai đó anh cũng không dám đến gần, anh Bích Vũ đáng thương như vậy, cô - Kim Bảo Bối tuyệt đối sẽ để cho ông xã đại nhân yêu dấu trải nghiệm tình yêu ngọt ngào, như vậy cuộc sống mới có thể muôn màu muôn vẻ!

Sau khi Kim Bảo Bối đưa ra quyết định, lại cảm thấy lực chiến đấu tăng mười phần, cô hăng say học gấu Koala dính lên Tần Bích Vũ.

Tần Bích Vũ ngăn cản cô cũng không được, không ngăn cản cô cũng không được, nghiêm khắc mà nói, những hành động này của cô là không sai, dù sao bọn họ cũng là vợ chồng, nếu anh cự tuyệt, thì thật là tàn nhẫn với cô gái nhỏ lại tâm hồn đơn thuần như Bảo Bối? Anh tiếc nuối khi Bảo Bối phải gả cho người đàn ông lớn tuổi như anh, tự nhiên lo lắng mình không cách nào mang lại cho cô một cuộc hôn nhân hạnh phúc và ngọt ngào.

Nếu như trong quá khứ Tần Bích Vũ còn chưa từng tính toán giữ vững chủ nghĩa độc thân, thì anh cho là hôn nhân thích hợp với mình nhất, vì anh biết làm việc theo lý trí, biết vợ chồng cần phải tôn trọng nhau, đến bây giờ anh vẫn tin tưởng như thế, chỉ là ông trời hiển nhiên cảm thấy quá khứ của anh qua thuận buồm xuôi gió, không muốn để cho anh cứ mãi đơn độc như thế, nên ném cho anh vấn đề khó khăn này, thậm chí để cho anh bị kìm hãm trước, vô luận như thế nào cũng không thể nói “không được” với Kim Bảo Bối.

Nhìn cô đau lòng, thì việc hung ác cử tuyệt cô lại càng khó khăn hơn, anh đương nhiên chỉ có thể đầu hàng. Đem cô đẩy ra thì sợ cô đau khổ, không đẩy cô ra thì chính anh khổ sở, xem ra tốt nhất anh vẫn nên lựa chọn đau đớn thuộc về mình.

“Bối Bối, em như thế này khiến anh rất nóng.” Anh cố dùng dịu dàng để nói với cô, nhưng cặp mắt Kim Bảo Bối lóe sáng, cơ thể uốn éo nhìn thẳng vào mắt anh, giúp anh nhận ra mình đã nói sai.

“Ai bảo anh để mặc áo nằm trên giường như thế? Hơn nữa anh Bích Vũ giãy dụa như vậy làm em rất khó chịu!” Kim Bảo Bối lập tức nâng khuôn mặt của một người vợ hiền hậu lòng chồng lên, bắt đầu giúp chồng mình cởi quần áo, “Em giúp anh cởi nó! Ông xã anh biết không? Trong thời xưa quần áo của chồng đều phải do vợ thay giúp!”

“...” Nhìn cô tràn đầy ào hứng, lại giống như dội nước lạnh lên đầu anh? Cái này chỉ có thể trách anh đang lấy đá đập vào chân mình, làm cho nó bể tan tành, xem cô ra sức giúp mình cởi quần áo, đôi nhũ hoa đầy đặn bởi vì động tác chăm chú vô tình tạo thành hình ảnh gợi tình khiến cho máu mũi của anh chảy ra giàn giụa, thậm chí có chút đung đưa, Tần Bích Vũ bắt đầu hoài nghi mình có phải là người biến thái, là người cuồng chuyện sắc hay không, vì sao vật phái nam đặt giữa hai chân lại sưng lên nhanh như thế?

Chẳng lẽ những hành động phóng dăng trong mộng của anh mới là thực? Bất quá anh là nguy quân tử, nếu không cũng sẽ không đối đãi với Kim Bảo Bối như đêm hôm đó...

Sau khi Tần Bích Vũ say rượu thì tính cách biến đổi thật nhiều, nhưng hai mặt trong con người anh thật khác nhau, hơn nữa anh không biết người khác như thế nào, nhưng anh khẳng định là dù tỉnh rượu thì trí nhớ ngày trước khi say vẫn rõ mồn một trong đầu anh, đây cũng là cái mà anh cảm thấy bài xích với hành vi tình dục khi anh gặp Bảo Bối. Sự điên cuồng trong năm tốt nghiệp trung học khiến cho mỗi lần anh nhớ lại đều cảm thấy buồn nôn!

Chỉ là hôm nay, hồi tưởng lại đêm say rượu đó, tất cả những gì xảy ra với Kim Bảo Bối, Tần Bích Vũ không chỉ không có cảm giác buồn nôn, mà còn cảm thấy...

Anh sắp chết! Bởi vì phải đè nén dục vọng đang bốc lửa trong lòng mà chết!

Tần Bích Vũ cứ nằm đó nhìn Kim Bảo Bối đang lột sạch quần áo nửa người trên của anh, sau khi phục hồi tinh thần lại mới phát hiện cô đang dỗi theo nguồn nhiệt nóng dưới đũng quần của anh, hơn nữa hiển nhiên đang tính toán giúp anh cởi nó ra, khuôn mặt nhỏ nhắn như quả táo đã ửng hồng làm cho người ta muốn cắn một cái, ánh mắt lại lóe sáng.

Chính là lửa cháy đổ thêm dầu, anh cảm thấy cô vợ nhỏ này thật đáng yêu, rất muốn ôm cô lại cắn một cái, rồi lại đánh vào mông cô một cái, nói rằng cô suy nghĩ xằng bậy...

Thảm, anh thật sự không nhanh được!

“Ông.... ơ —” Kim Bảo Bối học những người trong quảng cáo gọi cảm, quỳ sấp trước người Tần Bích Vũ, chưa quên đem đôi nhũ hoa đầy đặn vươn cao dụ dỗ người khác phạm tội, quyết nâng cấp môi đỏ mọng gọi cảm lên, “Anh rất khó hầu? Làm cho tiểu hoa nhỏ của anh nóng lên như thế sao?... ”

“...” Kỳ thật, Tần Bích Vũ rất muốn cười ra tiếng, hơn nữa ôm bảo bối vào lòng trừng phạt, anh cảm thấy phần thân của dục hỏa đang cứng cứng... Được rồi, thật sự chỉ có một chút xiu thôi.

Bởi vì chưa từng trải qua tư thế không được tự nhiên, nói chuyện vừa “vừa thối vừa ngu ngốc”, cái miệng nhỏ giờ đây thực đáng yêu, hiện tại phồng chửng quyết được đứng lên, thoát nhìn như có thể xâu một cân thịt vào miệng như tiểu Trư...

Không thể cười, nở nụ cười sẽ khiến cô gái nhỏ đau lòng, chỉ là khoe miệng Tần Bích Vũ lặng lẽ cong lên, một tay ôm lấy cô gái gọi cảm ngốc ngếch đưa vào trong lòng ngực, tất cả bắt dắc dĩ và khẩn trương ban đầu đều thành mây khói, thay vào đó là vẻ trưởng thành và chắc chắn của ngày nào.

“Không cho phép em quấy nữa, ngủ đi.” Anh ép cô gái nhỏ vào trong ngực của mình.

Hả? Ông ơ của cô không gục ngã sao? Đây là lần đầu tiên trong đời cô đóng vai con mèo nhỏ gọi cảm, thật đau lòng! Kim Bảo Bối có chút tức giận nên uốn éo loạn trong ngực anh, nhưng cũng không quên học gấu Koala, liềm mạng ôm lấy anh.

“Hôm nay là đêm tân hôn của mình.” Cô không có tâm trạng đáng thương, nhưng nay cô thật sự cảm thấy đau lòng, nhịn không được gây loạn cũng không được tự nhiên, nhưng mà ngữ điệu hờn dỗi kia lại có chút ghen ngào, ngược lại làm cho Tần Bích Vũ càng thêm đau lòng.

Tần Bích Vũ không biết mình đã thờ dài lần thứ mấy trong đêm rồi, anh cúi đầu xuống, nâng gương mặt của cô gái nhỏ lên, ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn lên gò má phúng phính như chú heo nhỏ của cô.

“Bác sĩ nói hạ thể của em rất nhỏ, làm nhiều quá dễ bị thương, tốt nhất phải nghỉ ngơi hai ngày, chờ hưởng tuần trăng mật anh sẽ đền bù tổn thất cho em, được không?”

Cục cựa để cho bác sĩ kiểm tra xong, liền ngồi không yên chạy ra cửa đối diện chơi đoán số cùng những đứa bé ở trong khoa nhi, để lại một mình anh ngồi nghiêm chỉnh trước mặt bác sĩ, anh với tâm trạng lo sợ lắng nghe bác sĩ thay cô đòi công đạo, thậm chí khuôn mặt nghiêm túc của anh làm cho bác sĩ và y tá phải nhin cười, dặn dò vài câu rồi cầm bút ký tên vào sổ khám bệnh.

Vừa đi ra khỏi phòng khám, lập tức nhìn thấy hình ảnh của cô gái nhỏ đang chơi đùa với mấy đứa trẻ, một dòng hạnh phúc tự nhiên sinh ra trong lòng, làm cho anh không nỡ dạy dỗ cô việc chạy loạn.

Dù là đêm nay anh muốn ngủ cũng không được, anh phải cố gắng lắm mới chịu đựng được

Đều do say rượu không biết nặng nhẹ.

“Thực xin lỗi, em đã phải gả cho một người đàn ông không thú vị, đêm tân hôn không thể làm gì cho em được.” Anh đặt một nụ hôn lên trán cô, thay thế cho những thân mật mà cô mong muốn.

Kim Bảo Bối muốn khóc rồi, bất quá là giây phút này cô muốn khóc vì hạnh phúc, “Anh Bích Vũ mới không phải là người chồng không thú vị! Anh là người đàn ông tốt nhất trên thế giới” Cô hôn lại chồng của mình.

Mặc dù nụ hôn của cô có chút ngu ngốc, nhưng Tần Bích Vũ vẫn đang nhịn không được mà hưởng ứng theo, anh phải cố đè nén dục vọng không biết phải khống chế thế nào, dùng phương thức dịu dàng nhất để hôn cô, nhưng mà nụ hôn ngọt ngào làm cho anh nghiện, bọn họ chăm chú ôm nhau, hôn đến khó khăn chia lìa, thậm chí đến cuối cùng lòng Kim Bảo Bối cũng cảm nhận được lửa xuân nhộn nhạo, cảm thấy khó xử, côi lòng cuộn cuộn.

Tần Bích Vũ thật sự không khống chế được nên dừng lại trước, biết rõ đứa bé bên dưới cũng có khát vọng giống như anh, biết rõ hai thân thể đang nóng giống như nhau, vì vậy nhẫn nại nhưng rất gian nan.

“Anh Bích Vũ...” khuôn mặt Kim Bảo Bối đỏ bừng, “Anh... anh có thể ca hát cho em nghe giống như ngày trước không? Em rất thích nghe anh Bích Vũ hát”. Cô xấu hổ nói lời đề nghị!

Tần Bích Vũ có chút cứng đờ, “Chỉ sợ... Không tốt lắm.”

Kim Bảo Bối có hơi thất vọng, “Vì cái gì?” Bây giờ suy nghĩ một chút, cô chưa từng nghe ai nói anh Bích Vũ có giọng hát hay. Bởi vì nguyên nhân nào đó, cô hiểu rõ anh Bích Vũ hơn cả anh.

Tần Bích Vũ nhìn chút hờn dỗi trên gương mặt nhỏ nhắn của cô, lập tức cảm thấy một nguyện vọng nhỏ của vợ yêu mà cũng từ chối thì thật là không xứng đáng làm chồng, thế là anh liền bác bác dĩ giải thích: “Anh không thích ca hát.”

“Vậy sao ngày đó anh hát.” Kim Bảo Bối vẫn cảm thấy Tần Bích Vũ đang cố ý cự tuyệt cô. Cô cũng không muốn miễn cưỡng, chỉ là anh không thích hát thật sao? Anh Bích Vũ cũng không phải người hay nói dối.

Tuy nhiên nghĩ lại, may mắn là anh Bích Vũ không thường ca hát, nếu không số đào hoa bên cạnh anh căn bản cô sẽ không có cơ hội! Một người đàn ông anh tuấn lại còn ca hát hay, cho dù không đi vào trong giới nghệ thuật, thì bên cạnh anh cũng sẽ có một đám phụ nữ đeo đuổi?

Tần Bích Vũ nghĩ nghĩ, cảm thấy chuyện này cũng không có gì khó nói với vợ yêu, nhân tiện nói: “Lúc anh là học sinh năm ba bị thầy giáo bắt ra sân khấu hát, kinh nghiệm không được tốt.”

Vì là thích làm thầy giáo nên anh có thói quen dạy dỗ, thậm chí lên đài diễn thuyết, nhưng kinh nghiệm đứng trên sân khấu ca hát thì hoàn toàn khác nhau, anh yêu thích việc lên sân khấu để cho mọi người yên lặng lắng nghe — dùng cách nói của một người trai trẻ mà nói, đây quả thật là rất thói quen thói rầm, nhưng khí thế của anh thật sự là thói quen tốt. Vì ca hát trên sân khấu, anh để cho những học sinh nữ dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn anh rồi lại lơ đãng chờ mong cùng anh lên giường, càng không có biện pháp để những học sinh nam cười nhạo — anh chỉ muốn ca hát, chẳng lẽ lại còn có thể xuất ra uy nghiêm của một người thầy giáo sao, lấy thái độ nghiêm túc yêu cầu mọi người yên lặng lắng nghe thì thật không đúng.

Chỉ có thể nói lúc ấy còn nhỏ, anh không thích ứng thái độ của những người khác khi xem giọng ca anh là giải trí, do tuổi còn nhỏ anh chưa có nhiều kinh nghiệm xử lý nên từ đó anh không thích hát trước mặt người khác.

6. Chương 6

Kim Bảo Bối nghe xong thì rất muốn cười, “Ông xã, khi còn nhỏ anh là một đứa bé cứng đầu.” Cô hoàn toàn có thể tưởng tượng được việc những bạn học cùng lớp nghe anh hát khiến anh cảm thấy dị thường và chướng mắt đến thế nào. Từng lớp bạn học cũng có những học sinh như thế, nếu như các bạn học kia nhìn

thấy hình ảnh này của Tần Bích Vũ, thì mọi người sẽ nghĩ anh tuổi nhỏ như thế mà đã khó tính, chỉ có người bên cạnh anh mới biết anh khó như thế nhưng tốt ở chỗ nào

“Là như thế là đúng.” Giảng đến chỗ khổ, Tần Bích Vũ cũng hiểu được mình buồn cười.

“Bạn cùng lớp đối xử không tốt với anh sao?” Tất cả mọi người đều là người từng trải. Kim Bảo Bối nghĩ, nếu như anh Bích Vũ bởi vì như thế mà bị xúc phạm, cô sẽ rất đau lòng.

“Ý em hỏi là có phải các bạn học của anh có bởi vì ăn đòn nên tìm anh gây phiền toái không?” Thái độ của Tần Bích Vũ ngược lại hoàn toàn với cô, hờ hững nở một nụ cười: “Đương nhiên là có. Bất quá là đàn ông nhà chúng ta nhà đều luyện Karate hoặc Judo, học tập bảo vệ mình, đối với những đứa trẻ kia mà nói việc sử dụng võ thuật phòng thân cũng là một cách làm cho người ta kính sợ.”

Cộng thêm việc từ bé trời đã phú cho anh bộ dáng của một giáo viên bẩm sinh, lúc ở trường, một trong những người bạn tốt của anh chính là tiểu bá vương Thân Vu Hi, có khi thầy giáo sai thầy giáo phụ đi làm việc cho ông ta, rất nhiều lần thầy giáo bên kia nói gì Thân Vu Hi cũng không hiểu, học không hiểu cả tựa đề, Tần Bích Vũ đều có thể giúp cậu ta, hơn nữa Tần Bích Vũ dạy học luôn rất nghiêm túc, lại hoàn toàn không tỏ vẻ là một học sinh xuất sắc, rất nhanh anh liền biến thành người Thân Vu Hi bảo vệ, ai dám tìm anh gây phiền toái?

“Ông xã thật sự rất lợi hại nhé!” Đôi mắt Kim Bảo Bối hiện ra tia ái mộ

Tần Bích Vũ nhin không được bật cười, “Chỉ là vừa tốt mà thôi.” Anh lấy tay xoa xoa đám tóc của cô, cùng vợ yêu nói về những chuyện ngày xưa, đột nhiên anh cảm thấy, tốt xấu gì anh cũng không còn trẻ, ngay cả mặt mũi đối với tiểu quỷ sứ năm đó cũng hay giận dỗi như thế, không biết đã cười đủ chưa?

Đúng vậy, kỳ thật cẩn thận truy cứu, anh không thích ca hát, chỉ là hay giận dỗi.

“Bối Bối” không biết vì cái gì, anh cảm thấy trên mặt mình có chút khô nóng, “Từ nay về sau anh... sẽ ca hát cho em nghe, nhưng em không được nói ra.”

Kim Bảo Bối sững sốt, đột nhiên cảm thấy rất buồn cười, nhưng chồng của cô lại quá đáng yêu, hơn nữa anh chỉ ca hát cho một mình cô nghe! Cô thật vui vẻ, thật hạnh phúc!

“Em thề! Những lời hát của anh sẽ chỉ mình em độc chiếm, như vậy thì có chút uy khuất cho anh rồi.” Cô tuyệt đối không phải được tiện nghi còn khoe mẽ, tuy nhiên cô cũng không muốn chia sẻ ông xã của mình với những cô gái khác, bởi cô biết khi nghe xong giọng hát của ông xã cô thì mọi người sẽ run rẩy vì sự gợi cảm trong giọng hát ấy, chính là loại cảm giác này thật giống như ông chồng cô vô cùng vĩ đại, người của toàn thế giới cộng lại cũng không bằng được.

Tần Bích Vũ cảm thấy buồn cười, ca hát trước mặt anh như cơn ác mộng. Anh ôm cô vợ nhỏ, nghĩ nghĩ đến những lời bài hát mà anh nhớ, kỳ thật đều là chút già, sở thích nghe nhạc của người trẻ thì anh lại không rõ

“Come with me, my love, To the sea, the sea of love... I want to tell you how much I love you...”

(ở cùng một chỗ với anh, yêu anh, như biển, biển của tình yêu... , anh muốn nói cho em biết, anh yêu em thật nhiều..)

Kim Bảo Bối muốn học tiểu sắc lang nhìn trời cười ha hả.

Ai nha... Nghe ông xã thân ái dùng giọng trầm thấp khêu gợi hát tặng cô tình ca, cô thật sự muốn biến thành tiểu sắc lang bỏ nhà vào người ông xã!

Khi âm thanh cuối cùng rơi xuống, Kim Bảo Bối thật sự bủi môi hiển dâng một nụ hôn, hơn nữa cả người úp sấp trên người ông xã, vui vẻ động tay động chân trên thân thể trần truồng của anh.

“Bối Bối...” Tần Bích Vũ buồn cười, nhìn cô mèo nhỏ vừa vịn chạm tay vào vùng nhảy cảm của anh

Ông xã thật mắc cảm nha! Hơn nữa thân trơn bóng làm cho cô sờ cũng phát ngien, thực đơn ngon miệng, cô cố nuốt những giọt nước miếng đang chạy xuống. Tiểu nha đầu ghé vào trên người anh, gò má dán lên lồng ngực anh.

“Anh vì cái gì mà không hát cho em nghe bài ca ngày đó?” Vượt qua thẹn thùng. Bất quá cô rất muốn nghe lại một lần nữa, nghe anh Bích Vũ ca hát: Anh muốn cùng cô ái ân! Hixhix.. Thật sự rất xấu hổ!

“Đó là bài ca của đêm qua, từ nay về sau anh sẽ không hát.” Tính cách của một ông già tương đối kiên trì. Anh ngẫu nhiên nghe em trai hát lang thang cho bạn gái nghe, dĩ nhiên cũng ghi nhớ lời ca của nó, bất quá là anh cũng không nhớ rõ trọng điểm.

“Hả.” Nguyên nhân là chuyện một đêm, vậy coi như xong rồi, hằng đêm cô và anh Bích Vũ đều có chuyện, đương nhiên không thể chỉ có chuyện một đêm.

“Ngoan ngoan ngủ đi.” Tần Bích Vũ cười xoa xoa tóc của cô.

Cứ ôm nhau ngủ như vậy, cũng rất tốt. Anh nghĩ thầm.

Nhưng Kim Bảo Bối lại nghĩ khác, ít nhất cô còn ôm người đàn ông lỏa thể, cảm nhận làn da trơn bóng của ông xã, đáng tiếc anh Bích Vũ không cho cô cởi quần, tiếc nuối.

Bất quá ông xã thân yêu của cô cũng là người tốt, nghĩ đến từ nay về sau hai người có thể ôm nhau ngủ như thế nào, thích sờ như thế nào thì sờ thế đó, hôn nhau đến chết đi cũng không ai ngăn cản, thì đã cảm thấy thật hạnh phúc, hạnh phúc đến nước miếng cũng chảy xuống áo rồi, he he...

“Chị hai...”

Người gặp chuyện tốt nên sáng sớm tinh thần đã sáng khoái, đụng với người nào cũng vui vẻ, chỉ có chút hơi chán ghét cậu nhỏ Tần Điện Thao mà thôi. Kim Bảo Bối vốn đang vui vẻ thiếu chút nữa biểu cảm xoay ngược lại một trăm tám mươi độ.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, nếu như không có Tần Điện Thao, cô cũng sẽ không thuận lợi gả cho Tần Bích Vũ? Lại nói tiếp có lẽ cô thiếu cậu một ân tình, chỉ là phần ân tình này, Kim Bảo Bối cân nhắc lại đêm chồng mình say rượu kia thì có chút đáng ngờ, một ngày nào đó sẽ đem lời công bằng nói với Tần Điện Thao, nên lập tức quyết định không trả phần ân tình này thì cũng không chết được.

Chữ “nghĩa” trong trò chơi người người, Tần Điện Thao tuyệt đối là cao thủ trong đó! Cô nhớ tới lúc Ông trời kia đi vào trong phòng vẽ, Tần Điện Thao đã nói như thế nào:

“Sớm biết sự tình có thể như vậy, có như thế nào tôi cũng sẽ không để Bảo Bối ở lại một mình, cũng sẽ không khiến anh hai, thần tượng thời Trung học bị dìm pha và diễn... Thỉnh ba nên trách cứ anh Bích Vũ trước..”

Khi ông nhà họ Tần nghe được, ngay của Tần Điện Thao cũng không biết Tần Bích Vũ uống rượu —— anh không nói không biết anh hai uống rượu, chỉ nghe hình là vậy, cho nên không tính là nói dối, lại đem hết thấy những thứ cần làm rõ vớt sạch, còn làm chuột cống để gà đi cầu tình

Dựa một chút [bad word] đỡ được! Một ngàn cái [bad word] đỡ được! Cái con quỷ lòng dạ hiểm độc này! Hại cho ông xã nhân ái, lương thiện nhất thiên hạ của cô hiện tại còn phải đi xin ba tha thứ! Tần Điện Thao quá ghê tởm! Cậu cho rằng khắp giang hồ đều như thế sao? Thiếu nợ ân tình của cậu thì thế nào? Kim Bảo Bối khả ái như cô, người khắp nhà này ai cũng biết, cô không sợ người ta không giúp anh Bích Vũ của cô.

Cô biết rõ anh Bích Vũ không muốn so đo với em trai, thân làm vợ đương nhiên muốn giúp anh giải thích duy trì phong độ rồi, cho nên cô có thể buông tha cho những người khác, tạm thời không đem những sự thật của đêm đó mật báo với Hướng Công Công, bất quá cái con quỷ lòng dạ hiểm độc này tự tìm đến chỗ cô gây chuyện, như thế thì mọi chuyện sẽ khác!

“Có gì mà thỉnh an tôi sớm như thế? Tôi đang đói bụng nên không thích và không quen năm bốn ba.” Cô tự cao tự đại chính là cười xe nhẹ đi đường quen(*)!

* cười xe nhẹ đi đường quen có nghĩa là việc quen thì dễ làm; quen tay làm nhanh

“Chị dâu à, quân tử giúp chị hoàn thành ước vọng, em tin tưởng là chị hiểu.”

“Tôi không phải quân tử.” Cô là một cô gái nhỏ.

Sắc mặt Tần Điện Thao trầm xuống, “Anh hai vẫn cho là chính mình phụ lòng chị, tôi chân thành chờ mong anh ta sẽ không bị như thế quá lâu.”

Là im lặng sao? Uy hiếp cô sao? Cô cũng không muốn nghe thử, Kim Bảo Bối thích mềm không thích cứng!

Nói thật ra, cái uy hiếp này tuyệt không đau nhức không ngứa, cùng lắm thì lúc đi hưởng tuần trăng mật sẽ thổi gió bên tai anh, tin tưởng là anh Bích Vũ sẽ mềm lòng tha thứ cho cô. Nhưng Kim Bảo Bối cũng biết nếu quả thật nhắm trúng vào chỗ khó chịu của Tần Điện Thao, cậu ta đi nói cái gì thì cô cũng không chống đỡ được. Dù sao từ hôm nay trở đi cô cũng phải ở trên địa bàn của người ta, cái gì nên chụp nên thả phải nhìn ra, hơn nữa cô bắt đầu phiền chán việc cậu ta là âm hồn bất tan rồi

Cô giả bộ đành cam chịu, ấp úng nói: “Bất quá vài ngày tới sẽ nói cho cậu biết tin tức, làm sao phải đe dọa người ta như vậy? Đối phó với những cô gái yếu đuối như thế sao? coi chừng tôi dốc lòng cáo trạng à.”

Tần Điện Thao khôi phục tào nhả bộ dáng, “Đâu có, tôi cũng không muốn làm cho chị hai khó xử đâu, trải qua đêm tân hôn hôm qua, tin tưởng chị hai cũng hy vọng người có tình trong thiên hạ sẽ ở bên nhau phải không? Xin chị hai đừng có lại tra tấn em.”

Người có tình sẽ ở bên nhau, chẳng phải là đem chị đẩy vào hố lửa? Nhưng nói lại thì cô vốn không có tư cách nhúng tay tình cảm của người khác, rau cỏ cây cải củ mỗi người mỗi sở thích, có lẽ chị ấy thật sự có khẩu vị đặc biệt, hợp ý với cái tên này cũng không chừng.

Kim Bảo Bối nghĩ nghĩ, rồi nói: “Chờ một chút, tôi sẽ cho cậu địa chỉ.”

Tần Điện Thao thay cô mở cửa phòng ra, đứng ở bên cạnh cửa ra vào đợi cô cầm giấy viết trên bàn ra, rất nhanh đã ghi chép xong, sau đó đưa cho anh.

“Đại khái là nửa tháng thì chị ấy thay đổi chỗ ở một lần, tìm được hay không thì phải xem hai người có duyên phận hay không!” Cô thuận tiện đem trách nhiệm dọn sạch lần hai.

Tần Điện Thao nhìn địa chỉ một chút, vội vã đi tìm người, cậu không rảnh đặt nghi vấn xem Kim Bảo Bối có nói thật hay không, “Cảm ơn chị dâu, chúc chị và anh hai có tuần trăng mật vui vẻ.” Cậu xoay người rời đi, hành động cước bộ không được thông dong như ngày thường.

Đôi mắt Kim Bảo Bối liếc khắp mọi nơi, đầu xoay tròn mấy lần, trong đầu vừa nghĩ ra chủ ý xấu, rất nhanh trở về phòng mở máy vi tính của Tần Bích Vũ ra vào internet, tiết lộ tin tức cho chị khóa trên đang ở xa.

Thành thật là đức tính tốt, mà Kim Bảo Bối khó quán triệt được cái đức tính này, đều là do cô được người đàn ông lương thiện nhất thiên hạ, nay cũng là ông xã thân yêu của cô làm cảm động, chồng của cô thật sự rất tốt!

Cô cho là chỗ ở hiện tại của chị Khiết Nhi vẫn đúng như vậy, ân tình này của Tần Điện Thao dù thế nào cô cũng không muốn trả, cái này là nhân hậu bước qua xác chết phải không? Bất quá cũng không phải báo tin không chính xác cho Tần Điện Thao!

Làm người phải có đạo nghĩa, mà bây giờ cô đang chấp hành triệt để đạo nghĩa trên giang hồ của cô, sau khi nhận được tin tức chị phải rời khỏi chỗ đó thật nhanh! Bởi như thế thì bất kể là với chị hay với Tần Điện Thao, cô cũng không nợ ai cả!

Nếu cuối cùng Tần Điện Thao không tìm được người, thì phải bảo là chị ấy không cho cậu ta tìm được, anh quay đầu lại uy hiếp cô một lần nữa, cô còn có Tần Giáng Thần đứng ra che chở! Thả lời nói uy hiếp ai không biết? Cô không tin Tần Điện Thao không sợ cô đến kể ra tất cả với Tần Giáng Thần, hừ!

Thành thực quả nhiên là đức tính tốt, tin tưởng rằng khắp thiên hạ này không ai lương thiện hơn ông xã thân ái của cô nên cô biết rằng: đương nhiên cô không thể để cho ông xã của cô làm chuyện xấu! Nhất định sẽ ngợi khen cô là Bảo Bối đã trưởng thành

Hoa Dành Dành và Tường Vi trôi lơ lững trên mặt nước, gỗ chất đầy trên sàn nhà, lửa nhen nhóm, màu sắc tươi đẹp của Cocktail, biển Ca-ri-bê lười biếng khoe khoang tâm tình miền nhiệt đới.

Nhân viên phục vụ giúp đem những cánh hoa rơi trên mặt nước, Kim Bảo Bối không kiêng nể gì cả cứ rũ Tần Bích Vũ đi bơi, sau đó như chú gấu Koala bám trên người anh,

Phần lớn rượu là Kim Bảo Bối uống, Tần Bích Vũ kiên trì uống nước khoáng. Anh nâng khuôn mặt đỏ ửng của Kim Bảo Bối lên, nhìn nụ cười ngây ngô của cô thì anh vận lòng mảy, nhưng má lúm đồng tiền đáng yêu lại làm anh không nhìn được muốn thơm.

“Đừng uống rượu nữa, có nước trái cây, uống nước trái cây được không?” Anh ôm lấy cô gái thiếu chút nữa đã đi xuống thân thể anh, hai tay hai chân cô gái nhỏ cùng sử dụng, như chú khỉ nhỏ trèo lên người anh, nhờ có sức nổi của nước, nhưng anh đoán cô say đến không phân biệt được rồi, tốt nhất vẫn nên đem cô lên, miễn cho cô ngủ quên trong hồ bơi.

Kim Bảo Bối quyết miệng, “Không thích!” Hiện tại cô cố gắng dùng sự kiên trì của chính mình, thuận tiện gối đầu lên vai Tần Bích Vũ.

“Này, đừng uống nữa, ăn điểm tâm.” Anh ôm lấy cô, sau đó đi tới bờ bên cạnh.

Kim Bảo Bối cười khanh khách, cảm thấy loại cảm giác lười biếng phơi mình trên nước thể này thật hạnh phúc. Đương nhiên, người lười chỉ có một mình cô.

Bên cạnh bể bơi có một khay hoa quả và thạch trái cây, Tần Bích Vũ cầm thìa múc một chút thạch trái cây, buồn cười nhìn cô vợ nhỏ như chú cá mong chờ anh bón đồ ăn, anh đem thạch trái cây dứt vào trong miệng cô.

“Ăn ngon không?” Loại này không có tinh rượu? Tần Bích Vũ đã ném thử một miếng và xác nhận, hoa quả nhiệt đới chua ngọt đủ vị, bình thường anh không thích ăn những loại trái như thế này, ném không ra chỗ đặc biệt của nó.

“Còn muốn ăn.”

Tần Bích Vũ yêu thương dứt cho vợ, dứt khoát đem hai thanh thạch trái cây bón vào miệng cô, kỳ thật Kim Bảo Bối không có sự yêu thích đặc biệt dành cho những loại thạch trái cây này, chúng nó cũng không khác gì trái cây ở nhà, cái cô thích chính là được chồng mình dứt cho.

“Còn muốn ăn sao? Đợi lát nữa phải ăn bữa tối rồi.” Anh đem thìa đồ ăn đã được cô ăn sạch để lại lên khay, nghiêng đầu nhìn bộ dáng buồn ngủ của cô vợ “Em uống quá nhiều, chưa đến buổi tối có muốn về phòng ngủ một chút không?”

“Không cần đâu ạ” Kim Bảo Bối quay đầu, rất nhanh đặt một nụ hôn trộm lên môi của ông xã, sau đó cười mờ ám nhìn gò má ửng đỏ của Tần Bích Vũ, “Em muốn ôm ông xã.”

Anh còn không có biện pháp để giống cô, đơn giản thuyết ra những lời thâm tình làm cho người khác mặt đỏ tim đập trống ngực kêu..., chính anh nên thừa nhận mình đã say mê cô rồi, như vậy anh có quá xảo quyết hay không?

Đều là do anh già rồi, không theo kịp tâm tình người tuổi trẻ, sự nhiệt tình trong anh dường như bị cản trở.

Nhưng Kim Bảo Bối biết rõ, ông chồng từ trước đến nay luôn bảo thủ của cô như thế nào, kín đáo và nội tâm, đồ ngon đồ ngọt cô cũng chẳng có gì lạ, trừ ba cô ra thì ông xã chính là người đầu tiên, ông chỉ sợ cô cảm lạnh luôn bắt cô phải tắm nước ấm. Cô giống như một chú khỉ nhỏ vậy; nếu như không có anh đặt tay dưới nước để nâng đỡ, chỉ sợ con khỉ là cô đã sớm vì những cử động mà chìm xuống đáy rồi, ha ha!

Tại Đài Loan thì có rất nhiều người con trai đối xử tốt với cô, nhưng chung quy rất xa cách, nói những cái vớ vẩn kia là vì cô, mà cô hoàn toàn không đem những người kia làm thành việc quan trọng. Pháo trong dây cũng có ngày lộ tẩy? Cô cũng không cầu xin anh bỏ qua cho những cái mà cô tự nhận là vĩ đại, lại không biết phải giải thích và chịu trách nhiệm như thế nào, cái này còn gọi là Thiên Lý sao? Anh Bích Vũ đối xử với cô rất tốt, làm miệng cô không biết phải nói gì cả... Càng nghĩ càng cảm thấy thật sự rất yêu ông xã của mình! Kim Bảo Bối ngọt ngào đặt một nụ hôn thật vang thật rõ lên má Tần Bích Vũ.

“Ông xã chúng ta đi lặn đi!” Kim Bảo Bối lười biếng cuối cùng cũng chịu hoạt động, nhưng lại động thủ cởi áo tắm, hai nhũ tuyết trắng đầy đặn lập tức hiện ra trên mặt nước.

“...” Anh nghĩ mình đã già thật rồi, theo không kịp tư duy của nha đầu kia, mới có thể vì cô “tiên phong” mà không phản bác được.

“Bối Bối...” Cả tòa nhà nghỉ rộng lớn chỉ có hai người bọn họ, đang không biết phải mở miệng như thế nào, dưới tình huống này cũng sẽ không có người quấy rầy bọn họ, cho dù Kim Bảo Bối muốn trần truồng anh cũng không có lý do gì để ngăn cản

Bây, nhưng mặt của anh lại nhanh chóng đỏ lên, vật nam tính giữa hai chân cũng thế.

Trò chuyện, chẳng lẽ anh muốn khuyên cô... Sẽ không?

Độc, không đầy một lát, quần bơi của Kim Bảo Bối cũng nổi lên mặt nước, Tần Bích Vũ khó khăn nuốt ngụm nước miếng.

“Em giúp anh cởi quần áo!” Kim Bảo Bối rất là hào hứng và vui vẻ.

Tần Bích Vũ phát hiện anh đã từng cảm thấy e lệ động lòng với vợ yêu, nhưng dường như việc giúp anh cởi quần áo hằng ngày như thế này lại là thú vui? Là vì... cô còn nhỏ tuổi sao?

Tần Bích Vũ không kịp mở miệng ngăn cản, Kim Bảo Bối đã lặn xuống đáy nước, anh muốn mở miệng cự tuyệt, lại sợ cô bị nước sặc, phối hợp cũng không được, không phối hợp cũng không được.

Anh bắt đầu cảm thấy hơi nhức đầu rồi.

Thật sự sợ đá trúng cô, anh còn không thể tự mình hành động. Nhưng anh không cởi bỏ quần bơi, Kim Bảo Bối thủy chung không chịu nổi lên mặt nước, mới nghĩ sẽ kéo cô lên, lập tức cảm giác một đôi tay nhỏ bé bao lấy vật phái nam đã sớm cứng cứng của anh

Anh thất bại, rên rỉ lên tiếng, càng làm cho anh khó có thể chống đỡ được, anh đón lấy cảm giác khác lạ cho da thịt mềm mại đưa tới, một giây sau, vật phái nam mạnh mẽ của anh được vợ yêu ngậm vào trong miệng.

“Bối Bối, không cần phải...” Anh thật sự thật lo lắng cô bị sặc nước, tuy nhiên nó lại giống như đặt mình trong Thiên đường quyến rũ; chính anh cũng không biết phải kiểm chế thế nào nữa.

Kim Bảo Bối chính là một cao thủ bơi lội tiềm ẩn, bất quá mới đầu chưa quen động tác khiêu khích này nên có chút khó khăn, cô nhỏ vật to lớn của Tần Bích Vũ ra, đầu lưỡi tiếp tục thám hiểm lên trên, liếm qua vùng bụng rắn chắc của anh, một đường đi lên, rồi sau đó giống như thủy thủ quyến rũ khiến cho anh ý loạn tình mê, chậm rãi trôi lên mặt nước, lại không quên tiếp tục khiêu khích người đàn ông của cô, phần lưỡi lướt qua cơ ngực vững chãi, chạm vào nơi đó, nghịch ngợm đặt một nụ hôn

“Bối Bối...” Tiếng nói của anh không che dấu được chút khát vọng nồng đậm.

Kim Bảo Bối ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt anh tuấn đang mê loạn của người chồng, trong nội tâm liền hiện lên chút chủ ý xấu.

“Tính đuổi em à!” Cô cười lớn, giống như nàng tiên cá đang nô đùa trong nước.

Cô quyết định từ nay về sau sẽ thường xuyên chơi chiêu này với ông xã, so với việc chơi trốn tìm trên cát, trong nước cô còn nhiều sở trường hơn. Đương nhiên rồi, cô tuyệt không trông cậy vào việc nghe ông xã nói ra những từ như: “Em là cô bé nghịch ngợm, thích chạy Đông chạy Tây”... Lời kịch này thật là đáng sợ.

Tần Bích Vũ sững sốt, vừa bực mình vừa buồn cười, giữa hai chân sưng lên hết lần này đến lần khác, đây không phải là chuyện đùa, giờ phút này dòng nước ấm đang lung lay vuốt ve là anh khó nhận được dục hỏa đang dâng lên, anh đưa thân thể trắng kiêu hướng về phía vợ yêu, mỗi buổi sáng đều tập lặn nên thoáng cái anh đã có thể đuổi kịp Kim Bảo Bối.

“Nha đầu xấu xa.” Anh phải đem cô gái nhỏ này trở về phòng khởi động một chút.

Kim Bảo Bối lại như con rắn nhỏ quấn lấy anh “Ông xã, lúc ân ái phải gọi là Bảo Bối nha!” Cô chu môi.

Tần Bích Vũ sững sốt, nhớ tới ngày đó say rượu cô hỏi anh vì sao anh cứ gọi cô là Bối Bối, thế mới biết thật ra thì vợ yêu đã có tính toán ngay từ đầu.

Kim Bảo Bối thật sự không biết, muốn cái người đàn ông này gọi cô là Bảo Bối, tựa như muốn anh mở miệng thừa nhận rằng anh đã sớm yêu mến cô, độ khiêu chiến của nó giống nhau! Bởi vì đối với Tần Bích Vũ mà nói, anh gọi như thế không phải vì đó là tên cô, mà thật sự xem cô là tâm can bảo bối.

Nhưng anh không nỡ làm cho vợ yêu thất vọng.

“Bảo bối.” Anh khẽ gọi.

Kim Bảo Bối cười hì hì, “Đúng rồi, em là Bảo Bối lém lỉnh của anh Bích Vũ.” Cô lại giống gấu Koala cuộn trên người anh, một tay lục lọi trong nước, nắm phần thân dưới đã sưng lên của chồng mình, dẫn dắt anh tiến vào bên trong cơ thể cô.

Tần Bích Vũ cơ hồ không không chế được, để Kim Bảo Bối vịn bả vai anh, tay mơn trớn một tí thì phần eo hung hăng uốn lên, tiến vào bên trong.

“Bảo Bối.”

Kỳ thật anh hi vọng mình vui sướng nhiều hơn, không cần nghĩ mọi việc phức tạp như vậy, cuối cùng ngọt ngào và vui vẻ trộn lẫn trong áy náy và cảm giác tội ác, bởi vì anh không cách nào không ngại anh lớn tuổi hơn cô rất nhiều, càng khó thay đổi việc đêm đó anh say rượu đã gây ra lỗi lầm không thể cứu vãn với cô, mới có thể tạo nên cuộc hôn nhân căn bản không thích hợp này.

Nhưng... Trời tha thứ cho anh, dù là trước hôn nhân anh cố chấp coi trọng lòng tự ái của mình đến cỡ nào, không để thương yêu của anh dành cho Kim Bảo Bối biến chất. Nhưng trong lúc cả anh và Kim Bảo Bối đều bị giới hạn của dục vọng vây lấy, dần xem anh làm bằng đồng sắt vô cùng vững vàng, căn bản cũng không chịu nổi đả kích, vợ yêu của anh là quân địch bên dưới, vua của anh triệt để thuộc về cô

Anh thật sự cảm tạ ông trời đã ban cho anh Bảo Bối này, bảo bối nhất trong bảo bối...

Trong tuần trăng mật Kim Bảo Bối không thuyết phục ông xã đại nhân để cho cô tham thời nghỉ học, bởi vì cô đã thay đổi chủ ý!

Làm sao mà cô phải tạm nghỉ học? Có thể cùng đến trường với ông xã hằng ngày, thật sự quá hoàn mỹ!

Tần Bích Vũ nào biết rằng nguyên nhân cô vợ nhỏ tung tăng như chim sẻ, anh còn cho rằng cô đã suy nghĩ lại có ý chí tiến thủ, sau này sẽ là một học trò ngoan, thật sự là làm cho anh cảm thấy quá vui mừng rồi.

Quản gia nhà họ Tần thừa dịp bọn họ đi tuần trăng, đem toàn bộ đồ đạc của Kim Bảo Bối đến ngôi nhà gần trường đại học Saint Laurent, tuy lúc trước mua ngôi nhà này không nghĩ đến chuyện kết hôn, nhưng ngôi nhà lớn hơn sáu mươi mét vuông, cũng đã dư dả cho hai người, chỉ cần đợi ngày nghỉ dẫn Bảo Bối đi mua thêm vài đồ dùng trong nhà nữa là được.

Kim Bảo Bối như bướm bướm nhỏ bay tới bay lui, xung phong nhận việc giúp anh đeo caravat. Tuy vẫn chưa có thói quen đó, nhưng Tần Bích Vũ vẫn là buông tay để cho cô quản lý.

“Bối Bối, quan hệ của chúng ta.... Không cần công khai ở trường học được không. Không cách nào giữ bí mật tuyệt đối, nhưng ít ra không cần phải trưng ra.” Tần Bích Vũ chần chờ sau nửa ngày mới nói với cô.

Kim Bảo Bối đang vui vẻ đánh yêu chồng mình, mắt to khẽ chớp động, những người thân quen của cô đều biết biểu hiện này là tiểu nha đầu đang dùng tới não để cân đo việc gì đó.

Chỉ tiếc là Tần Bích Vũ còn tưởng Bảo Bối của anh ngoan ngoãn như con thỏ nhỏ. Anh rất lo lắng vợ yêu sẽ cảm thấy đau lòng, tuy nhiên anh có bản khoản của anh, yêu cầu như vậy ít nhiều sẽ không làm cho vợ của anh cảm thấy bất an.

“Anh hy vọng những người bạn học khác hay những người không liên quan sẽ không quấy rầy, hơn nữa như thể so ra cũng ít phức tạp hơn” Bởi vì Bảo Bối chán ghét đeo nhẫn, nên tiền mua nhẫn cưới cho hôn lễ đã tiến vào quỹ bảo hiểm, do đó Tần Bích Vũ nghĩ đến có lẽ có thể quan hệ của bọn họ có khả năng an phận, anh giải thích: “Đương nhiên chỉ cần yên lặng một thời gian là được, lúc em không có tiết trên lớp vẫn có thể đến phòng anh nghỉ ngơi, anh sẽ để em cầm chìa khóa.”

Cái này rõ ràng cho thấy việc công và việc tư phải tách nhau, trong khoảng thời gian gần đây anh luôn nghiêm khắc là để hành động như thế, chính là thân thể Bảo Bối thuộc về anh, lợi dụng phòng nghỉ của anh cũng là hợp tình hợp lý, chỉ có điều cô nhiều hơn một thân phận là học trò, khó tránh khỏi làm cho người ta cảm giác được hưởng đặc quyền.

Đây cũng là nguyên nhân anh hi vọng giữ bình yên trong khả năng của mình, anh tuyệt sẽ không hi vọng người khác cho rằng trình độ học vấn của vợ anh có vấn đề và phải dựa vào sự giúp đỡ của anh, nào đâu biết rằng Kim Bảo Bối mới chẳng muốn để ý những thứ này.

Kim Bảo Bối nghĩ như vậy, lén lút hôn nhẹ lên má của anh, có lẽ tương đối khó chơi! Rất nhanh cô liền tươi cười rạng rỡ và gật đầu, “Được, bất quá em sẽ vụn trộm điều tra, anh không thể đối xử quá tốt với những học sinh nữ khác, cũng không thể thân thiết quá mức với các giáo viên nữ.” Cô đột nhiên nghĩ đến vị trợ lý giáo sư khoa kinh tế họ Khương, xem ra hôm nay tới trường học nhiều hơn một nhiệm vụ rồi, chính là điều tra tình địch.

Tần Bích Vũ bật cười, “Thùng dấm chua nhỏ.” Anh nhẹ nhàng búng một cái lên trán của cô.

Không nói anh cũng đối xử giống nhau với các nữ sinh, bảo trì quan hệ khách sáo với nữ sinh, trọng điểm là ai cũng sẽ không đối với anh như thế? Ngược lại là anh quan tâm hơn nhiều so với cô?

Suy nghĩ, tuy Tần Bích Vũ không muốn thừa nhận, cũng không hy vọng lòng dạ hẹp hòi như thế, nhưng cuối cùng ở sâu trong nội tâm lén lút bao phủ lên nỗi ám ảnh. Trong trường học còn nhiều, rất nhiều thanh niên trẻ tuổi, anh tuần, bọn họ tùy tiện chọn một người cũng thích hợp hơn anh?

Kim Bảo Bối nào biết được tâm tư của chồng yêu mình, thậm chí cô còn hoàn toàn đã quên chính mình đã kết hôn với anh, và anh cũng rất lo lắng cho cô, tiểu ác ma đây trong suy nghĩ, ghi nhận việc, hôm nay có hai nhiệm vụ quan trọng — trình sát dịch tình, sau đó tìm một chỗ thích hợp vụn trộm hẹn hò bí mật với ông xã. Oa, thật sự là rất kích thích nhé!

Sinh viên mới xin nghỉ học, vừa không dùng đến ký túc xá, bình thường dễ dàng bỏ qua, bất quá cuộc sống đại học tự do may mắn nhiều hơn, hướng chỉ là năm nhất ở trường Saint Laurent chỉ học vào hai mùa là mùa thu và mùa xuân, hơn nữa trên gương mặt Kim Bảo Bối dường như luôn tươi cười dễ dàng làm cho người ta xin ra cảm giác yêu thích, buổi sáng học hai môn bắt buộc cùng một môn tự chọn, cũng nhận thức được việc vài tên bạn cùng lớp có ý với mình, còn có vài tên bạn học thời trung học cũng bay lên chung trường đại học nhân việc này tính toán mang Kim Bảo Bối đi làm một chuyện tình thanh xuân vườn trường.

Kim Bảo Bối không cự tuyệt, dù sao cô cũng chính là người có “nhiệm vụ” trong người, chỉ là trong lòng có vài điểm tiếc nuối, không thể để cho mọi người biết việc đã kết hôn với ông xã, không thể biểu lộ tình yêu trong sân trường, có chút cô đơn. Tuy cô đã lập gia đình, nhưng dù sao cũng chỉ mới mười chín tuổi, đúng là đem tình yêu so với cái gì cũng thấy nó quan trọng, dính người tính dính được suốt cuộc đời, hơn nữa cuộc sống mới cưới như một bữa tiệc, lời nói không sợ người ta chê cười, mới cùng ông xã xa cách nhau một bữa sáng, cô đã bắt đầu nhớ đến anh, hazzz...

“Vườn trường Saint Laurent rất lớn, đề nghị cậu mua một chiếc xe máy thay gì đi bộ.”

Trong lớp có bốn bạn cũng là người Châu Á giống như cô, James nhiệt tâm quyết định đưa cô đi tham quan học viện một lần, buổi sáng Tần Bích Vũ dường như đã nói qua với cô những giáo sư lúc không có tiết đều đến tòa nhà Marshall nghỉ ngơi, mà anh lại có phòng nghỉ riêng ở dãy nhà số mười ba, sau khi nhìn thời khóa biểu trên bảng BM1301, vì vậy Kim Bảo Bối đi ngang qua tòa nhà Marshall thì nhìn vào trong mấy lần, tự nhiên sinh ra lòng hiếu kỳ.

“Tòa nhà Marshall là là sở nghiên cứu, phòng nghiên cứu dành cho những thương nhân, và cũng là nơi nghỉ ngơi của các giáo sư, không có gì để tham quan cả.” James gặp Kim Bảo Bối cứ nhìn vào trong tòa nhà, giải thích: “Những học viên trong đây đều là những người nổi tiếng, sân rộng, thư viện, thậm chí là ký túc xá, tất cả đều dùng cho hoạt động kinh tế và những nhân vật hết sức quan trọng trong lịch sử. Vì những người làm việc trong đó đều có nguồn phụ thu nên sống rất nhàn...”

Mặc dù cậu ta giải thích vô cùng nhiệt tình, nhưng Kim Bảo Bối hoàn toàn nghe tai trái tiến qua tai phải, thậm chí cô còn có một đôi Hỏa Nhân Kim Tinh tìm tòi từ trước đến sau Marshall, nhìn tất cả những nam nữ bên trong, tất cả chia ra hơn năm mươi khu!

Kia không phải là ông chồng thân ái của cô sao...

“Cô ta là ai?” Cô cầm lấy tay James hỏi.

“Cô ta?” James nhìn theo hướng chỉ của ngón tay Kim Bảo Bối, phát hiện chủ nhiệm bọn họ vừa vặn cũng đi đi về hướng này, vội vàng kéo Kim Bảo Bối xuống, về mặt không được tự nhiên hướng về phía Giáo sư, “Cậu trợ lý Khương đang đi cùng với chủ nhiệm đó hả? Cô ấy là giáo sư dạy kinh tế cho chúng ta, tiết thứ nhất và tiết thứ hai là do cô ấy dạy, cậu quên rồi sao?”

Kim Bảo Bối trừng mắt, đưa về mặt nghi hoặc nhìn Tần Bích Vũ và trợ lý Khương, cố ý thờ phì phò, lôi kéo James xoay người rời đi.

Buổi sáng học môn kinh tế học, cô không cẩn thận nên cũng không chú ý đến bài giảng của giáo sư, bây giờ suy nghĩ lại một chút cô mới thấy mình thật ngốc! Tại bãi đỗ xe Tần Bích Vũ còn giúp cô xác nhận thời khóa biểu và phòng học, môn học bắt buộc đầu tiên là môn kinh tế học, nhưng cô chỉ lo trêu chọc Tần Bích Vũ ——hiện tại cô cảm thấy thừa dịp ông xã không chú ý trộm hôn anh một cái, chơi đùa thật vui vẻ, bởi vì anh Bích Vũ rất dễ mặt đỏ, hết lần này tới lần khác phải làm bộ không thèm để ý —— đây không phải trọng tâm, tóm lại cô chỉ nhớ ông xã giáo sư của cô dùng phương thức nào đưa cô đến phòng học, trên đường đi vô cùng vội vã, vào phòng học liền nhàm chán ngáp một cái, làm gì cũng cảm thấy không tốt, ngay cả việc học cũng không thêm quan tâm.

Nhưng mà nguyên nhân làm cho cô sơ sẩy là một nguyên nhân khác, chính là vị trợ lý Khương kia rõ ràng khi lên lớp mặc một chiếc quần tây màu xám, tóc búi cẩn thận tỉ mỉ, còn mang kính đen, vì cái gì vừa rời khỏi phòng học liền thay thành một chiếc váy bó sát như thế, tóc còn xõa dài, phong tình vạn chủng rồi tung trên vai, kính mắt cũng không thấy nữa rồi sao?

Vì cái gì mà cô ta đặc biệt thay đổi phong cách? Vì cái gì thay đổi quần áo rồi lại ở cùng một chỗ với Tần Bích Vũ? Cho nên rốt cuộc là thay quần áo trước mới đi tìm anh Bích Vũ, hay là nhìn thấy anh Bích Vũ, sau đó... Kim Bảo Bối miên man suy nghĩ, thiếu chút nữa đánh chiếc xe đạp của bạn học rồi, nhờ James ở sau lưng giữ chặt cô.

Sau đó cô mới phát hiện, cô cứ như vậy cầm lấy tay James đi lên phía trước, căn bản không có nhìn đường.

“Thật xin lỗi.” Cô buông tay James ra, không có chú ý tới lỗ tai James lặng lẽ đỏ lên.

“Ách” James đẩy kính mắt không được tự nhiên, “Hiện tại cũng không còn sớm nữa, cậu nghĩ xem nên đến một nhà hàng nào đó ăn, hoặc là chúng ta đến nơi khác dạo chơi đi, không cần khách khí, sau khi tốt nghiệp học chạy thẳng tới đây, trước kia cứ mê chơi, cũng thường hay chạy bộ như thế này, nói thực ra tớ cảm thấy nhà hàng thời đại học nấu ăn rất ngon! Nhất là viện quản lý học, bọn họ có thuê một đầu bếp nổi danh ở Michelin, còn thức ăn ở học viện của chúng ta khá bình thường, bất quá tốt hơn nhiều so với khoa Lý Văn, những tiểu tử kia thật ngốc...”

Giảng đến nhà hàng, Kim Bảo Bối nhớ tới việc cô có hẹn ăn cơm trưa với Tần Bích Vũ.

Dù nói thế nào trước tiên cũng phải hỏi rõ chân tướng, cho dù thực có cái gian tình gì cũng phải nghĩ đối sách để chặn lại. Vì vậy Kim Bảo Bối áy náy nhìn về phía James.

“Thật có lỗi, ngày mai tớ sẽ mời cậu ăn cơm để cảm ơn cậu, thật ngại quá, hôm nay tôi có việc.”

“Ách, không sao đâu, không cần khách khí như vậy.” mặt James đỏ rần, cho rằng lời mời mọc của mình quá đột ngột, nghĩ nghĩ liền nói thêm một câu nữa, “Cậu muốn đi đâu vậy? Trường học cậu còn chưa quen, tớ sẽ dẫn cậu đi...” Sợ Kim Bảo Bối thấy sự lúng túng của mình, cậu gấp gáp giải thích: “Kỳ thật tớ vừa nhớ ra bạn cùng phòng có hẹn tớ đi uống vài ly, chỉ là thời gian còn sớm, nên hiện tại tớ sẽ đưa cậu đến nơi cậu muốn đi trước, dù sao trường học này cũng rất lớn.”

“Tớ cùng...” Kim Bảo Bối nhớ việc Tần Bích Vũ hy vọng quan hệ của hai người được duy trì trong vòng bí mật, nhân tiện nói: “Tớ cùng bạn bè hẹn ở phía sau tòa nhà Marshall.” Cô nhìn quanh, nói loạn không đầu không đuôi, hiện tại vẫn có điểm làm tớ không rõ cậu ấy ở đâu.

“Khó trách cậu một mực chú ý đến tòa nhà Marshall.” James bưng tỉnh hiểu ra, tuy rất ngạc nhiên không biết tại sao Kim Bảo Bối vừa nhập học đã quen biết với bạn bè ở tòa nhà Marshall, nhưng cũng nghiêm chỉnh hỏi, “Đi thôi, tớ dẫn cậu qua đó, gần đến, có thể thuận tiện giúp cho cậu nhớ ra...”

Người học tên James thật sự không tệ, vừa nhiệt tình vừa hay nói, chỉ tiếc hiện tại lòng của Kim Bảo Bối tràn đầy ảo não khi bị “Bất gian” và “Trảo con khi”, chỉ có thể ngực áy náy 1% và không yên lòng 99%.

Tần Bích Vũ đi vào phòng thứ tư lầu năm, xem ra cô chỉ có thể đến phòng nghỉ chờ anh.

Nếu tòa nhà Marshall là sở nghiên cứu, thì học sinh mới đến như cô đi vào tám phần không hợp, bất quá trong trường học một đồng học sinh nhảy lớp, hơn nữa rất nhiều người phương Tây đi ra vào căn bản nhận thức không ra đây là người phương Đông mới đến, nên kỳ thật cô cũng không khiến cho người ta quá chú ý.

Kim Bảo Bối có cảm giác như cô đang cố ý khoe khoang chồng mình là giáo sư, hay quá mức cao điệu làm cho thân phận của mình hấp thụ ánh sáng lại có chút ngấy thối, cho nên trên đường đi cô tận lực để cho mình không bị chú ý

Cô đặc biệt chọn thang máy góc khuất ít người nhất để vào, dè xuống tầng trệt, nhin không được có chút nồn nóng, cảm giác khẩn trương như vậy, lén lén lút lút như vậy, rốt cuộc tính cái gì đây?

Trên đường thang máy đi, vài tên nghiên cứu sinh ra ra vào vào, có vài người nhin không được nên đưa mắt nhìn Kim Bảo Bối, nhưng đều không có tò mò hỏi thăm, thẳng đến lúc cô và hai người nghiên cứu sinh khác cùng ra ngoài. Thì một chị trong đó nhin không được hỏi: “Xin hỏi cô muốn tìm vị nào giáo sư?”

Tuy phần đông học sinh mới đến, chẳng có ai dám đến nơi này tìm giáo sư cả phần lớn là phòng lớn hoặc sở nghiên cứu, nếu như được giáo viên đó chỉ đến đây, ít nhiều cũng gặp mặt vài lần, nhưng người bạn học này thoạt nhìn thật sự lạ mặt!

Mỗi vị giáo sư ở Saint Laurent ngoại trừ phòng làm việc cá nhân, trường học còn bố trí cho họ phòng riêng, có ba vị giáo sư có văn phòng và phòng nghỉ tại lầu mười ba, trong đó giáo sư Anh Điền đã đến Anh quốc tham gia nghiên cứu và thảo luận, cho nên trước mắt tầng lầu này chỉ có hai vị giáo sư ở.

Dáng vẻ của Kim Bảo Bối cực kỳ giống cô bé quàng khăn đỏ bị lạc trong rừng, làm cho hai người học cùng nhin không được hoài nghi và có vẻ khinh khi, thế cho nên hừ em gái tiểu bạch thỏ này?

Trời biết, Kim Bảo Bối chỉ là lo lắng không biết nếu nói là mình tới tìm Tần Bích Vũ, dạng này có tính an phận không? Haizzzz, đều do chồng của cô nghĩ quá ngấy thối, giấy đầu có thể nào bao bọc được lửa?

“Có phải giáo sư Tần ở lầu mười ba không?”

“Giáo sư Tần có tiết, thầy ấy không ở đây.” Cho nên bọn họ mới sẽ cảm thấy kỳ quái, lúc này đến tầng thứ mười ba hẳn chỉ có học trò của giáo sư Anderson, nên vừa rồi bọn họ nhìn Kim Bảo Bối với vẻ mặt rất kỳ lạ.

Đương nhiên cô biết rõ anh ấy không ở đây, chẳng lẽ muốn cô nói mình có chìa khóa văn phòng, không nhọc bọn họ lo lắng sao? Nhưng Kim Bảo Bối cũng hiểu, hai người này là nghiên cứu sinh có thể là khách quen tầng lầu này, từ nay về sau nói không chính xác thì sẽ có thể gặp nhau, cô nên nghĩ ra một lý do thoái thác để đỡ vất vả cả đời.

“Tôi biết, tôi là em gái của giáo sư Tần, anh ấy bảo có chuyện muốn gặp tôi, bảo tôi trước tiên hãy đến phòng anh ấy nghỉ ngơi.” Nhà họ Tần có một đồng thiên kim, cô giả mạo một trong số họ cũng không quan trọng?

Thì ra là “Hoàn thân quốc thích” của giáo sư à, khó trách. Hai người nghiên cứu sinh gật gật đầu, chỉ chỉ lối đi nhỏ bên trái “Đó là phòng nghỉ của giáo sư Tần.”

“Cảm ơn.” Hẳn là an toàn vượt qua kiểm tra rồi? Bất quá nghĩ đến chính mình còn muốn làm em gái của ông xã, trong nội tâm Kim Bảo Bối ai oán càng nhiều.

“Bích Vũ, anh có muốn ăn cơm với anh không?” Khương Tự Nghiên đang giăng sát vách của Tần Bích Vũ, cô đi tới bên cạnh nói. “Khó được cùng tan học với anh như hôm nay.” Coi như đó là lý do minh bạch để mời Tần Bích Vũ, kỳ thật anh cũng không cố ý làm khó dễ cho người học trò này, chỉ là thường xuyên chuyên tâm đến giờ tan học mà thôi

Nhưng hôm nay Tần Bích Vũ khó có thể cho tan học đúng giờ? Anh đã ngấy ngốc ba lần trong giờ dạy học rồi! Vài tên học trò đang đi ra phòng học giờ cũng nhin không được trò chuyện về việc không biết hôm nay giáo sư có uống lộn thuốc hay không?

“Thật có lỗi, tôi có hẹn.”

“Đi gặp mặt?” Khương Tự Nghiên tận lực dùng giọng điệu nói giỡn để hỏi “Em nghe những người học trò kia bàn tán hôm nay anh có điều khác lạ, là vì đợi lát nữa đi gặp mặt sao?”

Tần Bích Vũ chỉ là cười cười, “Tôi nghĩ rằng tôi hơi mệt rồi, đi trước.” Từ trước đến nay anh là người chú trọng lễ tiết nên sau khi nói một lời tạm biệt thì vội vàng đi, để lại một mình giáo sư Khương có chút không được tự nhiên.

Tần Bích Vũ bước nhanh trở lại tòa nhà Marshall, trên đường đi cơ hồ chỉ nghĩ về người học trò mới vào trường, có vẻ không yên lòng.

Chưa bao giờ anh lên lớp mà phân tâm như thế, nhưng hôm nay cả khi xuống khóa, kể cả giờ phút này, anh vẫn cứ luôn bị những hình ảnh Bảo Bối lôi kéo tay của người con trai kia quấy nhiễu.

Anh đã nói với mình ngàn vạn không thể trông nom quá nhiều với những người trẻ tuổi như Bảo Bối, càng không nên nghi thần nghi quỷ, dù sao cô cũng là sinh viên đại học, cuộc sống của cô vốn phải được vui vẻ và nhiều màu sắc, tương lai có lẽ sẽ có vài người bạn khác phái, anh nên tin tưởng Bảo Bối...

Nhưng phải tin tưởng cô như thế nào đây? Đến bây giờ anh thủy chung không cách nào thần nhiên đối mặt với cuộc hôn nhân này, thủy chung mang một tia áy náy. Nếu như không phải anh làm ra chuyện có lỗi không thể cứu vãn được, hiện tại hẳn Bảo Bối sẽ là người tự do, cô có thể tiếp nhận được sự đeo đuổi của những người thanh niên khác, có lẽ là bạn cùng lớp, có lẽ là bạn học khóa trên, mà không trông nom thân phận của những người con trai kia, tuyệt đối sẽ thích hợp với Bảo Bối hơn anh, tuyệt đối có tư cách hơn anh, bọn họ đứng ở bên cạnh Bảo Bối không có cảm giác khô khan như anh.

Tần Bích Vũ có chút tâm phiền ý loạn, đi bộ càng lúc càng nhanh.

Mà Kim Bảo Bối đang tìm tòi trong phòng nghỉ của Tần Bích Vũ—— rất tốt, không có đối tượng khả nghi, như là bao cao su đã dùng qua, tóc hay đồ cạo tóc của nữ, son môi, cúc áo rơi xuống hoặc tất chân bị xé bỏ...

Phòng nghỉ sạch sẽ chỉnh tề, không có quá nhiều bài trí, quả thực có thể nói là không thú vị. Nó cũng chẳng khác biệt gì với tính cách của Tần Bích Vũ, chỉ là hiện tại cô đã xâm nhập vào trụ sở của anh, hiện tại đang biến thân thành chiếc ô màu hồng phấn —— điểm này ông xã thân ái của cô bảo cho cô tự quyết định, hì hì!

Nghe được đằng trước văn phòng truyền đến tiếng mở cửa, cô tranh thủ thời gian trốn đến cạnh cửa, đang nghĩ ngơi thì cửa phòng mở ra, một bóng người cao lớn đi vào, rồi có một chú gấu nhỏ bám lấy anh.

“Đột kích kiểm tra!” Hai tay Tiểu Sắc Quỷ trực tiếp sờ trước ngực ông xã, bắt chước sắc lang sờ ngực.

Vốn Tần Bích Vũ cảm thấy nôn nóng nhưng trong nháy mắt tất cả tan đi một nửa, anh vừa bực mình vừa buồn cười đẩy con sói nhỏ ra.

“Hôm nay đi học cảm thấy như thế nào?” Anh phải có phong độ, tuyệt đối không thể suy nghĩ miên man, càng không thể can thiệp quá nhiều vào những mối quan hệ của cô. Tần Bích Vũ bắt đầu cố gắng cảm thấy việc đó cần thiết ở trong lòng

Kim Bảo Bối nghĩ nghĩ, cảm thấy đó là một thời cơ tốt, cô ai oán nói: “Kinh tế học thật nhàm chán! Bộ dáng của bà cô dạy cũng giống như nữ tu vậy... Chính là... ”Chính là cái cô gái bám lấy ông xã, hai mắt to sáng giống như đèn pha. “James bảo hôm nay anh ở cùng với trợ lý giáo sư Khương, thiệt hay giả? Sao lại bên cạnh nhiều như vậy? Mà làm gì vừa tan học cô ta đã chơi trò thay đổi quần áo rồi? Muốn thân cận hay là muốn ước hội?” Cô vợ hiền bị thùng dấm chua quật ngã, có thể để cho chồng yêu phải chịu như thế.

“James?” Anh lôi kéo Bảo Bối ngồi xuống ghế sa lon, nghĩ thầm chính mình chỉ là thuận miệng hỏi, có nên can thiệp quá nhiều hay không?

Bốn bề vắng lặng, có thể ngồi trên đùi ông xã, cô mới không cần ngồi sô pha! Cái mòng Kim Bảo Bối dính trên đùi Tần Bích Vũ, “Bạn học à! Cậu ta cũng là người Đài Loan, bắt quá năm thứ tư tiểu học đã cùng người nhà di dân đến nước Mỹ, hôm nay cậu ấy đi theo em cũng chỉ là bạn cùng tiết tự không có cùng lớp, hơn nữa cậu ấy lại là trung học Saint Laurent học thăng lên, nên em mới nhờ cậu ấy dẫn đi dạo xung quanh một lát.”

Kim Bảo Bối hoàn toàn không biết quật ngã bình dấm chua cũng chỉ có mình cô, bùm bùm nói ra một đồng lý thuyết, quả thực giống như đứa bé ngày đầu tiên đến trường, vội vã về nhà kể cho cha mẹ nghe về những bạn học cùng lớp.

Tự nhiên cô cũng không biết là mình đã làm cho Tần Bích Vũ phải ỉn giầu nôn nóng và bực tức ba phần, tiểu nha đầu vừa nói xong thì đã chất vấn anh: “Thế anh đã làm gì ở ngã ba ban này? Cái người trợ lý giáo sư Khương kia là như thế nào? Lên lớp về là thay quần áo để có cảm giác mới lạ sao?” So với Tần Bích Vũ, cô cũng đang không quang minh chính đại ghen tuông!

Tần Bích Vũ không hiểu vì sao vợ yêu lại để ý đến quần áo của trợ lý giáo sư họ Khương?

“Anh không biết cô ấy thay quần áo, muốn anh giúp em hỏi cô ấy sao?” Anh phát hiện lúc này gò má của Kim Bảo Bối đỏ lên, không biết mình nói sai rồi cái gì, lại cảm thấy có điểm buồn cười, “Hay là em cũng muốn học xong rồi thay đổi quần áo giống như thế? Cái này thì hơi phiền toái một chút, bất quá em có thể đem quần áo tới chỗ này thay.” Làm như thế cô có vui vẻ sao?

Đương nhiên không phải! “Không được, anh không được đi hỏi cô ấy, em nói là anh không cần một mình đi hỏi cô ấy, cô nam quả nữ...” Cuối cùng phàn nàn biến thành liên tục lẩm bẩm.

Tần Bích Vũ tựa hồ có một chút thông suốt, “Hôm nay anh và cô ấy cùng đến tầng năm của Marshall, cho nên mới cùng nhau rời đi.”

Anh làm như thế nào cũng không nghĩ tới được? Anh luôn cảm thấy canh cánh trong lòng về những người con trai bên cạnh Bảo Bối. Đương nhiên Bảo Bối cũng có bệnh nghi ngờ giống như anh, hướng chi cô lại mang căn bệnh đa cảm thiên niên kỷ

Tần Bích Vũ dùng tay xoa xoa tóc Kim Bảo Bối, “Nhưng anh vẫn nhớ rõ phải bảo trì cự ly ba bước với cô ấy, như vậy cũng không được sao? Thùng dấm chua nhỏ.”

Kim Bảo Bối cong khóe miệng, “Bối vì anh rất quyến rũ!”

Tần Bích Vũ nhin không được bật cười.

Cướp lấy tay cô? Cô đang nói ai? Tóm lại có phải anh chính là một người đàn ông không hấp dẫn hay không.

“Đã đói bụng chưa?” Anh đã sớm bảo trợ lý của mình chuẩn bị hai phần thức ăn, may mắn là chưa quên nên giờ có thể vào văn phòng lấy.

“Em đến!” Kim Bảo Bối giống cô vợ nhỏ, tuy nhiên tiện lợi không phải là cô làm, bất quá đem tiện lợi này dọn dẹp sạch, tự tay đưa đôi đũa đến cho ông xã, có thể sẽ giúp chồng mình lau miệng, làm cho ông xã cô uy nghiêm hơn, như vậy cô sẽ rất vui vẻ, hì hì!

7. Chương 7

Editor: Thạch Nam.

Giáo sư Tần Bích Vũ

Pro—fes—sor Cin

Vốn là tấm bảng mạ vàng tôn lên số phòng màu đen, lại bị một tấm bảng gỗ màu sáng thay thế vị trí, trên tấm bảng gỗ có hình gà con và hoa hướng dương đan xen vào nhau, vẫn hợp hơn mấy đóa hoa khô, được treo lên đúng chỗ số phòng. Bên cạnh, trên cửa chính còn có thêm một cái túi vải thủ công màu đen, thuận tiện cho học sinh khi anh không có ở đây để lại lời nhắn hoặc nộp báo cáo, mà trên bảng đen không biết người nào lại vẽ cái đầu em bé.

Tần Bích Vũ nheo mắt, cảm thấy cái đầu em bé này nhìn rất quen mắt. Mắt kiếng và kiểu tóc lỗi thời, vẻ mặt nghiêm túc. Sự khác biệt chỉ ở dáng dấp đáng yêu.

Mặc dù anh nên cảm thấy nhức đầu, nhưng khoe miệng chẳng biết tại sao lại từ từ kéo lên.

Hơn nữa, thật sự vẫn có học sinh lập tức sử dụng bảng đen và túi vải, còn viết thêm một đoạn chú thích: Biển số mới của phòng giáo sư thật đáng yêu.

Tần Bích Vũ mở cửa, một đôi dép màu xanh dương có sọc ca rô chột đập vào mắt, trên tủ sách bên tay phải có nhiều thêm một cái khăn lông nhỏ, anh chỉ suy nghĩ một giây cũng biết đó là để cho anh lau bụi phấn.

Học sinh của Giáo sư Tần cũng biết, trước khi anh rời khỏi phòng học, trên tay tuyệt đối sẽ không để lại bụi phấn, không ngờ cô bé này ngay cả điều này cũng biết.

Phòng làm việc đại khái không có gì thay đổi, chỉ là bên cạnh màn hình máy tính nhiều thêm hai chậu xương rồng, một trái một phải. Kim Bảo Bối khẳng khái nói bọn chúng sẽ hấp thu phóng xạ của máy vi tính, liền cứ thế đặt ở đó.

Lấy một sinh viên đại học năm nhất, giờ lên lớp Kim Bảo Bối luôn khiến người khác hoài nghi cô tốt nghiệp hay chưa? Buổi sáng hôm nay chỉ cần lên lớp vào tiết thứ ba, buổi chiều là đến ba giờ mới có tiết. Tần Bích Vũ ở phương diện này không có chất vấn cô, trên thực tế anh nghĩ qua vẫn phải nhắc nhở cô về giờ lên lớp, nhưng lại không nhịn được nghĩ, cô dùng một mỗi như vậy cũng tốt, dù thế nào đi nữa anh cũng không cần cô học đến năm năm.

Một cô bé ngồi xếp bằng ở trên sàn nhà, đôi dép màu xanh dương có sọc ca rô bị cô cởi ra đặt ở một bên. Cô đang suy nghĩ biện pháp nặn bùn của mình thành chậu sứ cộng thêm hai quai cầm nhưng không hiểu sao cuối cùng lại biến thành một viên tròn.

Không biết thành phẩm sẽ xuất hiện trong nhà hay trong phòng làm việc của anh đây? Anh thậm chí có chút tò mò.

“Cái này cho tuần lễ nghệ thuật gốm sứ sao?” Anh cẩn thận vượt qua tất cả chướng ngại vật trên đường, đi tới bên người cô ngồi xuống ghế sofa.

Kim Bảo Bối tham gia câu lạc bộ thủ công mỹ nghệ và câu lạc bộ manga, mặc dù anh vô cùng không muốn chất vấn lòng cầu tiến của vợ, nhưng mà anh phát hiện Kim Bảo Bối khi ở trong xã đoàn nghiêm túc gấp một trăm lần so với khi đi học!

“Đúng vậy, sau khi đồ gốm của em hoàn thành, xã trưởng gửi mail nói ngày mai đã mượn được lò nung rồi.” Kim Bảo Bối nhìn Tần Bích Vũ một tay nhẹ nhàng kéo cà vạt, một tay cầm báo cáo học sinh mới vừa đặt ở trong túi vải nhỏ chuyên tâm xem kỹ, cô rất nhanh cũng cất đồ vật xong, như mèo con tự nhiên ngã vào người bên cạnh.

Tần Bích Vũ không có nhìn, nhưng lại rất tự nhiên đưa cánh tay lên để lộ ra một khoảng trống, Kim Bảo Bối dễ dàng chui vào ngồi trong ngực anh “Chỗ ngồi dành riêng cho Tần phu nhân” .

Kim Bảo Bối hì hì cười trộm, không có ảnh hưởng đến anh, lặng lẽ giúp Tần Bích Vũ tháo cà vạt và mấy cúc áo đầu, sau đó gối đầu vào bờ vai của anh yên lặng mấy giây, đợi đến lúc chồng thấy vẫn giống như bình thường, cô bắt đầu “Mỗi ngày đều công khai tuyên bố chủ quyền của mình”

“Bối Bối.” Tần Bích Vũ than thở, không biết vì sao cô bé như vậy lại thích cắn cổ của anh. Kiếp trước cô là Vampire(ma cà rồng) sao? Xác thực mà nói, cô không chỉ cắn, còn hút, liếm diện diện le quy don

Kim Bảo Bối nhớ đến một loại ô mai, hết lần này đến lần khác cô cắn bản không biết làm thế nào, không thể làm gì khác hơn là chính mình thử trước, dù sao chỉ cần một chỗ hẻo lánh có thể nhìn thấy ấn ký của cô là tốt rồi.

Cho đến khi cô cảm thấy hài lòng — rất khó khăn! Cô rất sợ anh Bích Vũ cảm thấy đau, không dám cắn mạnh, mỗi lần đều là miệng của cô tê trước, trên cổ Tần Bích Vũ rốt cuộc mới có một chút hồng hồng là thành quả.

Hôm nay sức mạnh có chút mất khống chế, trên cổ Tần Bích Vũ có thêm một vòng giống như dấu răng. . . . Kim Bảo Bối chỉ có thể không ngừng an ủi thất bại của mình, dù sao dấu răng và dấu tây không khác nhau bao nhiêu đâu nhỉ? Mặc dù. . . . Hai cái răng cửa phía trên và hai cái răng nanh rất rõ ràng! Ô ô. . . .

Cô đánh chuông thu binh, từ từ rút lui, dọc đường vẫn không quên ăn thêm vài hộp đậu hũ, dùng đầu lưỡi liếm lỗ tai và bên trên hầu kết mê người của Tần Bích Vũ.

Dưới cái mông nhỏ đã có “Lực lượng mới xuất hiện”, khiến Kim Bảo Bối hết sức hài lòng.

“Chồng —— ới ——”

“Bối Bối, đây là trường học. . . .” Giọng của Tần Bích Vũ tuyệt không cứng rắn, như cầm súng vật nhưng không thể không nể mặt chủ, càng giống như cha cưng chiều con gái, một mặt đối với cô vợ nhỏ, vô luận như thế nào cũng không đứng lên được.

Học sinh của anh mà biết, khẳng định đánh chết cũng không tin. Đã từng có học sinh năm nhất lưỡi biếng mới ở tiết học đầu tiên của Tần Bích Vũ, khi giáo sư còn chưa vào phòng học, vì vậy phòng học rất to đã bị biến thành sân vận động, hò hét ầm ĩ đến nỗi nhà cũng muốn sập. Tần Bích Vũ vừa vào phòng học, cũng không gào to rống lớn, học sinh bị anh lãnh khốc lại nghiêm túc hung hăng trách móc mà dừng lại, ba mươi mấy học sinh không hẹn mà cùng cảm thấy phòng học biến thành tử lạnh, từ đó học sinh lúc có tiết học của anh tuyệt không dám giả bộ ngơ ngẩn để lừa đảo.

“Nhưng anh cũng có phản ứng.” Về mặt của cô “Thiên chân vô tà”(ngây thơ).

“Anh nghĩ ngơi một chút là được rồi.”

“Nhưng người ta sẽ đau lòng.”

Mới là lạ, cô đang muốn gây sự? Tần Bích Vũ cảm thấy thật nhức đầu.

“Ngoan.” Thật thắm, nên cứng rắn lại không cứng rắn, không nên cứng rắn lại cứng rắn, làm sao anh có thể trị được cô đây?” Buổi sáng hôm nay là tiết triết lý thương mại, giáo sư Vi Tư Lợi không có giao bài tập sao?”

Thật mất hứng. Giáo sư trong trường học cơ hồ đều là tai mắt của chồng, cho nên ngay cả trốn học cũng không được. Kim Bảo Bối quyết định nghĩ biện pháp nói sang chuyện khác, “Chồng, sinh nhật người ta sắp tới rồi!”

Đến chiều này! “Muốn quà tặng sao? Nhưng mà vẫn phải ngoan ngoãn làm bài tập.” Anh vốn đã nghĩ sẽ đến một nhà hàng Pháp ăn mừng, nhưng lại cảm thấy một đồng quy tắc khi ăn đồ ăn Pháp không thích hợp với bảo bối, vì vậy đã đổi kế hoạch tốt hơn là cuối tuần này mang cô đến mấy vùng lân cận có phong cảnh tốt dạo chơi.

“Người ta sẽ viết mà!” Trừ báo cáo đoàn thể ra bài tập đều có chồng hướng dẫn, cho nên cô luôn luôn ngoan ngoãn hoàn thành tất cả, “Chẳng qua em thật sự muốn nói với anh về một món quà.”

“Món quà gì?” Anh vốn còn đang phiền não không biết cô thích gì, một bó hoa hồng đã là món quà lãng mạn nhất mà một người đàn ông lớn tuổi như anh có thể nghĩ ra, cô nguyện ý nói cho anh biết chính mình muốn cái gì thì không còn gì tốt hơn rồi. Hơn nữa anh thật sự tò mò cô vợ nhỏ của mình sẽ yêu cầu món quà gì đây?

Kim Bảo Bối lại lộ ra khuôn mặt tươi cười, chỉ là lúc này có chút không giống bình thường, Tần Bích Vũ thỉnh thoảng sẽ nhìn thấy vợ cười như vậy, mà hiển nhiên anh cũng chẳng biết gì, hay chính là không đoán ra được gì, khi Kim Bảo Bối nghĩ tới chủ ý xấu đều cười như tên trộm làm cho người khác yêu thích.

Cô từ phía dưới khay trà lấy ra một tấm thẻ bằng giấy, bút bi và một con dấu, còn có một hộp mực màu sắc rực rỡ để đóng dấu, giọng nói cực kỳ mong đợi: “Chồng, anh cho Kim Bảo Bối em một tấm ” Kim Bài Miễn Tử ” riêng được không?”

“. . . .” Vậy là cái gì? Trọng điểm là anh cảm thấy rất buồn cười nhưng lại không nói gì. Tần Bích Vũ bao dung sự bướng bỉnh của người bạn nhỏ này nhỏ giọng nói: “Bối Bối, tại sao em lại cần Kim Bài Miễn

Tử? Hơn nữa những vật này. . . .” Anh nhìn bút và tấm thẻ, mới hiểu thì ra là cô là muốn anh “Viết” hoặc “Vẽ” “Kim Bài” cho cô? “Không phải anh vẽ là có thể dùng được.” Thời đại này còn có loại đồ chơi là Miễn Tử Kim Bài sao? Anh cũng không phải là Hoàng đế.

“Đương nhiên là Kim Bài Miễn Tử của anh cho em! Ý tứ chính là chỉ cần em lấy kim bài ra, anh sẽ không tức giận với em, không thể không để ý tới em, không thể không quan tâm em, cũng không thể không yêu em.”

“” Anh không thể nào không cần cô, nhưng yêu cầu của cô bé này thật làm cho người ta cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, “Kim Bảo Bối.” Lần đầu tiên anh gọi cả tên cả họ của cô, “Em muốn làm gì?”

Kim Bảo Bối nhìn dáng vẻ của chồng, lộ ra nét mặt điềm đạm đáng yêu. “Người ta cái gì cũng không có muốn làm, tại sao anh lại hiểu lầm em?” Tay nhỏ bé níu lấy ống tay áo của anh, giọng nói mềm mại, giống như tiểu tức phụ.

Cho nên anh hiểu lầm cô? Cô bé này chỉ hi vọng tương lai nếu bọn họ có cái vả, có thể làm lành thật tốt, đây không phải là điều anh cũng mong đợi mình có thể làm được sao? Tần Bích Vũ cười cười, “Thật xin lỗi, anh không có ý này!” Anh vuốt vuốt tóc của cô, cầm bút lên, “Anh sẽ đưa cho em ”Kim Bài Miễn Tử riêng.” Nói xong chính anh cũng cảm thấy rất buồn cười.

Kim Bảo Bối tươi cười rạng rỡ đưa tấm giấy cho anh, Tần Bích Vũ suy nghĩ một chút, ở trên viết xuống một chuỗi chữ.

Tần Bích Vũ nhìn tấm giấy, không tức giận với Kim Bảo Bối, không trách cứ cô, không lạnh nhạt với cô, hơn nữa tuyệt không thể quên phải bảo vệ cô cả đời, cam kết yêu thương cô cả đời.

Cuối cùng là ký tên, sau đó Kim Bảo Bối mở hộp mực ra in dấu vân tay của anh lên trên.

“Như vậy được rồi chứ?” Đúng là chỉ có cô mới nghĩ ra được món quà này, thật là tiểu quỷ mà!

Kim Bảo Bối rút tờ giấy giúp chồng lau sạch ngón tay, sau đó tự mình cầm bút máy màu sắc rực rỡ vẽ thêm đường viền hoa cho Kim Bài Miễn Tử, cuối cùng vẫn không quên viết lên năm chữ “Của riêng Kim Bảo Bối” thật to.

“Tốt lắm.” Việc lớn đã làm xong!

Tần Bích Vũ thấy cô vui vẻ đến mức giống như không khí quanh mình đều đang ca hát, trong lòng vừa ấm áp vừa đau nhói. Anh phát hiện trong lòng mình càng ngày càng thường cảm thấy cô vợ nhỏ thật đáng yêu, thật ra cho dù chỉ là cái miệng nhỏ của cô khê nhếch cũng đáng yêu.

Nhưng mà cảm giác như thế xuất hiện ở lần đầu tiên gặp cô thì mới đúng chứ? Chỉ là khi đó anh không cho phép mình động lòng, nhưng bây giờ là để mặc cho mình say mê.

Chương 7.2

Kim Bảo Bối cầm Kim Bài Miễn Tử của cô, nghĩ tới những chuyện hôm nay đã trải qua ở trường học, dĩ nhiên cô cũng nghĩ đến, có phải nên thử công hiệu của tấm kim bài này hay không?

Nhưng mà thử cái gì thì tốt đây? Cô tuyệt không muốn chọc anh Bích Vũ tức giận!

“Bối Bối, ” Tần Bích Vũ đột nhiên nghĩ đến, “Tấm thẻ này còn có ngoại lệ, không thể dùng vào việc học của em, em vẫn phải nộp bài tập, tự lên khóa.” Anh hi vọng bảo bối hoàn thành việc học, thành tích không sao cả, mà trong đại học kiến thức phong phú, coi như không phải ở trong lớp nâng cao, cô cũng có thể sử dụng những thiết bị trong trường học để hỗ trợ cho bản thân—— tâm hồn cũng tốt, năng lực cũng được, cách đối nhân xử thế cũng được, có thể sử dụng kiến thức trong trường học để nâng cao bản thân mình, đây mới là ý nghĩa chân chính khi học đại học. Hơn nữa thiết bị của Saint Laurent không hề thua kém những trường danh tiếng khác, anh hy vọng bảo bối có thể sử dụng thật tốt, cho nên anh cũng không có bất kỳ ý kiến gì đối với việc cô tham gia câu lạc bộ, chỉ cần cô có hứng thú, anh đều ủng hộ.

A. . . . Kim Bảo Bối buồn bã nhìn chồng, “Sẽ không mỗi lần thêm vài ngoại lệ, sau đó thêm càng ngày càng nhiều đến lúc không dùng được luôn chứ?”

“Cũng chỉ có một điều này, về sau cũng sẽ không thêm nữa.” Anh luôn luôn nói được là làm được, kỷ luật cao, căn bản không cần dùng đến giấy trắng mực đen hay dấu tay, người biết Tần Bích Vũ luôn tin tưởng điểm này, cho nên mặc dù cứng nhắc, đối đãi với người khác nghiêm túc vẫn không biết thay đổi, nhân duyên của anh cũng không kém.

Được, mặc dù không hài lòng, nhưng vẫn có thể tiếp nhận. Kim Bảo Bối mắt thấy không cách nào mang đầu óc di chuyển đến bài tập, nhưng cũng hoạt động rất nhanh, lập tức nghĩ cách lợi dụng tấm Kim Bài Miễn Tử này.

Kim Bảo Bối và Tần Bích Vũ cúi đầu, ngồi nghiêm chỉnh, hiếm khi cái miệng chịu dời đến trên ghế sofa.

“Chồng, em có chuyện muốn nói với anh.”

“Cái gì?” diện đan le quy don

Kim Bảo Bối len lén liếc Tần Bích Vũ một cái, phát hiện anh cũng giống như mỗi lần nghe cô nói chuyện, chuyên chú lại dịu dàng nhìn cô, trong nháy mắt, thật là muốn đến trong ngực chồng làm nũng!

Chỉ là kế tiếp cô phải nói, vì cả đời hạnh phúc của cô, mặc dù có Kim Bài Miễn Tử, nhưng cô tuyệt đối không thể làm hư, “Thật ra thì em đã sớm muốn nói với anh, chỉ là người ta vừa nhìn thấy anh đã quá vui vẻ, sau đó liền quên sạch.”

Anh biết bảo bối mỗi lần nhìn thấy anh đều rất vui vẻ, gương mặt luôn đỏ bừng, cười đến giống như Tiểu Thái Dương, cẩn thận nhớ lại, trước khi kết hôn anh còn tưởng rằng đó là bởi vì cô hơi nắng hoặc nhất thời kích động nên mới dễ dàng đỏ mặt. Chỉ là như vậy vừa nhìn đã có thể hiểu ngay cảm xúc của cô, rồi lại khiến cho gương mặt tuần tú anh cũng nóng lên.

Anh luôn không học được sự thẳng thắn đối với tình cảm cô, suy nghĩ một chút thật sự rất xấu hổ, mà người không thẳng thắn như anh sao có thể có được cô vợ đáng yêu như cô đây?

“Thật ra thì. . . .” Cô ấp a ấp úng, đứng ngồi không yên, “Anh Bích Vũ có nhớ lễ Giáng Sinh năm ngoái chúng ta gặp mặt ở trong nhà bố hay không?”

“Nhớ.” Làm sao có thể quên? Anh nghĩ cả đời anh sẽ luôn nhớ món “Quà giáng sinh” đặc biệt của bảo bối!

“Khi đó ba mẹ em nói với bố chồng mẹ chồng, em theo chị đến nước Mỹ, ở tại nhà anh trong khoảng thời gian này, coi như xem mắt với anh.”

“Chị của em đã có bạn trai, anh đối với cô ấy cũng không có cảm giác đặc biệt.” Tần Bích Vũ không muốn vợ để ý chuyện này, liền thẳng thắn.

“Em là muốn nói với anh. . . .” Cô nhìn anh, cúi đầu, trong lòng rất thấp thỏm, mắt to lo lắng nhìn về phía anh, “Anh Bích Vũ nói chuyện không giữ lời hử?”

Tại sao cô bé này hôm nay lại nói năng kì lạ như vậy? “Anh không phải người không giữ lời hứa, đương nhiên cũng sẽ không nuốt lời.”

“Vậy em nói!” Về mặt Kim Bảo Bối hùng hồn, “Thật ra thì người xem mắt với anh không phải là chị của em, mà là em, vừa bắt đầu ba mẹ em đã nói với ba mẹ anh đối tượng chính là em.” Chị chỉ giúp cô tung hỏa mù, không ngờ lại vô cùng hữu hiệu! Lòng đề phòng của anh Bích Vũ chỉ nhằm vào chị, anh căn bản không ngờ lần đó đối tượng xem mắt chỉ có mười chín tuổi!

“Cho nên, qua chuyện đêm hôm đó, chỉ là đẩy nhanh thời gian chúng ta kết hôn mà thôi. . . .” Kim Bảo Bối dừng một chút, nhìn Tần Bích Vũ bởi vì khiếp sợ mà vẻ mặt vô hồn, cô lặng lẽ gơ Miễn Tử Kim Bài lên, co lại thành quả cầu nhỏ chờ đợi bị xử lí.

“Không đúng, ” Tần Bích Vũ không tin có chuyện như vậy, ” Làm sao ba mẹ có thể đồng ý chuyện hoang đường như vậy? Em mới mười chín tuổi!” Còn có một tương lai phía trước đang chờ cô, tại sao muốn đẩy cô vào cuộc hôn nhân gông cùm xiềng xích này, đưa cô bé hoạt bát này ở chung một chỗ với người cứng rắn như anh? “Tại sao ba mẹ em có thể đồng ý chuyện như vậy? Anh lớn hơn em. . . .” Anh không nói ra miệng, sự thật này anh không thể tin được, nhưng lại không hề cảm thấy khổ sở.

Kim Bảo Bối nhìn bộ dáng khó có thể tin của chồng, có lẽ một tháng hôn nhân ngắn ngủi này làm cho cô bắt đầu sinh ra một chút xú ỉn ỷ của vợ chồng, từ ngôn ngữ và cách nói chuyện của anh cô có thể đọc được ý nghĩ của anh.

Có lẽ cô không nên dùng Kim Bài Miễn Tử, mà là nên hóa giải khúc mắc của chồng!

“Chồng, anh có nhớ năm ấy anh đến Cao Hùng dạy học trường đó tên là gì hay không?” Chuyện như vậy chắc chắn không có khả năng anh bởi vì bị cảm nắng mà quên mất?

Tần Bích Vũ gạt đầu một cái, đó là một trường học Quý tộc, hơn nữa còn là chi nhánh của Saint Laurent, anh tất nhiên vẫn nhớ, tên là. . . . Tần Bích Vũ đột nhiên phát hiện cái gì không đúng, nghi ngờ nhìn về phía Kim Bảo Bối, đơn nhập học của cô chính là do một tay anh xử lý, cho nên không thể nào nhìn lầm.

Kim Bảo Bối đỏ mặt, có chút khó chịu.

“Thầy giáo như anh thật sự rất có nề nếp, lớp của em vừa đúng lúc để cho anh dạy thay, anh biết không? Rất nhiều bạn học nữ cũng cảm thấy anh rất tuần tú, nhưng mà thật sự rất phiền toái anh lại thích nghiêm túc, hơn nữa mặc kệ chúng em làm nũng thế nào anh cũng đều nghiêm mặt. Nhưng mà, vô luận chúng em có vấn đề gì hỏi anh, anh nhất định sẽ nghiêm túc trả lời đến lúc chúng em hiểu mới thôi, anh rõ ràng yêu cầu rất nghiêm khắc, sẽ bởi vì chúng em không tuân quy củ mà hung dữ với chúng em, nhưng mặc kệ chúng em hỏi bao nhiêu vấn đề ngu xuẩn về việc học hành, để cho anh lặp lại một vấn đề không biết nhiều lần, anh đều sẽ không tức giận.”

Giáo sư Tần từ nước Mỹ tới, không giống bất kỳ ai từ nước ngoài trở về, không thích khoe khoang với nữ sinh Đài Loan mình ở nước Mỹ như thế nào, giống như rất ghê gớm, Trung văn lại chỉ nói được vài chữ. Trung văn của giáo sư Tần tương đối chuẩn, nhưng mà anh rất ít tán gẫu chuyện riêng, rõ ràng trong lúc phát tay tràn đầy hơi thở quý tộc, ăn mặc lại rất thời thượng nhưng mộc mạc.

Hiện tại Kim Bảo Bối biết, thời thượng không có nghĩa là lòe loẹt, cảm giác của người khác chỉ là tự nhiên không kiềm chế được mà thường thức. Dĩ nhiên còn một nguyên nhân khác, quần áo của chồng cô phần lớn là do những nhà thiết kế nổi tiếng may thủ công, cho dù là hàng hiệu, cũng tuyệt không xa hoa, có lúc thậm chí lại giống bình dân hóa, tất cả lấy mộc mạc đơn giản làm chủ, người có mắt vụng về chỉ cảm thấy anh như dân chúng bình thường, người trong nghề mới biết trên tay anh rõ ràng đang đeo Rolex sáng bóng, cũng không có một đồng trang sức hoa lệ giá trị phù hợp với chiếc Ferrari.

Thời điểm đó họ có lẽ cũng cảm thấy Tần Bích Vũ không phải người đàn ông chạy theo thời đại hoặc người đàn ông hình mẫu, nhưng anh vẫn có một sức hấp dẫn kì lạ, trở thành mục tiêu trong trường học được rất nhiều nữ sinh ái mộ, bạn học ở ban khác, thậm chí là đàn chị, cũng rất ghen tỵ với họ.

“Dĩ nhiên còn có nguyên nhân khác..., là do giáo sư anh quên rồi, em cũng là một trong đám nữ sinh ngưỡng mộ giáo sư, chỉ là em có năng lực hơn các cô ấy, cũng may mắn hơn các cô ấy, bởi vì nhà em vừa đúng lúc có quan hệ với nhà anh, cho nên sau lại nghe nói anh muốn tìm đối tượng kết hôn, em liền xung phong nhận việc đến đó!”

Không ngờ anh và cô vợ nhỏ còn có một đoạn nhân duyên như vậy.

Nhưng dù vậy vẫn không thay đổi được sự thật cô còn rất nhỏ tuổi, hướng chỉ hiện tại anh biết, cô từng là học sinh của anh, mà anh thể nhưng làm loại chuyện đó đối với học sinh của mình.

“Làm sao ba mẹ lại có thể sẽ đồng ý với em?”

“Ba mẹ em rất sáng suốt, về phần bố chồng và mẹ chồng, thật ra thì em ăn mấy bữa cơm với bọn họ, mỗi lần ba mẹ em đến Đài Loan thăm bố chồng mẹ chồng em đều sẽ chủ động đi theo, em luôn nói thật với họ sự việc này.” Miệng cô ngọt, lại có trưởng bối nói duyên, trưởng bối cho dù cảm thấy cô còn quá nhỏ tuổi, nhưng nói cô gái nhỏ này rất tốt, về phần Tần Bích Vũ, chính là vào lúc này đã bị bố mẹ anh bán cho cô.

Thật ra thì lão gia nhà họ Tần bán đứng con trai rất nhiều lần, cũng không ngừng khích lệ con út nhà bọn họ—— lúc ấy còn là con út Tần Lục Phong —— cũng không tồi! Dù thế nào đi nữa khi đó bọn họ có năm con trai, lại thấy Kim Bảo Bối đòi hỏi, cho đứa con nhỏ tuổi nhất cưới cô không phải tốt hơn sao?

“Sau bọn họ lại cự tuyệt rất nhiều cô gái, cuối cùng quyết định để cho em thử gặp anh.” Không ngờ thật vẫn để cho cô gái nhỏ này thành công.

Cho nên ngay cả ba mẹ cũng gạt anh? Chẳng hay biết gì thì Tần Bích Vũ không thể nào không tức giận, nhưng anh được nuôi dạy và trong nhận thức biết tuyệt không thể không tôn trọng trưởng bối, nhưng trong lòng cũng không hề muốn trách cứ cô vợ nhỏ. Anh có thể làm thế nào?

Cô vợ nhỏ giờ tám Kim Bài Miễn Tử, mím môi, giống như tiểu tức phụ nhìn anh.

“Chồng - không nên tức giận.” Cô lại dán lên, sử dụng kỹ thuật làm nũng vô địch, “Người ta hôm nay mặc cho anh xử trí, nhưng anh không được giống như hôm qua rất xấu nhiều lần cũng không chịu dừng lại, nhưng mà không cần giận em.” Bộ dạng đáng thương nước mắt lưng tròng, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Gương mặt tuấn tú của Tần Bích Vũ cũng đỏ lên.

Anh có thể nói không sao? Anh. Anh biết tối hôm qua anh thật sự đã vượt qua.

Tần Bích Vũ giơ tay lên che kín hơn nửa gương mặt, cũng không biết bởi vì máu xông lên ửng, hoặc là bảo bối đang than thở với anh, anh cảm thấy đầu hơi choáng váng.

“Thôi, ăn cơm đi.” diện diện le quy don

Tần Bích Vũ lấy túi tiện lợi, Kim Bảo Bối nhận lấy, nhìn dáng vẻ thận trọng của cô, biết trong lòng cô rất sợ anh tức giận.

Làm sao đây? Cô dấu diếm cái kia bao lâu, còn nói láo. Nhưng Tần Bích Vũ cũng bởi vì vợ như vậy mà cực kỳ đau lòng, anh cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, lần đầu tiên — không tính khi ở trên giường lúc kết hôn — chủ động hôn cô.

Chỉ là hôn giống như chuồn chuồn lướt, ngay cả anh cũng có chút kinh ngạc, bất giác lại đi làm ra loại hành động này.

“Anh sẽ không tức giận với em, chớ suy nghĩ lung tung.” Dù sao da mặt mỏng, anh quay mặt rất nhanh, nói.

Nào biết một giây kế tiếp, Kim Bảo Bối lại giống như tiểu dã thú, đụng ngã anh.

8. Chương 8

Muốn làm chủ nhân của con tiểu dã thú này, sợ rằng chỉ biết dụ dỗ giảng đạo lý là vô dụng.

“Bối Bối.” Tay phải anh nhốt chặt cô, chỉ sợ cô va vào cạnh bàn trà, nhưng tiểu dã thú muốn giường oai nên rất cứng đầu cứng cổ, cô dùng môi hôn lại Tần Bích Vũ.

Anh chấp nhận để Tiểu Bạo Quân tùy ý làm loạn trên người mình, nhưng tiếp theo Kim Bảo Bối lại ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập khổ sở.

“Anh nói không giận em, nhưng mà, sau khi chúng ta kết hôn, đều là em phải chủ động ôm anh.” Cô nói xong, bộ dạng giống như muốn khóc, Tần Bích Vũ thấy vậy cũng luống cuống.

Anh không ngờ Kim Bảo Bối lại lên án mình, anh không thể nào phủ nhận, nhưng đó là bởi vì anh từ đầu đến cuối không có cách nào quên đi chuyện đã làm với cô trong đêm nô en, cho nên chỉ cần lúc cô muốn anh sẽ thỏa mãn cô là đủ.

Không ngờ chuyện này lại làm cho Bảo Bối cảm thấy bị thương. Bây giờ suy nghĩ lại, đột nhiên anh cảm thấy mình có chút giả nhân giả nghĩa, coi như anh không chủ động yêu cầu, nhưng không phải mỗi lần Bảo Bối cầu hoan đều không chút kiêng kỵ tham lam đòi hỏi sao? Anh cũng chỉ là giấu đi toàn bộ khát vọng, chờ cô chủ động cho anh cơ hội phát tiết thôi.

“Thật xin lỗi, là anh không đúng.” Anh hôn cái miệng nhỏ của vợ một cái, anh biết nếu như không có hành động thực tế, cô bé này có thể sẽ khổ sở cả ngày.

Vậy mà vừa động một chút, ngọn lửa ở bụng dưới lại tăng lên vừa nhanh lại mãnh liệt, thì ra anh luôn dùng lý trí và sự tỉnh táo để đè nén, nhưng kỳ thật mỗi ngày đều muốn hung hăng ăn cô sạch sành sanh.

Tần Bích Vũ để Bảo Bối ngồi ở trên đùi anh, một bên má dán vào gò má của cô, dịu dàng xin lỗi: “Bảo Bối tha thứ cho anh, được không?”

Cùng lúc đó tay của anh dò vào trong vạt áo cô, kéo nịt vú lên trên, hai luồng đầy đặn lập tức bị hai tay anh nắm lấy, anh không nhìn được vạt áo ngoài của cô lên, áo T shirt bằng bông và áo ngực bị đẩy lên cao, lộ ra.

“Em vẫn luôn rất nhạy cảm.” Ngón tay anh nhéo đỉnh đầu phần hồng của nơi đầy đặn, “Thật ra thì anh cũng muốn em...em biết không? Nhưng anh sợ em không chịu nổi.”

Anh cúi đầu, thường thức quả hồng mai đang hấp dẫn anh, tuyệt không giống như hình tượng thận trọng thường ngày, vừa phóng dăng vừa đói khát mút hôn ra tiếng, tay phải đeo nhẫn cưới của anh càn rỡ xoa bóp rồi nhẹ nhàng lướt qua quả hồng mai nhạy cảm.

Có lẽ cô nên đeo nhẫn cưới, khiêm tốn công khai mình là hoa đã có chủ. Kim Bảo Bối biết chồng vẫn mang nhẫn cưới, đối với tư tưởng cũ kỹ của đàn ông mà nói, đó chính là trinh tiết, trừ vợ ra, người nào cũng không tư cách tháo xuống.

Kim Bảo Bối nâng bộ ngực lên, cái mông nhỏ cọt lên nơi đang sưng tấy của Tần Bích Vũ.

Anh hình như nghe thấy âm thanh lý trí đứt gãy, ở trước nơi mềm mại đáng yêu của cô, anh càng ngày càng chịu không được bị khiêu khích.

“Cởi quần áo ra.” Anh kéo cô lên, ra lệnh.

Kim Bảo Bối mắc cỡ đỏ mặt, ngoan ngoãn làm theo. Cô nhìn thấy giữa hai chân chồng càng sưng to bởi vì nhìn cô cởi quần áo, thậm chí sau khi chứng kiến cô cởi quần nhỏ đã ướt một mảnh ra, đứng quần chồng càng căng cứng, thân thể cô cố gắng không mừng như điên, hoa dịch trong suốt thậm chí chậm rãi chảy dọc xuống theo hai bên đùi.

“Anh còn chưa có đụng vào em đấy.” Giọng Tần Bích Vũ khàn khàn nói, ánh mắt giống như hận không được một hớp nuốt trọn cô.

Anh đứng dậy kéo cả người trần trụi của vợ đi vào phòng nghỉ,

Kim Bảo Bối cảm thấy lòng bàn chân cô cũng đỏ bừng rồi, toàn thân không mặc gì cả ngoan ngoãn đi theo chồng đi tới phòng làm việc anh.

Tần Bích Vũ muốn cô ngồi ở trên bàn làm việc, cái mông nhỏ của Kim Bảo Bối mới đặt lên bàn, anh đã không kiềm chế được nghiêng người hôn cô, bàn tay cầm một bên tuyết trắng của cô dùng sức nhào nặn, vật nam tính cách đáy quần chống đỡ ở trên bụng cô, mập mờ cọ vào người cô.

Kim Bảo Bối không nhìn được nhón chân lên, đùi chống đỡ trên bàn, cũng để cho đài hoa sớm đã sưng của mình dán vào vật nam tính của chồng.

Âm thanh mập mờ dâm mỹ ướt át lập tức tràn ngập trong phòng, Tần Bích Vũ rút cuộc ngẩng đầu lên, nụ cười tà ác giống như đêm đó khi say rượu.

“Em đã không nhìn được rồi sao? Đừng nóng vội.” Anh ngồi xuống ghế làm việc của mình, cho dù vật giữa hai chân vừa sưng vừa đau, vẫn không có biện pháp làm giảm bớt khí chất ung dung và ưu nhã vì xuất thân Quý tộc. “Đặt chân lên bàn.”

Kim Bảo Bối chỉ có thể ngồi trên bàn, không biết nên để đặt chân lên bàn như thế nào, có chút vụng về giẫm chân lên bàn, mới phát hiện cô đã làm ướt bàn của chồng.

Đang mắc cỡ đến mức muốn tìm một cái lỗ chui xuống đất, Tần Bích Vũ lại nói: “Đúng, mở rộng hai chân ra ở trước mặt anh, nếu như em muốn anh yêu em thật tốt, phải nghe lời, mở rộng ra.”

Bộ dáng như vậy vừa tốt vừa xấu.

Mà dù sao cũng không phải là thiếu nữ chưa biết mùi đời, cô đã cho chồng thấy được sức hấp dẫn của mình, vì vậy rất nhanh ngoan ngoãn làm theo.

Cô thích nhìn thấy sự ham muốn trong mắt của anh, bởi vì anh đang nhìn cô!

“Nơi này là chỗ làm việc của anh, về sau anh có thể thời thời khắc khắc nghĩ tới em” Anh thở dài nói.

Kim Bảo Bối lại ước gì được như thế, cô thoảng ngửa người ra sau, khiến chồng nhìn càng thêm rõ ràng.

“Em đã không chịu nổi rồi sao?” Tần Bích Vũ nghiêng người về phía trước, nhẹ nhàng vạch đám lông tơ ra, giống như đang che giấu sự xấu hổ của cô dâu mới, lập tức âm thanh dâm mỹ lại vang lên, anh thậm chí còn chưa có bắt đầu.

“Ướt đến như vậy, em rất thích bị anh đùa giỡn, đúng không?” Ngón tay của anh vỗ về chơi đùa rồi mở hai cánh hoa ra, thậm chí còn đùa dai khi gảy nhẹ đài hoa, làm cô phát ra tiếng rên rỉ.

Anh cúi đầu, bắt đầu như dã thú đói khát uống dịch mật càng ngày càng chảy ra từ hoa huyết của cô, đầu lưỡi ở miệng hoa huyết liếm qua liếm lại, ngón tay vẫn không quên chuyển động ở hai bên cánh hoa.

“A.....” Kim Bảo Bối không nhịn được ôm lấy đầu Tần Bích Vũ, không tự chủ dặng hai chân ra, “Anh Bích VũAnh Bích VũEm rất thích”

Anh lớn mật vả lại vội vàng mút miệng hoa huyết của cô, dùng đầu lưỡi mang đến cho cô từng đợt rồi lại từng đợt khoái cảm, làm cho người ta xấu hổ thậm chí phát ra tiếng kêu mềm mại.

Nhưng anh lại rất hưng hống khi cô sắp đạt được cao triều thì dùng tất cả động tác, rút người ra .

“Anh Bích Vũ” Cô không nhịn được khóc.

“Đi rót một ly nước giúp anh.” Anh giả bộ như không có chuyện gì xảy ra rồi cầm khăn giấy lau lên khuôn mặt bị dính ái dịch, rồi lại không nhịn được ghé vào chóp mũi người .

Kim Bảo Bối không biết chồng đang có ý đồ gì, không thể làm khác hơn là ngoan ngoãn làm theo, toàn thân trần truồng đi đến phòng làm việc bên cạnh rót nước, mỗi bước đi đều cảm thấy giữa hai chân ướt, thậm chí chảy thẳng xuống đến bắp.

Lúc rót nước tay của cô cũng không nhịn được hơi run rẩy, quay đầu lại nhìn thấy chồng giống như đang rất đói bụng, cặp mắt chưa từng rời khỏi cô.

“Nước.” Cô đưa ly nước cho Tần Bích Vũ.

Anh nhận lấy ly nước, chỉ với ha ba hớp đã uống cạn, dục vọng khiến cho cơ thể anh giống như sa mạc, vừa khát vừa nóng, anh đứng dậy ôm lấy vợ, bạo ngược hôn cô, nước tràn ra khóe miệng, làm ướt toàn thân hai người bọn họ, hơn nữa phần lớn là rơi vào trước ngực cô.

Anh đẩy cô nằm xuống đất, Kim Bảo Bối cảm thấy anh rất vội vàng, hình như không cách nào chơi trò chơi tà ác này nữa, thuận theo mà nằm ở trên mặt thảm, nhìn anh vội vàng kéo dây lưng quần ra, cô cũng khéo léo mở hai chân ra, to gan giống như mới vừa rồi ở trên bàn.

Tần Bích Vũ giải phóng cây gậy sắt nóng rực, bắt được đầu gối của vợ, để cho cô đè ở hâu bên bả vai của mình, tiểu huyết mới vừa bị đầu lưỡi anh vuốt ve vì vậy hoàn toàn trần truồng trước mắt anh.

Kim Bảo Bối hoàn toàn bị chồng kiểm chế, giống như học sinh bất lực nằm ngửa trên sàn nhà trong phòng làm việc của anh, mặc cho Tần Bích Vũ giương cây gậy sắt hung hăng cắm vào trong người cô.

“A.....”

Tần Bích Vũ đã sớm mất hết lý trí, giờ khắc này giống như con thú đáng sợ, bắt đầu xâm lược vô cùng dã man, vật to lớn đồ ngẫu nóng rực lần lượt dùng sức đâm vào chỗ sâu nhất trong hoa huyết của cô, rồi mạnh mẽ rút ra, trong suốt quá trình giống như mùa xuân tràn ngập.

Anh giống như một con thú đang giận dữ, chỉ biết yêu cầu, giống như mỗi một đêm bọn họ ân ái triền miên, làm cô năm lần bảy lượt bị đẩy lên đỉnh cao của dục vọng, nơi mê người vô cùng đau xót phải cầu xin tha thứ mới thôi.

“Thoải mái sao? Hả?” Tần Bích Vũ nhanh chóng lại mãnh liệt đóng đưa thất lưng và hông, trên mặt thắm đã có một vũng nước mập mờ, anh cầm hai chân của cô vợ nhỏ rồi tách ra, trên cao nhìn xuống tiểu huyết mê người ngập tràn dịch ái, vết nước lúc này làm cho hai đỉnh núi bóng loáng .

“ A.....Anh Bích Vũ.....”

Cô giống như đồ cứng tế, cả người trần truồng, mà anh không có cởi áo khoác ra, một mình lộ ra dục vọng, càng không ngừng trừng phạt cô.

Trừng phạt cô làm cho anh vô cùng đói khát.

“Thích anh yêu em như vậy sao?”

“ThíchThật thích” Cô triệt triệt để để trở thành nô lệ tình dục của anh, tín ngưỡng duy nhất chính là lấy lòng chủ nhân, “Em rất vui, thích anh BíchVũ yêu em, như vậyYêu hư Bảo Bối cũng không có vấn đề.....” Cô là của anh, là của anh, của anh

“Đúng.” Tần Bích Vũ hoàn toàn không có thả nhẹ sức, khiến cô vợ nhỏ giống như con nít, bị anh lỗ mãng xâm phạm gây rối, “Em từ khi sinh ra là đã để cho anh yêu, không sai....”

Từ nhỏ cô đã chính là Bảo Bối của anh.

Anh yêu Bảo Bối. Anh nguyện ý dùng cả Thánh điện để cất giữ trí nhớ thuộc về cô, thanh thuần nhất, dâm đẳng nhất, từ hôm nay về sau, mỗi một góc trong trái tim, mỗi một đoạn trí nhớ, đều có cô.

Túng dục quá độ kết quả là, Bảo Bối ngủ thiếp đi, mà quần áo trên người anh cũng phải đổi đi, dấu vết khả nghi trong phòng làm việc cũng phải tự mình nghĩ biện pháp lau đi.

Anh khiến Bảo Bối phải ngủ một mình trên giường ở phòng nghỉ. Bởi vì thích sạch sẽ, anh luôn chuẩn bị một bộ quần áo ở phòng nghỉ, vì có lúc buổi trưa chợp mắt trong một chút, quần áo bị nhăn, anh cảm thấy khó coi, sẽ trực tiếp đổi bộ khác ở phòng nghỉ.

Ba giờ rồi, Bảo Bối có tiết học. Tần Bích Vũ ngồi ở bên giường, do dự thật lâu rồi cuối cùng mới vỗ nhẹ mặt của cô.

“Bối Bối.”

Cô nhú lông mày, đáng thương dựa sát vào người anh.

“Người ta muốn ngủ.” Thầm thì, giống như đang nói mớ.

Vốn là không nỡ đánh thức cô Tần Bích Vũ càng thêm áy náy. Tại sao có thể trách cô ăn vạ đây? Đều là anh tham lam không biết tiết chế, tối hôm qua cô cũng ngủ không ngon, sáng nay cũng kêu thật lâu mới rời giường.

Tần Bích Vũ từ trước đến giờ luôn rất biết kiềm chế, anh chưa bao giờ đến trễ về sớm hoặc xin nghỉ phép, càng không thích học sinh tùy ý đến trễ về sớm và xin nghỉ, nếu như anh quá phóng túng với Bảo Bối, đối với cô chưa chắc là chuyện tốt.

Vậy mà, đúng là vẫn không bỏ được.

Quả nhiên anh đối với cô hơi lạnh nhạt một chút cũng không làm được, mà chính anh cũng quá cần rõ, tại sao có thể để cô chịu đựng hậu quả? Vì vậy anh dịu dàng nói: “Em ngủ đi, anh sẽ giúp em đưa đơn nghỉ phép đến văn phòng.” Anh đẩy mấy sợi tóc bên má cô ra sau tai, giúp cô đắp mền, muốn đặt tay của cô vào trong chăn thì lại phát hiện cô cầm nút ống tay áo của anh không thả.

Tần Bích Vũ nhẹ nhàng mở ngón tay của cô ra, nhưng cô lại nắm chặt hơn.

“Bối Bối?”

“Ông xã.” Âm thanh không rõ ràng, nhưng mà giọng cô nhẹ nhàng mềm mại, giống như nói mớ.

Tần Bích Vũ vừa đau lòng vừa buồn cười. Xem ra cô bé này đúng là đang nói mớ, có lẽ còn mơ thấy đang làm nũng ăn vạ với anh! Anh bất đắc dĩ dùng một tay cởi hết nút áo còn lại, sau đó cởi áo sơ mi xuống, rồi lấy áo sơ mi mới tinh trong tủ treo quần áo ra vào. Khi anh quay người lại, cô bé đang ôm áo sơ mi có mùi vị của anh, giống như ôm lấy bảo vật vậy, khi ngủ còn phát ra tiếng ngáy rất nhỏ.

Thật là hết cách với cô! Tần Bích Vũ đã cẩn thận kiểm tra từng chỗ một, đặt chìa khóa ở bên gối cô, mới rời khỏi phòng nghỉ của mình và khóa cửa lại. Mãi cho đến lúc rời khỏi tòa nhà Marshall, sự say mê vui mừng trên mặt anh cũng chưa có biến mất.

Anh đột nhiên nhớ đến, trước kia lúc dạy ở Cao Hùng anh đã từng sửa một bài văn. Khi đó anh muốn học sinh viết tự truyện, sau này là thể loại rất thực dụng, dạy Trung văn và Anh văn cùng nhau, lại có một bài viết khiến cho anh vừa bực mình vừa buồn cười. Có thể nói là tự truyện khiến trên mặt có ba đường hắc tuyến.

Nhưng mà hình như, cô thân là Bảo Bối trong nhà, sở trường là làm nũng, nên nguyện vọng trong tương lai.

Anh cho điểm, đương nhiên sẽ không quá tốt, anh thậm chí mơ hồ nhớ mình cho học sinh đó điểm kém, muốn cô nộp bài lại, còn muốn cô dùng từ ngữ một cách nghiêm túc muốn cô quý trọng cha mẹ của cô, suy nghĩ cho tương lai của mình thật tốt.

Anh gần như đoán được, chủ nhân của tự truyện ngày đó, tên là Bảo Bối, bởi vì tên này quá đặc biệt, nhưng mà những năm gần đây anh chuyên tâm nghiên cứu, học sinh cũng càng ngày càng nhiều, hiện tại mấy tháng này ở Cao Hùng đang nóng đến mức khiến cho anh mỗi ngày ở trong lòng nguyên rửa thời tiết, nếu như không phải Bảo Bối nhắc nhở, anh cũng sẽ không đột nhiên nhớ đến chuyện này.

Khi đó dáng dấp của Bảo Bối như thế này nhỉ? Quả nhiên một chút ấn tượng cũng không có. Tần Bích Vũ chỉ hy vọng Bảo Bối đừng hỏi những chuyện này, anh sợ chuyện mình quên cô sẽ khiến cô đau lòng.

“Hôm nay tâm trạng của anh hình như đặc biệt tốt.”

Lại gặp Khương Tự Nghiên ở lầu một tòa nhà Marks, thời gian tan học vừa đến, cô chủ động tới chào hỏi như cũ.

Tần Bích Vũ chỉ cảm thấy ở cùng một chỗ với Khương Tự Nghiên cũng được, nhưng chưa từng suy nghĩ nhiều.

“Nghĩ đến một chuyện thú vị.” Anh không cự tuyệt việc ở cùng cô, chỉ là duy trì một khoảng cách nhất định với Khương Tự Nghiên.

“Chuyện gì? Em thật sự tò mò, thế nhưng có thể khiến cho giáo sư Tần Thiết Diện Vô Tư hôm nay không có nghiêm khắc trừng phạt những học sinh không nộp bài tập.”

“Thiết bị cách âm trong phòng học ở tòa nhà này hình như rất kém.” Tại sao tình hình dạy học của anh cô luôn có thể biết rõ vậy? Cuối cùng Tần Bích Vũ cũng có một chút nghi ngờ, nhưng mà cũng không để ở trong lòng, “Tôi không nghiêm khắc trừng phạt cũng có điều kiện, hôm nay trước giờ tan học bọn họ phải nộp bài cho tôi, hơn nữa tổng điểm sẽ nhân với 0.8.”

Mặt Khương Tự Nghiên đỏ lên, ánh mắt liếc về nơi khác, “Là học sinh của anh lúc ra về nói chuyện phiếm.” Cô thuận miệng nói ra lý do.

Tần Bích Vũ cũng không để ý đến chuyện này, vẫn tiếp tục chủ đề mới vừa rồi khiến cho tâm tình của anh tốt lên, “Tôi nhớ đến một học sinh trước đây, thật sự là bảo bối.” Nói về Bảo Bối, ánh mắt anh đều mang theo ý cười, giọng nói dịu dàng giống như nhắc tên người yêu.

Khương Tự Nghiên bởi vì lời nói của anh mà có chút kinh ngạc, chưa từng nghe nói anh đối xử đặc biệt với một học sinh nào, cô ngẩng đầu lên, tầm mắt lại vừa đúng lúc nhìn thấy dấu răng khểnh trên gáy của anh.

“A.” Cả người cô ngốc ở đó, trong nháy mắt đại não nóng hừng hực, lời nói của Tần Bích Vũ và dấu vết kia kết hợp lại làm người khác nghĩ đến những chuyện khả nghi.

Có lẽ cô suy nghĩ quá nhiều rồi?

“Thế nào?” Một lúc sau mới phát hiện cô im lặng, Tần Bích Vũ quay đầu lại hỏi “Quên cái gì sao?”

Bất an mãnh liệt khiến Khương Tự Nghiên lấy dũng khí mở miệng, “Trên cổ anh. Người nào cắn?”

Lúc này đổi lại khiến Tần Bích Vũ sững sốt, nhưng tiếp theo, khuôn mặt ửng hồng của anh khiến Khương Tự Nghiên tròn to mắt nhìn.

Biết nhau nhiều năm như vậy, cô không biết thì ra Tần Bích Vũ cũng sẽ đỏ mặt! Cô thậm chí không biết anh còn có một mặt dịu dàng này, trong nháy mắt trong lòng vô cùng đau đớn.

Tần Bích Vũ có chút lúng túng, một tay lau gáy, thế mới biết thói Bảo Bối làm cái quỷ gì, vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Con chó nhỏ nhà tôi cắn.”

Dấu răng của chó nhỏ sẽ có dạng như vậy sao? Khương Tự Nghiên sững sờ, “Em không biết anh có nuôi chó, là loại chó nào vậy?” Ngay sau đó tầm mắt của cô bị chiếc nhẫn trên tay phải anh hấp dẫn, thật ra thì trước đó đã sớm chú ý tới, chỉ là không biết nên mở miệng như thế nào.

Nếu như anh thật sự đã kết hôn, giữa đồng nghiệp với nhau không có khả năng hoàn toàn không có tin tức gì? Hơn nữa trước đó thậm chí một chút dấu hiệu cũng không có, bên cạnh Bích Vũ trừ cô ra, gần như không có đối tượng khác, có lẽ đây chẳng qua là chiếc nhẫn truyền đời trong nhà.... Cô luôn có một đồng lý do muốn mình kiên trì với đoạn tình cảm đơn phương này, lúc đại học cô luôn hâm mộ từng cô gái có thể trở thành bạn gái anh, từ tận đáy lòng không cho là Tần Bích Vũ sẽ duy trì quan hệ lâu dài cùng các cô ấy, mà cuối cùng sự thật chứng minh cô ôm hy vọng là chính xác, ba cô gái kia đều không thích hợp với Tần Bích Vũ.

Sẽ có một ngày anh phát hiện người thích hợp với anh chính là người đang ở bên cạnh không? Đơn phương yêu

mến chờ đợi trong chua xót, hơn nữa còn hối tiếc.

Tần Bích Vũ quả thật không giải thích chuyện mình đã kết hôn với đồng nghiệp, anh không hi vọng đồng nghiệp bởi vì anh có quan hệ đặc biệt với Bảo Bối mà gây ra khó dễ, nhưng mà mấy lão giáo sư ngược lại là trường hợp đặc biệt, anh tin tưởng bao gồm thầy của mình và mấy vị lão giáo sư đều có chừng mực với học sinh của mình.

Nghĩ đi nghĩ lại, tâm tư Tần Bích Vũ đã bay trở về bên cạnh cô vợ nhỏ, anh nói với Khương Tự Nghiên: “Chỉ là một con chó nhỏ.” Thật sự! “Tôi có chuyện quan trọng đi trước.” Anh gật đầu coi như chào tạm biệt, bước chân vô cùng nhẹ nhàng nhanh chóng rời đi.

Khương Tự Nghiên muốn đuổi theo, nhắc nhở hai người bọn họ có mục đích giống nhau, lại phát hiện mình cho dù có đuổi heo Tần Bích Vũ cũng không đuổi kịp trái tim của anh. Trong mắt của anh hoàn toàn không có cô.

Đau khổ gần như khiến cô rơi nước mắt.

Người đó là ai vậy? Có liên quan đến chiếc nhẫn trên tay anh sao? Khương Tự Nghiên cắn môi, quyết định phải tìm ra người cướp Tần Bích Vũ là ai!

Không biết vì sao, Khương Tự Nghiên đột nhiên chú ý tới cô du học sinh Đài Loan đang học kinh tế. Có thể bởi vì tên học sinh kia rất đặc biệt, hơn nữa có thể là vì cô học sinh kia luôn dùng ánh mắt chăm chú quan sát cô.

Cũng không đến trình độ không thoải mái, cô nữ sinh đó, đi học coi như nghiêm túc, chỉ là có lúc cô sẽ bị quan sát đến mức không biết phải giải thích như thế nào.

Mà khiến cho cô chú ý đến Kim Bảo Bối còn một nguyên nhân thứ hai rất quan trọng, cô thường nhìn thấy Kim Bảo Bối tại tòa nhà Marshall.

Nhưng mà học sinh làm người khác đau đầu quá nhiều, Khương Tự Nghiên không có đề chuyện của Kim Bảo Bối ở trong lòng quá lâu, gần đây có một học sinh chuyển trường đến với thái độ ngạo mạn đến mức làm người ta tức giận, sau khi giải quyết xong học sinh đó, Khương Tự Nghiên thật muốn ỏi cả mặt vàng,

cô nghĩ đến học kỳ này cũng không còn cơ hội hẹn Tần Bích Vũ ăn cơm, mặc dù lần trước phát hiện dấu răng khả nghi, cô cũng không chết tâm, bởi vì lịch sử nhất định sẽ tái diễn, Tần Bích Vũ sẽ phát hiện những người phục nữ khác vốn không thích hợp với anh.

Cô nhấn số điện thoại của Tần Bích Vũ, âm thanh vang lên thật lâu, cuối cùng có một cô gái bắt máy, Khương Tự Nghiên ngân ngẩn cả người.

Mà ở đầu điện thoại bên kia Kim Bảo Bối không nhin được rất muốn mắng người gọi điện, sớm không gọi, muộn không gọi, tại sao lại gọi đến ngay lúc anh Bích Vũ đang nói chuyện quan trọng chứ? Tần Bích Vũ đứng cạnh cửa sổ, không chút suy nghĩ chỉ vào điện thoại ý muốn cô nhận, Kim Bảo Bối bĩu môi, lúc cầm điện thoại lên đột nhiên linh cơ nhất động (nhánh trí), nắm lỗ mũi nói: “Xin chào! Giáo sư Tần hiện tại đang đau bụng, đang chiến đấu ở trong WC, tạm thời không cách nào nhận điện thoại, xin” Điện thoại bị cướp đi, Tần Bích Vũ vừa bực mình vừa buồn cười gõ đầu cô một cái.

“Tự Nghiên?”

Kim Bảo Bối vừa nghe tên tình địch — sau đó! Tại sao anh Bích Vũ gọi cô ấy là “Tự Nghiên”? Bình thường anh đều không gọi cô là Bảo Bối! Hai lỗ tai cô lập tức vểnh lên, đến bên cạnh thở phà phò trường anh, chỉ tiếc rằng Tần Bích Vũ đang chuyên tâm giải thích lý do mới vừa rồi không nhận điện thoại với đồng nghiệp mà không có chú ý tới sắc mặt của cô vợ nhỏ, vì vậy cũng không có phát hiện cô chui vào phía dưới bàn làm việc .

“Là trò đùa của học sinh, tôi mới vừa nhận được một cuộc gọi khác, tôi nghĩ lần nghiên cứu này cô sẽ hứng thú”

Một đầu khác, trực giác của Khương Tự Nghiên cho cô biết người nghe điện thoại không phải là một học sinh bình thường.

Dù sao cô cũng không biết vị học sinh đùa giỡn với Tần Bích Vũ, cô hiểu rõ Tần Bích Vũ, anh nghiêm túc khiến rất nhiều học sinh không dám thân thiết với anh, cũng không cần phải nói đến chuyện đùa giỡn như vậy.

Hơn nữa lúc này cô nhớ tới lần trước “Thuận đường” đi qua phòng làm việc của Tần Bích Vũ để tìm anh thế nhưng lại chụp hụt, khi đó mới phát hiện biển số phòng anh đã đổi, cửa có thêm một cái bảng đen, phong cách vốn không giống với anh thường ngày, cô còn tưởng rằng mình đi nhầm, nhưng trên biển số phòng là tên của anh không sai.

Ngày hôm trước cô hỏi anh, anh chỉ cười đến xấu hổ nói, là học sinh đưa.

Trực giác Khương Tự Nghiên cho biết bên cạnh Tần Bích Vũ thật sự có người nào đó, mà còn có đủ loại dấu vết biểu hiện thân phận của người này rất có thể là học sinh!

Cô không tin Tần Bích Vũ sẽ sa đoạ như thế, không thể làm gì khác hơn là bí mật quan sát.

“Hình như em chưa từng thấy qua vị học sinh hoạt bát kia?” Khương Tự Nghiên không để ý đến chủ đề anh vừa nói, giọng giống như đang trêu ghẹo hỏi, nhưng mà trên mặt cô một chút tươi cười cũng không có.

“Chắc” Tần Bích Vũ không ngờ Khương Tự Nghiên sẽ hỏi tới, “Là học sinh năm nhất.”

Học sinh năm nhất! Khương Tự Nghiên không biết có nên thở ra một hơi hay không, lấy sự hiểu biết của cô về Tần Bích Vũ, Tần Bích Vũ không có khả năng nảy sinh tình cảm đối với học sinh còn nhỏ như vậy, những ngày gần đây anh thường khác thường, lại làm cho nghi ngờ trong lòng cô càng lớn.

“Cùng là một người với người trang trí phòng làm việc của anh sao?”

“Uhm ... Đúng.” Giọng Tần Bích Vũ bắt đầu có chút ấp a ấp úng, Khương Tự Nghiên càng cảm thấy kỳ lạ, cô cố gắng tìm cách biết rõ tình hình hiện tại.

“Có thể giới thiệu cho em biết hay không? Em cảm thấy cô ấy làm tốt lắm, cũng muốn nhờ cô ấy làm một cái biển số phòng giúp em.”

Mới ném ra vấn đề để thăm dò, cô lại nghe được đầu kia điện thoại Tần Bích Vũ thở hắt vì kinh ngạc, giọng khàn khàn nói: “Bối Bối, đừng làm rận”

“Bối Bối?” Là Du Học Sinh Đài Loan hoặc Trung Quốc?

“Xin lỗi.....Tự Nghiên ..” Giọng Tần Bích Vũ nghe vô cùng kỳ lạ, “Tôi có cuộc gọi khác, tối nay sẽ gọi lại cho em.”

Điện thoại bị cắt, Khương Tự Nghiên cầm ống nghe thật lâu vẫn không có cách nào hồi hồn, từ trước đến nay vô cùng nghiêm túc với học sinh, Tần Bích Vũ luôn yêu cầu bản thân mình phải tuân thủ đạo đức, lời nói mập mờ và hơi thở gấp gáp mới vừa rồi lại làm cô suy nghĩ liên tục trong đầu hiện lên các loại hình ảnh không đứng đắn, chỉ cảm thấyCực kỳ ghê tởm!

Mà trong phòng làm việc của Tần Bích Vũ, Kim Bảo Bối vốn núp ở dưới đáy bàn đếm mấy con kiến, cảm thấy tại sao chồng cô và tình địch gọi điện thoại lâu như vậy chứ? Cô đưa bàn tay nhỏ ra, dăm dăm dăm, từ bắp chân đi lên, không cần thận sờ tới nơi kia, vô cùng xấu hổ dời đi, tiến công lên eo rất sợ nhột của chồng!

“Thối Bảo Bối! Cúp điện thoại, Tần Bích Vũ chỉ muốn tóm cô lên đánh đòn.

“Người ta mới không phải thối Bảo Bối, người ta rất thơm đấy!” Cô bé nhỏ cọ vào trong ngực anh, kéo váy áo lột lên trên, “Người ta rõ ràng thơm như vậy, anh ngửi xem!” Cơ thể trần trụi hấp dẫn của cô vợ nhỏ đang ngồi ở trên đùi Giáo sư Tần, hai ngọn núi nhỏ không ngừng ra oai.

“.....”

Có người thiếu dạy dỗ sao!

9. Chương 9

Hữu kinh vô hiểm(Nhìn thì có vẻ nguy hiểm nhưng thật ra lại không có chuyện gì) vượt qua học kỳ thứ nhất, tạm thời gió êm sóng lặng. Chuyện Tần Bích Vũ đã kết hôn ở trường học không còn là bí mật, nhưng chính vì vậy, muốn che chở cho thân phận của Kim Bảo Bối cũng dễ dàng hơn, trước mắt người biết quan hệ của hai bọn họ tạm thời chỉ có quản lý cấp cao nhà trường.

Trước khi bắt đầu vào học kỳ thứ hai, Tần Bích Vũ và Kim Bảo Bối làm một bản hiến pháp tạm thời, muốn Kim Bảo Bối bất luận như thế nào cũng không được chọn lớp của anh. May mắn khóa này không có phân lớp trước, anh nghĩ về sau vẫn như cũ sẽ tương đối an toàn.

“Tại sao?” Cô vợ nhỏ còn dễ chịu tổn thương. ‘dd’ lê,quý.đôn

Tần Bích Vũ xem ra có chút lúng túng, “Anh sợ anh sẽ phân tâm.” Hơn nữa, nếu thành tích Bảo Bối quá kém, anh nên làm gì đây? Nếu như nói đã có gia giáo của anh, vậy nếu thành tích của Bảo Bối kém, đến lúc đó anh sợ rằng không nở mặt Bảo Bối, càng không cần phải nói đến việc nghiêm khắc trừng trị cô.

Kim Bảo Bối suy nghĩ một chút cũng đúng. Cô là vợ của anh Bích Vũ, nếu như cô thể hiện tình cảm nồng nàn chắc chắn cả lớp sẽ nhìn vợ chồng cô chăm chú, ngộ nhỡ tầm mắt bọn họ chạm nhau thì Thiên Lôi động đến Địa Hỏa sẽ khiến phòng học bị thiêu cháy thì làm thế nào?

“Tốt, em sẽ cố gắng chọn lớp của giáo sư khác.” Chẳng qua là không ngừng cảm thấy tiếc nuối! Xem ra cô chỉ có thể đợi sau khi hai người về nhà, anh Bích Vũ giảng lại những chỗ không hiểu cho cô thì liệu mạng dùng “Yêu ám hiệu” khiến chồng cho cô “Yêu giáo dục”.

Đại học luôn quản lý sinh hoạt đoàn thể, ở ký túc xá, tham gia xã đoàn, hơn nữa bởi vì học sinh được tự mình chọn khóa, chưa chắc bạn học cùng lớp mỗi ngày đều gặp mặt. Nói cách khác, rất nhiều người học đại học đọc xong, quen thuộc nhất cũng chưa hẳn là bạn học trong lớp mình, ban mình không quen vẫn có thể mở rộng quan hệ.

Kim Bảo Bối không có lớp, mà Tần Bích Vũ có giờ dạy, cô sẽ đến xã đoàn, nếu không cùng bạn học đến thư viện làm bài tập cũng tốt. Mặc dù cô rất ngốc, nhưng sau lưng có một “Gia sư” siêu cường, Tần Bích Vũ

mỗi giờ có lớp đều đưa tài liệu trọng điểm cho cô, mà quả thật giúp cô có thêm không ít mối quan hệ, cho nên coi như không ở kí túc xá, buổi trưa cũng cùng mọi người ăn cơm, ngược lại không đến mức bị bỏ rơi.

“Kim, buổi trưa cậu thường không ăn cơm cùng mọi người, lại đi đâu vậy? Sẽ không phải là không ăn chứ?” Jenny tóc vàng mắt xanh rất hâm mộ con gái Phương Đông giống như cô ăn thể nào cũng không mập.

Về vấn đề vóc người, trước kia Kim Bảo Bối cười nói thật ra thì rất nhiều người Phương Đông cũng sợ béo phì! Nhưng hiện tại cô đã biết, nếu nói mập với những “Người nước ngoài” này, người phương Đông thật sự không đáng là bao, dĩ nhiên ăn uống theo thói quen chính là một nguyên nhân quan trọng, vì vậy Jenny rất sợ mập đã cực kỳ siêng năng nghiên cứu sách dạy nấu ăn của Phương Đông, cô gia nhập xã đoàn nghiên cứu đồ ăn dinh dưỡng của Phương Đông. Trong đại học có muôn ngàn các loại xã đoàn, có nhiều xã đoàn nghiên cứu việc nấu nướng, Kim Bảo Bối vốn là muốn gia nhập “Xã đoàn nghiên cứu thực đơn đặc biệt phổ biến trên thế giới”, bởi vì nghe khá thú vị, chỉ là khi cô nhìn thấy trên thực đơn có phân trâu thì nửa đường muốn bỏ cuộc rồi, nghe qua còn ăn phân dơi, phân mèo, nhưng phân trâu lại là lần đầu tiên cô nghe nói, dọa chết người!

Về phần Jenny hỏi cô bình thường buổi trưa đi đâu? Cô đã không phải là lần đầu tiên ứng phó với loại vấn đề này rồi, cô đã từng trách Tần Bích Vũ, Tần Bích Vũ không thể làm gì khác hơn là sờ sờ đầu của cô, nói với cô không cần phải nói láo, thuận theo tự nhiên là tốt rồi.

Nhưng Kim Bảo Bối cũng không muốn khiến chồng nhúc nhích đầu, giáo sư và học sinh kết hôn, nếu để cho học sinh của chồng hoặc đồng nghiệp biết, sẽ không bị làm khó sao?

“Tớ đi ăn trưa cùng bạn trai.”

Ba giây yên lặng trôi qua, đám bạn bè bắt đầu đánh trống reo hò.

“Không thể nào? Kim có bạn trai rồi hả?”

“Không phải là tên nhóc James kia chứ?” Paul người con trai duy nhất ngồi ở đó hiểu kỳ hỏi.

“Không thể nào, nếu là James anh ta đã sớm đi khắp nơi rêu rao rồi!” Bạn học người Trung Quốc xinh đẹp khí chất nói.

Một câu nói sau đó khiến Kim Bảo Bối đau đầu:

”Dẫn anh ta đến cho chúng tớ gặp!”

Làm thế nào đây? Sớm biết cô sẽ không nói là có bạn trai. Kim Bảo Bối nhìn bốn người bạn tốt đang ngồi xung quanh, ở nơi đất khách nghiên cứu học hỏi thật không dễ dàng, thật vất vả mới có bạn, cô rất quý trọng.

“Bạn trai tớ anh ấy Hiện tại rất bận, tớ muốn chờ sau này sẽ giới thiệu anh ấy cho các cậu.”

“A, tớ nhớ Kim thường đi đến tòa nhà Marshall, cho nên bạn trai Kim là học trưởng sở nghiên cứu?”

“Tám chín phần mười là như vậy, tớ nghe nói trong học viện có mấy chỗ, giáo sư cực kỳ biến thái, anh trai tớ học ở viện tài chính, đầu học kỳ tớ có đến gặp anh ấy một lần, cuối học kỳ có nhìn thấy anh ấy một lần, cả người giống như Vampire(Ma cà rồng)”

Tiếp theo mọi người bắt đầu thảo luận giáo sư nào khó tính nhất. Kim Bảo Bối cảm thấy may mắn vì đề tài lúc này hình như đã dời đi chỗ khác rồi, mặt khác lại rất sợ nghe bạn học bàn luận đến chồng cô. Nếu như là lời hay cô dĩ nhiên sẽ vui mừng, nhưng đôi mắt nhìn sở nghiên cứu của học viện, có thể khiến cho học sinh mang theo nụ cười khi nói về giáo sư thật sự ít lại càng ít, những giáo sư nghiêm túc dĩ nhiên càng không thích!

“Đúng rồi, các cậu có giờ học của Giáo sư Tần? Lớp năm nhất nào vậy?”

Kim Bảo Bối nghe được những lời này của Paul, kéo dài lỗ tai.

“Thống kê và quản lý tài vụ, công tác thống kê, có chuyện gì sao?”

“Tại sao cậu lại chọn lớp của anh ấy?” Về mặt Paul vô cùng nghi hoặc “Tớ nghe học trưởng nói nhà anh ấy là chủ tịch trường học Saint Laurent, địa vị không phải bình thường, khó trách trẻ tuổi như vậy đã ngồi lên vị trí giáo sư.”

“Vậy thì thế nào?” Bạn học người Trung Quốc học lớp công tác thống kê của Tần Bích Vũ lơ đãng nói, “Giáo sư Tần đi dạy rất nghiêm túc, tớ tốt nghiệp trường thương mại, chẳng qua kỹ năng thống kê của tớ rất yếu, anh ấy giúp tớ phân tổ sau đó dạy toàn bộ cơ bản lại cho tớ” Bạn học người Trung Quốc đột nhiên hạ thấp giọng, “Tớ vốn cực kỳ ghét anh ấy, tiết học đầu tiên đã ra oai phủ đầu với học sinh, nói chúng tớ không phải học sinh ngoan, học đại học quả thực là đang lãng phí cuộc sống và tâm huyết của cha mẹ, sinh hoạt tập quán cơ bản nhất cũng kém hơn học sinh tiểu học Mẹ nó! Tớ không ngờ nước Mĩ cũng có giáo sư giảng đạo lý như vậy! Anh ấy thật nên đi Nhật Bản làm giáo sư mới đúng!”

Kim Bảo Bối nghe được cực kỳ kích động, cô thật rất muốn biện hộ cho anh Bích Vũ! Trên thế giới nếu mà mỗi giáo sư đều giống như anh Bích Vũ yêu cầu học sinh phải bắt những lễ nghi cơ bản nhất trong cuộc sống, còn sẽ có người dám nói học sinh đại học thật tệ sao?

“Nhưng “ Bạn học người Trung Quốc khôi phục giọng điệu ban đầu, “Tớ cảm thấy anh ấy dạy còn tỉ mỉ hơn những thầy giáo từng dạy tớ hồi trung học, tớ được điểm A trong học kỳ công tác thống kê, không phải là quan hệ của tớ ở trung học không được tốt, hơn nữa thành thật mà nói, chỉ cần không đến muộn không về sớm, đi học không quá khoa trương, bài tập nộp đúng hạn theo quy định, anh ấy cũng không có khó khăn như trong truyền thuyết.”

“Bạn học người Trung Quốc là học sinh xuất sắc dĩ nhiên sẽ nói như vậy.” Paul vẫn không chấp nhận, “Có người trẻ tuổi như thế đã là giáo sư hay sao? Saint Laurent được nhà họ Tần ủng hộ, tớ nghe nói rất nhiều đàn anh đàn chị, vốn là muốn chọn giáo sư khác, sau lại cũng bởi vì Giáo sư Tần là người có gia thế tốt Mới nổi danh, mới có tiền đồ!”

Kim Bảo Bối nghĩ muốn lật bàn, nhưng mà cô chỉ có thể tự nói với mình, vì chồng, cô nhất định phải nhịn, không thể gây phiền toái cho chồng!

“Giáo sư Tần thật đẹp trai!” Bạn học người Trung Quốc mặc kệ Paul, “Có lẽ về sau tớ cũng sẽ chọn học lớp của Giáo sư Tần, nhìn sắc mặt của trai đẹp dù sao cũng tốt hơn nhìn sắc mặt của những ông lão, ha ha.”

Paul cười lạnh.

“Tớ ngược lại nghe đàn chị nói, giáo sư Khương phụ tá của Giáo sư Tần, Phó giáo sư Liszt đều cùng tốt nghiệp chung một kỳ tiến sĩ, đàn chị của tớ nói Phó Giáo sư Liszt thật ra rất không thích Giáo sư Tần, còn nói nếu như gia đình anh không phải chủ tịch trường học Saint Laurent, anh hoàn toàn không thể có được tư cách giáo sư. Suy nghĩ một chút cũng đúng, muốn làm giáo sư từ khi tốt nghiệp kỳ tiến sĩ ít nhất cũng phải có mười hai năm kinh nghiệm, nói Giáo sư Tần không có dựa vào gia đình trợ giúp là hoàn toàn không thể!”

“Thật tốt, thìa vàng, không cần phấn đấu mười hai năm, coi như thực lực, không bằng danh tiếng cũng không có người dám nói”

“Tớ không cho phép các cậu nói như vậy!” Kim Bảo Bối khí thế hung hăng dùng sức vỗ bàn đứng lên, cái ghế sau lưng cũng bởi vì động tác mạnh của cô mà lật ra sau.

Kim Bảo Bối cùng bạn học tranh cãi ầm ĩ một trận, sau đó khóc trở lại toàn nhà Marshall.

“Ô ô ô thật đáng ghét..... Quá ngu ngốc.....” Tiếp theo là ghen ngào thở không ra hơi, tay nhỏ bé có chút ửng hồng không ngừng lau đi nước mắt như trân châu đang lăn xuống.

Nhìn mặt cô vợ nhỏ đầy nước mắt nước mũi, quả thật đáng thương giống như chịu nhiều uất ức, thút tha thút thít giải thích nguyên nhân với anh, Tần Bích Vũ thật sự rất đau lòng, vừa bực mình vừa buồn cười.

“Đừng khóc.” Anh ôm cô vợ nhỏ vào trong ngực, để cho cô ngồi ở trên đùi của anh giống như bình thường, cầm khăn giấy lau khuôn mặt nhỏ của cô đã khóc đến giống như mèo con, “Anh đã quen rồi, hơn nữa chuyện này rất bình thường, thành tựu của anh quả thật không thể nói là hoàn toàn dựa vào chính mình, nhiều người nói xấu sau lưng, cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống của anh.” Anh nhẹ giọng dụ dỗ nói: “Lần sau làm như không nghe thấy là được rồi.”

“Nhưng ...” Cô rất tức giận.

Tần Bích Vũ vỗ vỗ đầu của cô, khiến cô bé nhỏ gối đầu lên bả vai anh, rung rung, trấn an cô đang đau lòng, cầm túi nước lạnh đắp lên bàn tay cô vì vỗ bàn quá dùng sức mà ửng hồng.

Anh nghĩ, là do anh không có suy tính đến điểm này, trong lúc đồng nghiệp tán gẫu không khó tránh khỏi trở thành đề tài bị lấy ra thảo luận, anh vốn không cách nào ngăn cản người khác bàn tán về mình, hoàn cảnh lớn lên khiến anh phải học được miễn dịch đối với mấy loại chuyện này, Bảo Bối tương đối nhạy cảm, nếu mà nghe được những lời ra tiếng vào kia, quả thật rất khó làm như không nghe thấy.

Thật ra thì nếu như hai người không ở cùng một học viện, vấn đề này cũng dễ giải quyết. Nhưng mà mục tiêu đọc sách của Bảo Bối chính là anh, ngay từ đầu nguyên vọng chính là học viện tài chính Có lúc không khỏi làm cho anh cảm thấy buồn cười, một mặt vì cô ngu ngốc mà cảm động, lại không muốn mình vì vậy mà đắc ý vênh vao.

Nếu như anh xin điều đến học viện khác, đối với chuyện này sẽ tốt hơn sao?

Vậy mà, bây giờ anh có thể đại khái nhìn thấy tư tưởng và tính tình của Bảo Bối. Nếu như anh xin điều đi, chỉ sợ Bảo Bối sẽ rơi lệ, đến lúc đó người khó chịu vẫn là anh!

Kim Bảo Bối cùng bạn học cãi nhau, mặc dù Jenny đứng về phía cô, nhưng cũng không có cách nào hiểu được phản ứng của cô lúc đó, nếu như họ quang minh chính đại tiếp tục vừa nói vừa cười với Kim Bảo Bối, hình như sẽ có lỗi với Paul, vì vậy hai người tạm thời quyết định bảo trì ở phe trung lập.

Cho nên Kim Bảo Bối chỉ có một mình, biết rằng cô có bạn trai nên James đối với cô cũng không nhiệt tình như lúc trước.

“Nghĩ biện pháp bắt tay giảng hòa với bạn học đi!” Tần Bích Vũ vì cuộc thi lần này mà mang tài liệu đến đưa cho cô, hiển nhiên nghĩ thuận tiện khiến cô bé này đi làm “Quan hệ xã hội”.

Kim Bảo Bối ôm chồng đã đặc biệt làm hai phần tài liệu, meo máo. “Em không muốn.” Cô chỉ cần có chồng là được, Hừ! Cô mới không muốn chia sẻ cho những quỷ sứ chán ghét kia tài liệu chồng đã khổ cực chuẩn bị giúp cô!

Tần Bích Vũ cười ngồi ở bên cạnh cô, nhìn cô bé này rõ ràng không vui, không nhận được đưa tay xoa xoa tóc của cô, “Bối Bối, em biết khi em gả cho anh...anh lo lắng nhất cái gì không?”

Kim Bảo Bối lắc đầu, không phải là lo lắng anh ngủ sớm hơn cô chứ? “Lê, quý, đơn”

“Một mình em đến nước Mỹ, tương đương với cùng bạn bè ở Đài Loan tách ra, mặc dù có Internet, nhưng em cũng sẽ khó khăn giống như trước đây, không phải lúc nào cũng có thể cùng các cô ấy ra ngoài đi dạo, cho nên anh hi vọng em tiếp tục đọc sách, có thể kết giao với nhiều bạn mới.”

Kim Bảo Bối chép miệng, nằm ở trong ngực chồng. Tốt như vậy, lương thiện như vậy, tại sao có thể bị nói như thế? Cô rất đau lòng, rất tức giận, không bỏ qua được!

Dĩ nhiên, cô cũng không muốn làm cho chồng lo lắng, vì vậy ngày hôm đó sau khi tan học, cô lấy dũng khí tìm được bạn học người Trung Quốc và Jenny ở thư viện đang đọc sách.

“Kim, ngày hôm đó cậu làm sao vậy?” Jenny nghĩ dù sao Paul cũng không ở đây, trực tiếp hỏi.

Kim Bảo Bối không biết nên thẳng thắn hay không, mà bạn học người Trung Quốc và Jenny lại bất đồng, người Phương Đông luôn luôn kiêng kỵ việc tò mò chuyện riêng tư của người khác, nhưng cô cũng không khỏi nhìn Kim Bảo Bối chằm chằm.

“Có chuyện tớ vẫn chưa nói với các cậu.”

“Chuyện gì?” Lần này bạn học người Trung Quốc cũng không nhận được nín thở chờ đợi.

“Thật ra thì tớ đã kết hôn.”

Tiếng hít khí thứ nhất vang lên.

“Chồng tớ chính là người ngày hôm đó bị các cậu mang ra thảo luận Giáo sư Tần.”

Tiếng hít khí thứ hai kèm theo tiếng kêu sợ hãi của Jenny: “Cái gì?”

Jenny há hốc miệng.

“Khó trách” Bạn học người Trung Quốc lẩm bẩm nói, “Paul thật là đáng đời.” Dù nói thế nào, người phương Đông có quan niệm Tôn Sư Trọng Đạo cũng mạnh hơn người Phương Tây nhiều, đây cũng là một trong những nguyên nhân bạn học người Trung Quốc lựa chọn đứng về phía Kim Bảo Bối, chỉ là cô cũng rất khó nói với Paul, phản ứng ngày đó của Kim Bảo Bối là có lý do bên trong.

Jenny thì không muốn nói nhiều như vậy, cô cảm thấy Paul so đo với nữ sinh, thật không phân biệt được tốt xấu mà.

“Chồng tớ hi vọng tớ có thể giống như những học sinh bình thường khác, cho nên chúng tớ vẫn cố gắng không chủ động công khai, nhưng lần này tớ đã quá kích động, xin lỗi.”

“Haizz, bất luận kẻ nào nghe được câu nói như thế kia cũng sẽ không thoải mái.” Jenny nói.

“Cho nên cậu mới không chọn khóa của Giáo sư Tần!” Bạn học người Trung Quốc trước hết nghĩ đến chuyện này.

“Đúng vậy, anh ấy nói anh ấy sẽ phân tâm.” Kim Bảo Bối lặng lẽ đỏ mặt, “Nhưng mà anh ấy có giúp tớ chuẩn bị tài liệu, các cậu cũng có phần.”

“Tốt như vậy!”

“Mặc dù nói người không biết thì vô tội, suy nghĩ kỹ một chút Paul cũng thật là quá đáng, tùy ý phủ nhận sự cố gắng của người khác... Không phải là bởi vì tớ có quan hệ với Giáo sư Tần, giáo sư thật rất nghiêm túc.”

“Nói như vậy, cậu là phụ nữ đã kết hôn” Jenny tò mò là cái này, cười đến vẻ mặt mập mờ, “Giáo sư anh ấy như thế nào...”

“Này, thấy lễ!” Bạn học người Trung Quốc đẩy cô một cái.

“Cô tò mò mà!” Jenny đối với cá tính bảo thủ của người bạn Phương Đông này cũng tập mãi thành thói quen rồi, cười hì hì nòi, “Vậy cậu và giáo sư là yêu rồi kết hôn sao?”

Bạn học người Trung Quốc tức giận liếc cô một cái, lại cười.

“Cậu cũng muốn biết đúng không? Chớ giả bộ!”

“Chúng ta đi ăn kem rồi từ từ nói đi, ở chỗ này nói chuyện phiếm không tốt lắm.” Bạn học người Trung Quốc nhìn nhân viên quản lý thư viện đang đi về phía bọn họ, vội vàng kéo hai bạn tốt rời đi.

Chồng. Làm hòa với bạn bè rồi — mặc dù Paul vẫn chưa để ý đến cô, bạn gái Paul dĩ nhiên chỉ có thể lựa chọn đứng về phía bạn trai, chỉ là ít nhất Bảo Bối cũng cảm thấy tâm trạng đã tốt hơn nhiều. Xế chiều hôm nay họ còn bàn về đề tài ngựa thai., Kim Bảo Bối mới nghĩ đến kinh nguyệt của mình hình như đã hơn hai tháng mà không có tới!

Bình thường Tần Bích Vũ sẽ mang bao cao su, nhưng có lúc, giống như cô cố ý ở trường học trêu đùa anh, bao cao su sẽ không được dùng đến, dù sao chuẩn bị bao cao su ở phòng nghỉ của anh, cũng không ra thể thống gì, nên kiềm chế được sẽ kiềm chế— chỉ là Giáo sư Tần thân ái không có lấy một lần kiềm chế được.

Vì vậy Jenny mang Kim Bảo Bối đi đến khoa phụ sản kiểm tra, lấy được tin vui.

“Oa! Siêu tốc, vào năm thứ ba có một đàn chị cũng mang bụng bầu đi học — không người nào dám giành vị trí cùng chị ấy, bao gồm buổi trưa ở phòng ăn lúc ăn cơm.”

Bạn học người Trung Quốc bị Jenny chọc cười, cô nói với Bảo Bối: “Chúc mừng! Đúng rồi, tớ vẫn muốn hỏi cậu, giáo sư có em trai chứ? Có đẹp trai hay không?”

“Có! Anh ấy có bốn em trai, nhỏ nhất một tuổi, còn có một đứa cháu và một đồng anh em con chú bác, cũng đã có mấy đứa cháu rồi.”

Cặp mắt bạn học người Trung Quốc lóe sáng, “Tiểu Suất Ca một tuổi sao?”

“Không phải chứ? Thì ra bạn học người TRung Quốc của chúng ta ó tính yêu thích trẻ con!” Jenny cười to, Kim Bảo Bối cũng không nhịn được cười.

Họ cùng nhau trở lại trường học, còn chưa có vào phòng học, đã cảm thấy không khí có gì đó không đúng lắm, có mấy bạn học nhìn thoáng qua các cô, sau đó xoay người cùng bạn học khác bàn luận xôn xao.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Bạn học người Trung Quốc tương đối nhạy cảm lập tức phát hiện những tầm mắt không có thiện cảm kia.

“Sao vậy?” Jenny không hiểu ra sao, “Chúng ta đến khoa phụ sản bị phát hiện rồi sao?” Cũng không phải là việc gì ghê gớm.

bạn gái Paul bước nhanh tới chỗ bọn họ, sắc mặt quái dị, cầm tập san của trường cho Kim Bảo Bối.

“Cô rất giỏi.” Cô nói, rất nhanh sau đó trở lại cất giọng mỉa mai với bạn trai.

Kim Bảo Bối sớm đã chuẩn bị tâm lý, cô mở tập san của trường ra, phía trên là hình ảnh cô và Tần Bích Vũ ngồi bên cửa sổ hôn môi, cùng với buổi sáng cô ngồi xe của Trang Hữu Bách, vừa xuống xe liền bị chụp trong nháy mắt.

“A! Giáo sư đổi xe sao? Tớ nhớ xe của anh ấy vốn không phải chiếc này.” Jenny bu lại.

“Anh ấy nói bên trong chiếc xe này tương đối lớn, về sau có trẻ con cũng dễ dàng.” Kim Bảo Bối lật qua lật lại xem, không phát hiện những bức hình khác, thở phào nhẹ nhõm.

Chồng đã từng nói, quan hệ của bọn họ tuyệt đối phải giữ bí mật, cho nên cô đã sớm chuẩn bị tâm lý, chỉ là không lo lắng có thể bị đưa ra ánh sáng — đều do cô tùy hứng lại hồ đồ, luôn lôi kéo chồng muốn như thế nào thì phải như thế đó, cô không muốn chồng vì cô mà bị người khác chỉ trích.

Thật may là trừ hai tấm hình kia thì không còn gì nữa, mà nội dung bên trong đa số đều là những lời suy đoán không có căn cứ.

“Làm sao bây giờ?” Bạn học người Trung Quốc có vẻ không vui.

“Các cậu đi học trước đi, tớ còn phải về nhà cùng chồng xử lý tốt chuyện này.” Dù trời sắp xuống cũng có chồng chống đỡ, ha ha ha

“Thật hâm mộ!” Jenny ôm ngực, mặt mơ mộng, “Đúng rồi, tớ có thể trực tiếp bán chân tướng cho tập san của trường không?”

“Jenny? Felwood!” Bạn học người Trung Quốc tức giận kêu.

“Ai! Tớ đang giỡn được không? Bạn học người TRung Quốc.” Jenny vừa cười hì hì vừa vỗ vỗ vai của Kim Bảo Bối, “Tốt tốt bảo trọng ... chính xác là mẹ. Lần sau buổi trưa phải ăn cơm cùng chúng tớ nha, cũng rất hoan nghênh Giáo sư Tần! Cậu biết vào buổi trưa cực kỳ khó tìm vị trí trong phòng ăn mà.”

10. Chương 10

Nói muốn về nhà, nhưng cô vừa vào học chính đã ngày ngày đáp ứng chồng hết giờ học sẽ về cùng nhau — dĩ nhiên nguyên nhân chủ yếu nhất là do cô cố ý sắp xếp giờ học giống chồng, chồng buổi sáng tám giờ có tiết, cô cũng tám giờ có buổi học, mười giờ có tiết, cô cũng mười giờ mới lên lớp, chỉ là Tần Bích Vũ biết cô đang suy nghĩ gì, luôn cười cô vì sắp xếp giờ học theo lịch của anh, coi như anh không có lớp cũng sẽ đưa cô đi học.

Cho nên cô quyết định về tòa nhà Marshall trước, không ngờ còn chưa vào cửa, đã bị Khương Tự Nghiên chặn lại.

“Cô không phải cảm thấy bây giờ không phải là lúc quang minh chính đại tới tìm anh ấy sao?” Khương Tự Nghiên kéo Kim Bảo Bối đến một góc, “Mặc dù tôi không biết tại sao cô lại ở chung một chỗ với Bích Vũ, nhưng tôi xin cô không nên tạo thêm nhiều phiền toái cho anh ấy, hai người không thích hợp!”

“Tại sao?” Kim Bảo Bối biết rõ còn hỏi.

“Cô thấy tập san hôm nay của trường rồi chứ?” Khương Tự Nghiên không hiểu, mọi người đang bàn tán ở khắp mọi nơi, tại sao Tần Bích Vũ lại lựa chọn cô bé này? Bởi vì trẻ tuổi? Nếu như vậy, cô chỉ sẽ cảm thấy vừa tức giận vừa đau lòng.

Chỉ là cô cũng chú ý tới việc Kim Bảo Bối không có đeo nhẫn, chuyện này chứng minh chiếc nhẫn trên tay Tần Bích Vũ coi như thật sự là nhẫn cưới cũng không liên quan đến Kim Bảo Bối, vì vậy cô càng thêm cảm phẫn.

“Bích Vũ chỉ là trong lúc nhất thời bị mê hoặc, tôi tin tưởng cách làm người của anh ấy, cô còn nhỏ tuổi, tại sao nhất định phải tới trêu chọc anh ấy? Cô có biết lúc đại học tôi đã quen anh ấy rồi hay không? Giống như cô, khi đó những cô gái đi cùng với anh tất cả đều là thiên kim tiểu thư, Bích Vũ không thể lựa chọn cho nên ở chung một chỗ cùng các cô ấy, mà họ lại liên tục làm cho trái tim của Bích Vũ bị tổn thương. Tại sao những cô gái giống như cô đều muốn tới trêu chọc anh ấy? Người sẽ hại anh ấy có biết hay không?” Khi cô cho là nhiều năm cố gắng của mình đã có một chút thành quả, cô gái này xuất hiện lại làm cho cô phát hiện cái gọi là thành quả không đáng kể chút nào.

“Tôi đã thấy tập san của trường.” Kim Bảo Bối không tin Khương Tự Nghiên không phát hiện Tần Bích Vũ đeo nhẫn cưới, “Tôi vốn là muốn về nhà, nhưng tôi chưa bao giờ tự mình lái xe trở về, cho nên không thể làm gì khác hơn là tìm anh Bích Vũ. Ngược lại cô, tôi muốn khuyên cô, đừng làm đà điểu nữa.” Cô ghét Khương Tự Nghiên làm dáng vẻ người bị hại, hoàn toàn không có người nào có lỗi với cô ta không phải sao? “Tình cảm và duyên phận vốn không thể miễn cưỡng, có lẽ cô cảm thấy cô đã bỏ ra rất nhiều, nhưng mà nếu đối phương không có cảm nhận được, hoặc là hoàn toàn không cần cô bỏ ra như vậy, tất cả những gì cô làm nhiều nhất chỉ có thể nói là tự mình đa tình thôi.”

“Cô nói cái gì?” Tại sao cô ta lại nói như vậy? Khương Tự Nghiên xấu hổ, nữ học sinh này đột nhiên xuất hiện ở giữa cô và Tần Bích Vũ, tại sao có thể nói ra những lời tự cho mình là đúng như vậy? “Cô không cảm thấy như vậy rất không công bằng sao? Hoặc là bởi vì cô gặp may mắn, cho nên liền mặt dày cướp đi mục tiêu nỗ lực nhiều năm của người khác, vẫn còn ở nơi này nói ẩu nói tả?”

Cô gặp may không sai! Cho nên mỗi ngày cô đều sẽ hát “Cám ơn” rất vui vẻ, không được sao? Kim Bảo Bối mới không muốn làm người tốt, thẳng thắn trả lời: “Tôi cũng không có cướp đi bất kỳ vật gì của cô, anh Bích Vũ trước khi biết tôi cũng không qua lại với ai. Yêu người không thương mình, đây không phải là lỗi của cô, nhưng mà cũng không phải là lỗi của anh Bích Vũ, càng không phải là lỗi của mọi người trên thế giới; tôi với cô cũng như vậy, nhưng ít ra tôi còn có tư cách đứng ở lập trường của anh Bích Vũ mà khuyên cô: nên từ bỏ sớm một chút, đối với hai người đều là một loại giải thoát. Cô là bạn tốt của anh Bích Vũ, tôi tuyệt không muốn nhìn thấy anh Bích Vũ bị làm khó, cho nên tôi mới trả lại những lời nói vừa rồi cho cô, xin cô không nên tạo thêm nhiều phiền phức cho anh ấy nữa.”

“Tại sao cô lại nói như vậy? Đúng, anh ấy không phải của tôi, cho nên cô mới khoe khoang như vậy với tôi sao?” Cả người Khương Tự Nghiên run rẩy, nước mắt từ trong hốc mắt chảy ra.

Kim Bảo Bối liếc thấy trong góc thành linh xuất hiện ánh sáng chớp nháy, biết đại khái tin bất quá sẽ nói cô chính là một “Người phụ nữ xấu” đi cướp tình yêu của người khác, có thể sẽ trở thành trang đầu tập san ngày mai của trường.

Cô hừ lạnh, đột nhiên cảm thấy rất tức giận. đ.ien. đ.an. l.ê, q.úy, đ.ôn

“Không cần giả vờ đáng thương với tôi” Cô kiêu ngạo hất cằm lên, “Cô nghĩ muốn lấy được sự đồng tình của ai? Nếu như cô muốn anh Bích Vũ đồng tình với cô, vậy cô nên sớm làm như vậy vào tám trăm năm trước, mà không phải chạy tới đây khóc cho tôi xem. Tôi cảm thấy rất buồn cười, trong lúc tôi phải hao tổn tâm cơ để được ở chung một chỗ với anh Bích Vũ thì cô đang ở đâu? Tự bản thân mình cho rằng đã rất cố gắng sao? Thật đáng tiếc tôi không có cách nào quyết định cố gắng của cô có hữu dụng hay không, mà là do anh Bích Vũ quyết định, anh ấy

Khương Tự Nghiên giận đến cả người run rẩy, “Loại người ngậm thìa vàng ra đời đã là thiên kim tiểu thư như cô, muốn cái gì đều có người nâng tới trước mặt cho cô, tại sao lại dám dạy dỗ tôi? Còn tới điều vô dương oai với tôi?”

“Nếu không phải tự cô tìm tới tôi, tôi đối với cô đã nhắm một mắt mở một mắt rồi, cô cảm thấy trên đời này có bao nhiêu người vợ có thể dễ dàng tha thứ cho người phụ nữ khác lộ vẻ háo sắc với chồng của mình?” Ánh mắt của Kim Bảo Bối càng lạnh hơn, “Cô cảm thấy không công bằng đúng không? Mình vốn xứng đáng hơn đúng không? Rất xin lỗi, cái thế giới này chính là như vậy. Giống như anh Bích Vũ rõ ràng nghiêm túc như vậy, nhưng vẫn có người không ủng hộ anh ấy; giống như cô rõ ràng thâm mến anh Bích Vũ, nhưng anh Bích Vũ chính là không thương cô. Cô đại khái có thể được mọi người yêu thích, khiến cho mình sống tốt hơn một chút, nhưng thế giới sẽ không vì vậy mà trở nên công bằng, bạt tay này của tôi, coi như là tặng cho cô.”

Khương Tự Nghiên thật sự tức đến không chịu nổi, trở tay lại tát cô một cái, “Được tiện nghi còn ra vẻ! Cô cho rằng tôi cần cô bố thí sao? Đây là cái gì? Lấy được kim cương của người khác thì ném một viên đá bất hạnh cho người đó, cười nhạo người đó bất hạnh sao?”

Kim Bảo Bối cảm thấy đầu rất đau hơn nữa rất muốn ngắt đi, nước mắt cũng chảy ra.

“Cô rất ngu ngốc.” Thiên kim tiếp tục mắng, “Cô cho rằng đánh người khác thì không cần chịu trách nhiệm sao? Cô tiếp tục đánh đi, có tin cô sẽ phải bỏ việc hay không? Đúng, tôi chính là may mắn, nhưng thì thế nào? Tôi chưa từng hại người khác, tôi quý trọng hạnh phúc của tôi hơn nữa cố gắng nhường hạnh phúc vui vẻ của tôi cho người khác, mà cô lại có thể bày ra dáng vẻ người bị hại đi oán hận những người may mắn hơn cô, ngu xuẩn khiến cho mình càng thêm bất hạnh, sẽ mang tất cả bất hạnh của cô chuyển sang cho người khác... Đúng, cái thế giới này khiến cho cô bất hạnh?”

Các cô tranh chấp cuối cùng dẫn tới một đám người vây xem. Khương Tự Nghiên chỉ có cảm giác mình đã thua, dù nói thế nào đánh người chính là không đúng, hiện tại cô trở thành tâm điểm cho mọi người chỉ trích!

Cô không nên bị chọc giận.

Đang đám lao thì phải theo lao, giờ phút này người Khương Tự Nghiên không muốn gặp nhất lại xuất hiện.

“Hai người đang làm gì?” Tần Bích Vũ gạt đám người ra đi tới, mục tiêu của anh hiển nhiên là người nhỏ nhắm nhất trong đám người, giống như trong mắt đã nhìn lấy cô.

Khương Tự Nghiên sững sốt, liếc mắt nhìn hai vết bàn tay rõ ràng trên mặt Kim Bảo Bối, sắc mặt trắng bệch.

“Anh Bích Vũ.” Kim Bảo Bối vùi khuôn mặt nóng hổi vào người chồng, nước mắt rơi như mưa, giống như chim nhỏ nép vào người, diễm đam đáng yêu khiến Khương Tự Nghiên thấy liền giận dữ.

Tại sao lại có một cô gái có tâm địa đáng sợ như vậy?

“Sao vậy?” Tần Bích Vũ nhíu lông mày, tách Kim Bảo Bối ra, trên mặt vốn là vẻ dịu dàng trong nháy mắt đã đóng băng, đôi mắt lạnh lùng lướt nhìn đám người, chất vấn Khương Tự Nghiên: “Phụ tá giáo sư Khương, đã xảy ra chuyện gì? Bối Bối đã làm sai điều gì, khiến cho cô phải dùng cách xử phạt về thể xác như vậy?”

“Em không có...” Khương Tự Nghiên luống cuống, cô nhớ Tần Bích Vũ đang có tiết dạy, không thể nào lại xuất hiện ở tòa nhà Marshall!

“Anh Bích Vũ, thôi, chúng ta rời đi trước được không?” Mặt cô thật là đau, thật là muốn cầm túi nước lạnh thoa một chút! Ô ô... Mặt của cô nhất định đã sưng thành cái bánh màn thầu rồi!

“Phụ tá giáo sư Khương, hi vọng Bối Bối không có việc gì, nếu không tôi sẽ truy cứu tới cùng.”

Tần Bích Vũ rất ít khi tức giận như vậy, Khương Tự Nghiên rất rõ ràng, Tần Bích Vũ tức giận vì học sinh, thế nhưng người vốn sống bằng lý trí, hiện tại lại không phải như vậy, quả đầu cũng nắm thật chặt, giống như hận không được thay cô gái kia dạy dỗ cô một trận.

Cô cảm thấy vô cùng đau lòng, cũng cảm thấy vô cùng uất ức, nhưng hôm nay dù có trăm miệng cũng không thể nào bào chữa, cô nỗ lực lâu như vậy, vào giờ phút này cả thế giới lại bỏ qua cô, thật châm chọc.

Không để ý người khác đang chỉ chỉ trỏ trỏ, Tần Bích Vũ dùng đáng vẻ bảo vệ một tay ôm lấy bả vai Kim Bảo Bối đi về phía phòng y tế.

“Anh Bích Vũ, anh có thể chờ em một chút hay không?” Kim Bảo Bối đột nhiên dừng bước, “Ở chỗ này chờ em, em không sao.”

Cô chạy đến trước mặt Khương Tự Nghiên, Tần Bích Vũ theo sát ở sau lưng cô.

“Cô muốn làm gì?” Về mặt Khương Tự Nghiên rất đề phòng, hi vọng có thể đảo ngược thời gian, để cho cô thay đổi tất cả.

“Cô thật thông minh sao?” Kim Bảo Bối mỉm cười, “Muốn có được hạnh phúc mà nói, tâm cơ phải dùng ở nơi tốt nhất, ngàn vạn lần không được làm hại người khác.”

“Có ý tứ gì?”

“Người của tập san trường đã nói với tôi.....”

Sắc mặt Khương Tự Nghiên còn trắng hơn lúc này, “Cô nói vậy! Bọn họ hoàn toàn không nhìn thấy tôi!” Cô thốt lên, lát sau mới che miệng lại.

Kim Bảo Bối nghiêng đầu, cười ngọt ngào, dùng âm lượng chỉ cho hai người nghe được nói nhỏ: “Tôi đoán đúng rồi sao? Thật là khéo, góc chụp của hai tấm hình kia gần như chính là phòng làm việc và vị trí đậu xe của cô, hơn nữa đều là nơi học sinh không thể tùy tiện ra vào.” Mỗi ngày cô đều quan sát tình địch, tự nhiên biết rất rõ!

“Cô đừng đắc ý.”

“Có tin hay không là tùy cô, tôi không có hứng thú đánh rắn giập đầu. Cô biết không? So với người ngu ngốc bị đánh, tôi luôn luôn thưởng thức những nữ sinh tương đối có tâm cơ, nhưng tâm cơ cũng phải dùng đúng chỗ, giống như thăng thấn cũng phải biết phát huy đúng chỗ, cái này gọi là “Kỹ xảo yêu”, kỹ xảo không tốt, thua cũng đau lòng.” Kim Bảo Bối trừng mắt nhìn, “Nếu vẫn còn quý trọng thành tựu vài năm gần đây của cô, tốt nhất an phận thủ thường một chút! bye-bye!”

“Ừm.” Mặt của cô, thật là đau!

“Không đau không đau, ngoan.” Tần Bích Vũ giống như dỗ tiểu hài tử vậy, ôm cô gọi vợ, một lát lại nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của cô, một lát lại vỗ vỗ lưng của cô, giống như người chịu hai bạt tay là anh, thấy Giáo Y ở bên cạnh liên tục chắc chắn, không nhin được cười cười.

“Tiểu Nghiên hẳn không phải là cố ý.” Thân là bạn học cũ lúc học đại học, Giáo Y không nhin được thay người bạn cũ cầu xin, “Cái đó.”

“A Kiệt, tôi muốn nói đôi lời với vợ, cậu có thể đi ra ngoài trước không?” Tần Bích Vũ cắt đứt lời của anh.

“À, được rồi, hai người từ từ tán gẫu. Chỗ này thiết bị cách âm cũng không tệ.” Anh tự cho là hài hước, chỉ là nam nữ chủ giống như không đếm xỉa tới anh, không người nào để ý đến tên kỳ đà cản mũi này nên chỉ đành sờ mũi một cái rồi đi ra ngoài.

“Làm sao anh biết em và phụ tá giáo sư Khương đang cãi nhau?”

Kim Bảo Bối suy nghĩ một chút, đầu đuôi gốc ngọn mang toàn bộ sự tình ra — từ lúc cô nhìn thấy tập san của trường, đến tòa nhà Marshall tìm anh để nói chuyện, cho đến anh thấy được “Hiện trường vụ án”, chính cô cố ý khiêu khích Khương Tự Nghiên một cách lỗ liểu.

Đúng, cô chính là cố ý khiêu khích Khương Tự Nghiên. Ai bảo Khương Tự Nghiên giả bộ giống như mình chịu rất nhiều uất ức, mà người vợ như cô mới là người thứ ba, cô nhìn thấy đương nhiên là tức giận!

Tần Bích Vũ lại không ngờ tới, tất cả đều là bởi vì Khương Tự Nghiên có cảm tình với anh mà gây họa.

“Anh không biết. . . .” Anh có chút kinh ngạc, nhưng bây giờ nhớ tới, mới phát hiện quá khứ mình đối với người khác quá không chút để ý, thì ra là Khương Tự Nghiên thích anh, cho nên những nghi vấn trong quá khứ anh luôn cảm thấy không quan trọng vì vậy không hề để tâm đến đều đã có giải đáp.

“Xin lỗi, anh nên chú ý một chút” Anh vuốt vuốt người vợ, nhưng lại không thể không nói: “Nhưng em thật sự không nên cãi nhau với cô ấy.” Người thắng diệu vô dương oai là đại kỵ trên thương trường, mặc dù không phải gả cho anh coi như là thắng lợi, chỉ là anh có thể lý giải Khương Tự Nghiên thất bại sẽ rất nhục nhã. “Lần sau gặp phải tình huống tương tự, em cũng không nên ngu ngốc chọc giận đối phương, chuyện này đối với em không có chỗ tốt, có lẽ lần sau sẽ không chỉ có hai bạt tay, biết không?”

Kim Bảo Bối mếu máo, “Tại sao chồng lại nói chuyện giúp người khác?” Cô thật đáng thương.

“Không phải anh giúp người khác nói chuyện, mà là không thể để cho em dẫm lên vết xe đổ.” Anh tức giận, bắt túi nước cô đang cầm làm hiện lên hai dấu bàn tay đỏ hồng trên khuôn mặt nhỏ nhắn, bình thường mỗi khi anh triền miên đều không dám quá thô bạo, lúc nào ôm cũng nhắc nhở mình phải biết nặng nhẹ, kết quả bây giờ tên nhóc này lại bị người khác đánh đến mức mặt cũng sưng lên, làm sao có thể không đau lòng, không nổi giận đây?

Cách cư xử của Khương Tự Nghiên, anh phải thảo luận với lãnh đạo trường rồi mới quyết định. Bạn học trước đây, anh không muốn khiến cô quá khó coi, nhưng tuyệt không thể để cho cô đến gần Bảo Bối.

“Còn đau không?” Ngón tay của anh nhẹ nhàng lướt qua gò má ửng hồng của Kim Bảo Bối, không thể chườm lạnh thời gian dài, cho nên không có túi nước lạnh, bàn tay của anh nhẹ nhàng đắp lên trên má cô.

“Thật là đau! Chồng giúp em phù phù(thối)!” Kim Bảo Bối lại bắt đầu giả bộ đáng thương, dùng sức làm nũng.

Tần Bích Vũ mặc cho Bảo Bối lăn đến trên đùi anh ăn vạ, lại lấy hai túi nước khác đang được đặt ở một bên làm lạnh dán vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

“Chồng, anh thấy tập san hôm nay của trường rồi sao?”

“Ừ.”

“Anh định làm như thế nào?”

“Bối Bối, nếu như mà anh không có ở trong học viện, em cũng phải ngoan, biết không?”

Kim Bảo Bối chợt ngồi dậy, “Chồng anh phải đi đâu?”

“Anh muốn xin điều đi Quản Lý học viện, sau đó sẽ nhờ nhà trường giải thích giúp chúng ta.”

“Anh muốn để em ở lại một mình?” Cô buồn bã lên án.

“Nếu như em chỉ đơn thuần là người Nhà họ Tần, thì cũng chẳng có gì không ổn, nhưng mà nếu như thêm cái thân phận vợ của giáo sư, em sẽ không được tự nhiên. Không phải ai cũng biết em không có đặc quyền, ánh mắt người khác nhìn em luôn rất khó khách quan? Đến hiện tại, thành tích của em đều là em tự mình cố gắng có được, chẳng lẽ em hi vọng người khác nói em là dựa vào anh che chở sao?”

“Em mới không sao cả! Dù sao em vốn không thích học!”

“Bối Bối.” Haizz, anh thật sự cảm giác mình nên xin đi quản lý học viện, bởi vì anh tuyệt đối không có cách đối phó với sự ăn vạ của Kim Bảo Bối.

“Hơn nữa, chồng anh hẳn tâm bỏ lại em và bảo bảo ở học viện tự sinh tự diệt sao? Mẹ con chúng em thật đáng thương, từ nay về sau không có chỗ nương tựa rồi, ô ô ô. . . .” Cô chôn khuôn mặt nhỏ nhắn ở trên bụng chồng, bả vai run rẩy.

“. . . .” Cô nói gì?

“Bà bầu tự mình đi học, không biết có phiền toái không, có lẽ em nên đi thỉnh giáo đàn chị. . . . Haizz, thôi, đàn chị người ta có thể làm được, nói thí dụ như một mình mang bụng to đi học, một mình mang bụng bị đi ăn cơm, em. . . . Cũng có thể làm được chứ?” Cô lặng lẽ, phóng tầm mắt đến một nơi xa

Tần Bích Vũ dao động, anh không ngờ cô vợ nhỏ có thể nói đúng tâm tư của anh.

Kim Bảo Bối lại làm ồ trong lòng anh, cầm tay anh đặt lên bụng mình, “Hôm nay em xin phép nghỉ để bạn học đưa đến khoa phụ sản khám, bác sĩ nói chúng ta đã có tiểu bảo bảo rồi, hai tháng!” Cô cố ý không để ý tới nét mặt hoảng sợ đến ngẩn ra của chồng, gồi lên bờ vai của anh nói: “Em biết rõ em sẽ gây phiền toái cho anh, thật ra thì nếu có thể em cũng không muốn ở nhà chờ anh, em rất thích đi học và tan học chung với anh, chỉ là vì bảo bảo, em nghĩ em nên tạm thời nghỉ học ở nhà chờ sinh, anh nói có được hay không?”

Tần Bích Vũ thật không dám tin, vợ của anh, đã có một thân thể nhỏ nhỏ trong cơ thể, đã có một sinh mạng khác! Tại sao có thể vậy? Cô còn mảnh mai như vậy, trẻ tuổi như thế,..... Anh gần như bối vì kích động mà có chút run rẩy, “Bối Bối, em có cảm thấy nơi nào không thoải mái hay không? Mới vừa rồi chúng ta không phải đi quá nhanh chứ? Bây giờ em cảm thấy như thế nào? Dấu tay trên mặt em có ảnh hưởng tới thai nhi hay không? Bác sĩ có nói cần chú ý cái gì hay không?”

Tần Bích Vũ càng nghĩ càng không đúng, ôm vợ đứng dậy, đặt cô ở trên giường.

“Anh đi tìm A Kiệt tới giúp em xem cẩn thận một chút, em hãy ngoan ngoãn!” Anh hoảng hốt tông cửa xông ra ngoài.

Kim Bảo Bối cười hì hì ngồi ở trên giường, hai cái chân nhỏ đặt trên giường lắc qua lắc lại.

“Bảo bảo, ba con rất dễ dàng khấn trương, con phải ngoan một chút, nếu không chờ con sinh ra, mẹ nói ba đánh đòn con.” Vị trí bảo bối quan trọng nhất trong lòng chồng, cô không muốn nhường cho ai, hì hì!

Thì ra là, Giáo sư Tần khó trị lạ phiền toái, là một nô lệ của vợ!

tbc và Kim Bảo Bối hôn nhau bị đưa ra ánh sáng không bao lâu, trường học liền lên tiếng giải thích. Vợ chồng nhà người ta kiss, nhiệt tình chụp làm gì đây? Tập san của trường cũng bị xử lý sạch sẽ, bọn họ tuyên bố hình là do người có tâm cơ nhét vào trong hộp thư đóng góp của xã đoàn.

Nếu đã công khai, cũng không cần trốn trốn tránh tránh, vì vậy trong sân trường có thể nhìn thấy bóng dáng Giáo sư Tần và cô vợ nhỏ ra vào với nhau. Kim Bảo Bối quyết định học hết học kỳ này mới xin tạm nghỉ, hơn nữa lúc cô không có lớp đã bắt đầu tham gia những lớp học về mẹ và bé, cách nuôi dưỡng đứa bé thật tốt, các chương trình học khác.

Tần Bích Vũ thật ra không phải người thích khoe khoang, nhưng tin tức Kim Bảo Bối mang thai khiến cho anh bất chấp tất cả, nơi vợ đi học nếu như hơi xa một chút, Giáo sư Tần nhất định tự mình đưa đón; trời nắng, Giáo sư Tần che dù; trời mưa, nơi có thể chạy xe vào anh sẽ tự mở cửa xe, giống như nếu cô vợ nhỏ của anh bị một giọt mưa bắn vào sẽ tan chảy.

Việc hai người đi chung cũng chẳng có gì để nói, chỉ là trước khi bọn họ công khai quan hệ, lúc hai người ở chung một chỗ vẫn có một ít người khác nhìn sẽ che miệng cười trộm, nhưng hai người hình như cũng đã có một thói quen nhỏ. Nói ví dụ như, Kim Bảo Bối chân ngắn, Giáo sư Tần luôn luôn ngừng đầu sải bước, nhưng một khi dắt tay cô vợ nhỏ thì biến thành ốc sên; nói ví dụ như, Kim Bảo Bối có vóc người hơi thấp, lúc nói chuyện vui vẻ hoàn toàn dính vào nhau, nếu không cũng bởi vì quá xấu hổ mà giống như con mèo nhỏ kêu meo meo, mà trong mắt học sinh khuôn mặt Giáo sư Tần hoàn toàn sẽ dần dần thay đổi, chuyên chú lại dịu dàng nghe vợ nói chuyện, lúc nghe đến mê mẩn sẽ đưa tay vuốt tóc cô một chút, vỗ đầu của cô một cái; trở về vấn đề lúc vợ đang nói sẽ tuyệt đối thủ thủ thủ thì, chưa từng nhìn thấy Giáo sư Tần ở trước mặt vợ sẽ

“Nơi này có một nhóm người đeo mắt kính, tốt thuận lợi.” Trong sân trường quán bán mắt kính lưu động luôn buôn bán hình như càng ngày càng tốt, nên biết “Tia chớp” là có quân bài hiệu ứng, có người yêu, thế nào lại cam tâm để người khác giành mất danh tiếng đây? Vì vậy vào học kỳ này trong học viện, đối với nam nữ còn độc thân mà nói, khắp nơi đều là thủy lôi, xã đoàn quan hệ hữu nghị chặt ních người, trong học kỳ này một đám người đã thành lập ra “Xã đoàn đi tìm người yêu”, giữa học kỳ số lượng thanh niên trong xã đoàn cũng tăng vọt gấp mấy lần, mỗi đêm, trước hoa dưới trăng, cặp đôi yêu nhau hôn môi tạo tiếng vang không ngừng, trong ký túc xá Lạc Đan có người cũng kêu gào không ngừng.....

“Tiếp tục như vậy không được, trường học đã có người kháng nghị rồi.” Rốt cuộc vẫn phải có lãnh đạo nhà trường ra mặt khuyên nhủ, “Chúng ta là trường học, không phải công viên để yêu.”

Tần Bích Vũ không hiểu, anh lại không ở trước mặt mọi người ôm vợ! Nhưng mà sẽ chạy đi mua bánh pút-đing giúp cô; anh lại không ở trước mặt mọi người hôn vợ — nhưng mà sẽ bởi vì cô lộ ra nét mặt thật rất muốn ăn, hai người ở ven đường, tìm chỗ nghỉ ngơi, sau đó anh dứt bánh pút-đing cho vợ ăn; anh cũng chưa bao giờ nói với người khác tình hình buồn nôn giữa vợ chồng.....

“Xin lỗi, Bối Bối sắp tan học, tôi phải đi đón cô ấy, tối nay rồi hãy nói.” Giáo sư Tần không nhìn được nhìn ra bên ngoài, sau đó cũng không quay đầu lại liền rời khỏi đó.

“.....” Bị xem như người vô hình, ông hiệu trưởng lặng lẽ lấy mắt kính ra đeo vào, không nói gì mà chỉ nhìn mấy tấm hình được bày trên bàn là năm đó ông và vợ chụp chung —— ở trung tâm quảng trường Saint Laurent nơi học sinh đang ôm hôn bên ngoài —— được rồi, xem ra ông cũng không có tư cách nói gì rồi.

Trẻ tuổi thật tốt.....

11. Chương 11: Ngoại Truyện Một Đôi Mắt Trong Suốt Của Thiếu Nữ Ghi Việc

Tự truyện của tôi.

Tôi tên là Kim Bảo Bối, năm nay mười lăm tuổi, Kim là bảo vật quý giá, Bảo là Bảo Bối, Bối cũng là Bảo Bối, từ đó có thể biết tôi từ khi ra đời chính là Bảo Bối trong nhà. Ba của tôi là Kim Đại Cát, tất cả mọi người gọi ông là Kim đồng(đồng ở đây không được hiểu là Đồng sự trưởng – chủ tịch, mà được hiểu là người hiểu biết sâu rộng), quần gia nói bởi vì ba biết rất nhiều thứ, cho nên mọi người mới có thể gọi ông là Kim đồng; mẹ của tôi là Trần Vồng Thị, là đệ nhất hoa khôi của khu phố, mặc dù mẹ chị Khiết nhi sát vách nói mẹ tôi là dùng tiền mới có thể lấy được danh hiệu đó, chỉ là ở trong cảm nhận của tôi mẹ tôi là người đẹp nhất thế giới.

Tôi có ba chị gái, họ thích nhất gọi tôi là thối Bảo Bối, tôi biết rõ họ hâm mộ ba mua nước hoa Frag—onard làm quà sinh nhật cho tôi, giáo sư nói con người phải biết rộng lượng, tôi nghĩ tôi chắc cũng rất rộng lượng, nên tương lai mới vô cùng sáng lạng.

Thật ra thì chị gái tôi cũng đối với tôi rất tốt, mặc dù tính khí họ đều hư hỏng hung tợn, nhưng, khi gió lớn đến, có ba chị gái hung tợn, tôi hiểu được thế nào là tìm cách sống sót, giống như khi mẹ và ba gây gỗ đương nhiên tôi sẽ trở thành một tiểu thiên sứ, làm nũng chính là điểm mạnh của tôi, tôi cảm thấy trên thế giới này người tôi tệ nhất chính là mẹ tôi, bởi vì mỗi lần bạn bè của ba đều nói ba bị vợ quản nghiêm, ba tôi ở công ty quản lý rất nhiều người, nhưng về nhà cũng chỉ có thể bị mẹ tôi quản lý, từ đó có thể biết mẹ tôi tệ hơn ba, cho nên tôi hi vọng tương lai cũng được giống như mẹ, làm một người vợ hấp dẫn như thế.

Một năm của Kim Bảo Bối

Giáo sư phê bình: Hết bài này đến bài khác, lạc đề. Gặp may mắn thì phải cảm kích và khiêm tốn, khi chung đụng với anh em phải thật lòng. Cha mẹ cho em tài nguyên phong phú thì phải biết quý trọng, ít nhất đối với việc học không nên chỉ ứng phó, giúp đỡ gia đình không phải chỉ dựa vào ăn vạ và kỹ xảo ngoài mặt, ở trường học phải biết làm phong phú chính mình. Xin nộp bài lại.

“A! Người giáo sư này thật đáng ghét!” Kim Bảo Bối cầm sổ ghi chép thành tích khi viết văn mắt mặt xấu hổ dậm chân.

“Tớ xem một chút!” Toàn bộ bạn tốt đi tới, mỗi người điểm cũng không tính là tốt lắm, nhưng nhìn thành tích của Bảo Bối toàn bộ đều vui mừng, “Ít nhất tớ vẫn đạt tiên chuẩn.” Võ ngực.

Kim Bảo Bối cùng vị Giáo sư Tần kia đã kết thù kết oán! Khi đi học cô dùng sức trừng anh, còn “phát” ra làn sóng điện nguyên rủa, mỗi ngày đều hi vọng Giáo sư đau bụng hoặc là dẫm lên vỏ chuối.

Nhưng cô trừng đến mắt cũng đau, Giáo sư vẫn rất tốt. Cô thì mỗi ngày bắt đầu bị đặt câu hỏi ở trên lớp học, hơn nữa thích nhất là hỏi bài giảng đã dạy một chút —— thật ra thì cô cũng không có chăm chú lắng nghe —— vấn đề ngu xuẩn, vấn đề càng ngu xuẩn càng đơn giản thì lại hỏi cô, giống như tại sao lại viết

chữ A ngược lại, viết ngang không tốt hơn sao? Tại sao Washington lại chặt cây táo đi? Có trục X, trục Y và trục Z, tại sao không có trục ABCDE?

Giáo sư Tần không dùng cách xử phạt về thể xác với học sinh, cho nên Kim Bảo Bối không biết mình thật sự là “Kim không rõ ràng”, hơn nữa vì vậy cô đã đổi được nhiều lần tham gia lớp học phụ đạo, bởi vì Giáo sư Tần hoàn toàn nghiêm trọng Kim Bảo Bối có chương ngại trong học tập.

Nhưng mà tham gia lớp học phụ đạo cũng có chỗ tốt, cô cố ý ngồi ở phòng học nhìn học trưởng mình thầm mền đang luyện bóng, cho nên hoàn toàn không sợ.

Có một ngày cô rút cuộc cũng được mới chuyện với học trưởng Tâm Nghi, cô nghe nói thứ sáu tuần sau là sinh nhật học trưởng, cô muốn tặng quà cho học trưởng, học trưởng nói, vậy thì thứ bảy hẹn ở trường học.

Thứ bảy trời mưa, mối tình đầu thuần khiết của thiếu nữ Kim Bảo Bối bị một trận mưa làm hỏng, cô ôm quà cô thức đêm mới làm xong tới trường học chờ học trưởng.

Chờ mãi chờ mãi, chờ mãi chờ mãi, đợi đến trời sáng, học trưởng vẫn chưa xuất hiện.

“Ah? Anh có nói như vậy sao?” Học trưởng ở đầu điện thoại bên kia rất là kinh ngạc, “Xin lỗi anh quên mất, vậy thì thứ hai lên trường rồi đưa cho anh!” Điện thoại cắt đứt.

Kim Bảo Bối nhìn điện thoại di động chăm chăm, cô kích động đến mức tưởng tượng cảnh nhân vật chính trong phim bóp nát nó.

Vậy mà giống như nó muốn đối nghịch với cô, điện thoại di động cố tình hết pin vào lúc này, mưa càng ngày càng lớn, sân trường to như vậy không có một bóng người, Kim Bảo Bối có cảm giác muốn khóc.

“Em ở đây làm gì?” Âm thanh quen thuộc lại vang lên.

Kim Bảo Bối cảm giác hôm nay mình gặp đủ xui xẻo rồi, ai không gặp, cố tình gặp phải Giáo sư Tần, hơn nữa nhìn dáng vẻ anh là từ phòng y tế bên kia che dù đi tới, cô mới phát hiện phòng y tế còn sáng đèn, bên trong có người, vốn cho là Giáo Y, không ngờ Giáo sư Tần cũng ở đây, như vậy cô đứng ở chỗ này cả ngày, không phải anh đều nhìn thấy hết chứ?

“Điện thoại di động của em hết pin.”

Tần Bích Vũ không nói gì, móc điện thoại di động của mình ra đưa cho cô, Kim Bảo Bối bất đắc dĩ nói tiếng cảm ơn, lập tức gọi về nhà nhờ giúp đỡ.

Sau khi trả lại điện thoại cho Giáo sư, cô rất buồn bực đứng trong góc, hi vọng Tần Bích Vũ đi nhanh lên, nhưng anh hình như không có ý định di chuyển, chỉ đứng ở dưới hành lang đang nhỏ nước, cách cô mười bước, nhìn cửa trường, mặt không chút thay đổi.

Im lặng hồi lâu, Kim Bảo Bối cảm thấy cực kỳ kỳ cục.

Tại sao anh không đi đi, thật đáng ghét, Kim Bảo Bối nhàm chán đếm những con kiến trên đất, cho đến khi ông quản gia cầm cây dù từ cửa trường học chạy vào.

“Tiểu thư.”

Kim Bảo Bối chợt đứng lên, mới phát hiện mình ngồi chồm hổm quá lâu, chân đã tê cứng. Một bàn tay to đỡ lấy tay của cô, cho đến khi ông quản gia đi tới dưới hành lang.

“Giáo sư Tần, thầy không về nhà nghỉ ngơi sao?” Ông quản gia thường tới trường đón Kim Bảo Bối ở lại học phụ đạo, biết Tần Bích Vũ là Giáo sư của tứ tiểu thư.

Tần Bích Vũ chỉ gật đầu một cái, không nói gì, giao Kim Bảo Bối cho ông quản gia xong lại trở lại phòng y tế.

Kim Bảo Bối đột nhiên nghĩ đến, chẳng lẽ Giáo sư biết cô bị cho leo cây sao? Cô cảm thấy xấu hổ, rất tức giận!

Về nhà thì cô mới phát hiện đã để quên quà tặng dành cho học trưởng ở góc hành lang, thứ hai học trưởng hỏi cô quà tặng đâu, Kim Bảo Bối giả bộ ngu.

Kim Bảo Bối nghĩ muốn về nhà sớm, cho nên không đùa giỡn, ngoan ngoãn làm xong bài thi, nộp bài xong thì vội vã rời khỏi phòng học.

“Chờ một chút, bạn học Kim.” Giọng Tần Bích Vũ vang lên, Kim Bảo Bối cảm thấy hôm nay Tần Bích Vũ hình như chưa ăn cơm, giọng nói vẫn nghiêm túc như vậy, chỉ là âm thanh có hơi yếu.

“Đây là đồ của em sao?” Anh đưa túi giấy ngày hôm đó Kim Bảo Bối để quên ở trên hành lang cho cô.

Kim Bảo Bối nhận lấy túi giấy, cảm thấy tại sao anh không để cho nhân viên tạp vụ quét sân rồi vứt nó luôn đi? Hiện tại cô nhìn thấy túi giấy này đã cảm thấy chướng mắt.

“Cám ơn giáo sư.”

“Nhanh về nhà, không cần lại rảnh rồi chờ ở bên ngoài, người trong nhà sẽ lo lắng.”

Kim Bảo Bối muốn làm mặt xấu, cuối cùng vẫn nhịn, hậm hực xoay người rời đi, nhưng cô đột nhiên nghĩ đến, không biết Tần Bích Vũ có nhìn lén vào trong túi giấy hay không? Nếu như có, thì quá hèn hạ.

Cho đến khi từ sau lưng truyền đến một hồi tiếng va chạm, Kim Bảo Bối quay đầu lại, mới phát hiện Tần Bích Vũ dựa vào cửa phòng học, ngay sau đó té xuống đất.

Trong lúc bất chợt, Kim Bảo Bối nghĩ đến chuyện mình nguyên rửa, sắc mặt trắng bệch, “Giáo sư!” Cô xông tới, phát hiện sắc mặt Tần Bích Vũ ửng hồng, đôi môi lại tím bầm, “Cứu mạng!” Cô rất nhanh chạy tới phòng y tế cầu cứu.

Ngày ấy, Kim Bảo Bối mới biết, thì ra từ lúc Tần Bích Vũ đến Cao Hùng, thường thường bị cảm nắng.

“Sao Giáo sư không thay quần áo?” Ghét, hại cô rất lo lắng, Kim Bảo Bối cực kỳ khổ sở, không muốn thừa nhận cô thể nhưng lại lo lắng cho Giáo sư mà tới đây.

“Anh ấy trời sinh sợ nhiệt, mà cũng phiền toái lại cố chấp.” Giáo Y cấp cứu cho Tần Bích Vũ xong, sau đó nhìn Kim Bảo Bối, “Em là học sinh anh ấy hướng dẫn sao? Hi vọng em chuyển lời đến các bạn học trong lớp, về sau cố gắng hết mức đừng quấy rầy lúc Giáo sư Tần nghỉ ngơi.”

“A...” Kim Bảo Bối cúi đầu, cảm thấy thật là xấu hổ đến muốn khóc, suy nghĩ kỹ một chút Giáo sư chưa từng nổi nóng với cô, thì cũng không cho trứng vịt, viết văn không tốt nên mới phải viết lại, không phải là thiên kinh địa nghĩa (đạo lý hiển nhiên) sao? Mà cô mỗi lần đều chỉ nghĩ cho mình, hoàn toàn không băn khoăn giáo sư sống chết ra sao.

“Giáo sư không sao chứ?” Kim Bảo Bối mím môi hỏi.

“Không có việc gì! Tôi đã bổ sung thêm nước muối sinh lý cho anh ấy, nghỉ ngơi một chút là tốt.” Giáo Y điều chỉnh việc truyền dịch, quay đầu nhìn Kim Bảo Bối, trêu ghẹo nói: “Tôi chưa từng thấy em tới tìm Giáo sư Tần, thế nào? Xấu hổ sao?” Anh cho rằng cô cũng là một trong những học sinh mê luyện Tần Bích Vũ.

Kim Bảo Bối không muốn trả lời, đột nhiên cô nghĩ đến thứ bảy nào Tần Bích Vũ cũng ở trong phòng y tế, không nhịn được hỏi: “Thứ bảy và chủ nhật Giáo sư không có về nhà sao?”

“Em nói Giáo sư Tần? Cũng không nhất định, nhưng có lúc anh ấy sửa bài tập của các em, giúp các em học phụ đạo rất khuya, cơ thể lại không thoải mái lúc nào trước khi về cũng phải tới phòng y tế nghỉ ngơi một chút, rồi mới lái xe về nhà. Thứ bảy, nếu như sau tiết phụ đạo anh ấy sẽ mượn chìa khóa của tôi.”

Sấm sét giữa trời quang đại khải đủ để hình dung tâm tình của Kim Bảo Bối vào giờ phút này.

Thì ra chuyện cô nguyên rửa linh nghiệm thật rồi, cô hại triệu chứng cảm nắng của Giáo sư nghiêm trọng hơn, không nhịn được đau lòng đến độ muốn rơi nước mắt. Ngẫm lại hôm đó lúc mặt trời lặn, Tần Bích Vũ ở phòng y tế nghỉ ngơi, còn ra ngoài cùng cô đợi người trong nhà tới đón mới về, mà cô lại chỉ biết oán trách.

“Giáo sư, anh có thể nói cho em biết người bị cảm nắng nên ăn cái gì hay không? Hay xử lý như thế nào?” Cô hỏi Giáo Y.

“Muốn làm Tiểu y tá sao?”

“Không phải, nhưng em cũng không muốn nói với giáo sư.” Kim Bảo Bối vẫn cảm thấy khó chịu, “Em chỉ là Chẳng qua là cảm thấy có chút không yên tâm thôi!” Nói xong, gương mặt dần dần đỏ lên.

“Đương nhiên là phải uống nhiều nước, cũng có thể uống canh đậu xanh hoặc là thức uống khác, còn có trái cây, táo tương đối ôn hòa (không nóng cũng không lạnh), ăn táo là tốt nhất.”

Kim Bảo Bối đều ghi nhớ.

Sau này, trên bàn làm việc của Tần Bích Vũ thường xuất hiện một hộp táo được cắt gọn hoặc canh đậu xanh, một đại tiểu thư cả đời chưa từng tự mình gọt táo, mười ngón tay không dính nước, vết phồng nước do bị bỏng cũng không có, lại kiên trì tự mình cầm dao gọt táo, học nấu canh đậu xanh, mười ngón tay cũng dán đầy băng keo cá nhân.

“Gần đây thành tích có tiến bộ.” Tần Bích Vũ gật đầu một cái, “Làm phong phú thực lực của mình, mặc kệ là phương diện nào, tương lai mới có thể trợ giúp người nhà của em, trợ giúp người yêu của em.” Anh còn nhớ rõ tự truyện cô viết ngày đó.

Mặt của Kim Bảo Bối như quả táo, hồng đến bốc hơi, cô bắt đầu cảm thấy học trưởng đẹp trai nhất trong trường vẫn còn rất non nớt, trước kia nhìn học trưởng chơi bóng cảm thấy anh rất tuấn tú, muốn làm người yêu của anh, nhưng bây giờ, cô cảm thấy học trưởng xem ra cũng không còn đẹp trai như vậy, mà khi nhìn Giáo sư Tần mình muốn chán ghét, cô lại cảm thấy ngực nóng lên, tim đập rộn lên, mỗi ngày đi học đều vô cùng mong đợi và vui vẻ.

Cô quyết định, thay đổi, không làm thiếu nữ ngu ngốc nữa, chế tạo ra một người mới, cô sẽ trưởng thành hơn, muốn Giáo sư chấp nhận cô!

Mùa hè năm đó, rất nóng, rất dài, lòng của thiếu nữ cũng thay đổi, không ngờ mùa hè này khiến cho chất dinh dưỡng và nhiệt tình của cô kiên định và kéo dài như thế, cô học cách đối mặt với sai lầm của mình, học cách yêu thương và hiểu việc phải có sức mạnh mới có thể giúp đỡ người nhà.

Mà lòng của người khác, còn đang bị cảm nắng nên ngủ mê man, chờ đợi một ngày nào trong tương lai.....

12. Chương 12: Phiên Ngoại Hai Á Bội

Tần Á Bội mới ba tuổi, nhưng nói về lễ giáo đã vô cùng thuần thực, còn ngoan ngoãn hơn người mẹ vô dụng kia, Tần Á Bội ngồi ở bên cạnh bàn ăn, ngoan ngoãn ăn bữa ăn của mình.

Nhanh dùng hết bữa ăn thì bánh pút-đing của cậu, đột nhiên biến mất.

“.....” Tần Á Bội không nói gì nhìn mẹ đang ăn bánh pút-đing của cậu, còn làm mặt xấu với cậu.

“Trẻ con ăn quá nhiều đồ ngọt không tốt đâu, mẹ ăn hết giúp con!” Meo meo!

Không biết khóc lớn có tác dụng hay không?

“Á Bội, bánh pút-đing cứ cho mẹ ăn, đợi một chút gọi ông quản gia dẫn con đi qua Bách Khoa Toàn Thư.” Anh vỗ vỗ đầu của con trai.

“Vâng.” Nhất Gia Chi Chủ (Chủ nhà) cũng nói như vậy, cậu chỉ là một đứa trẻ, không thể làm gì khác hơn là tự an ủi mình, thật ra thì cậu không thích ăn bánh pút-đing, cậu thật không thích ăn bánh pút-đing....

Khi Tần Á Bội bảy tuổi thì em trai Tần Á Lịch ra đời.

“Cha, em trai là hư mô hình địa cầu của con.”

Nhất Gia Chi Chủ thế nhưng chỉ vỗ vỗ đầu của con trai, “Á Lịch còn nhỏ, con là anh trai, phải nhường em.”

“Vâng”

Lớn phải nhường, nhỏ cũng phải nhường, tuổi thơ của cậu thật là.

Lúc Tần Á Bột mười ba tuổi, trình độ trung học đã không làm khó được cậu, tất cả mọi người nói, Tần Á Bột giống như cha của cậu, tương lai không phải là người lãnh đạo quan trọng của nhà họ Tần, mà chính là một giáo sư xuất sắc.

“Á Bột, con muốn nhảy lớp sao?” Cha hỏi.

“Bọn họ nói trước kia cha cũng là học sinh nhảy lớp.”

“Bởi vì từ trước đến nay cha không suy nghĩ đến cảm giác của người khác, chỉ có đọc sách mới khiến cha hứng thú. Á Bột, con còn rất trẻ, con đường của con vẫn còn rất dài, mọi giai đoạn đều khác nhau, không có giai đoạn nào không quan trọng, cha hy vọng con không bỏ lỡ bất cứ điều gì.”

Tần Á Bột nhớ lời của cha. Dĩ nhiên, anh cũng biết, thật ra thì cha không hy vọng anh thừa kế gia nghiệp, anh ưu tú khiến cho các bác càng không thể tha thứ cho con trai bình thường của mình, cho dù anh Lance thật ra đã ưu tú hơn những bé cùng tuổi rất nhiều.

Khi Tần Á Bột mười ba tuổi, đã bị giáo dục không thể tranh giành với mẹ, không thể cùng tranh giành với em trai, càng không thể chỉ lo cho bản thân, cũng phải chú ý đến cảm nhận của những anh em khác.

Chỉ là

“Xe này thật tốt, cho chú mượn một chút!” Tần Thương Hải nhanh chóng giật lấy chìa khóa xe của cháu trai.

Tần Á Bột mới vừa thi lấy bằng lái, xe là cha chọn giúp cậu. Chỉ cần là con trai, đều sẽ mơ ước có một chiếc xe như vậy.

Xe mới mang về nhà được một ngày, đã bị tên tiểu tử Tần Thương Hải này, đụng hư.

“Xin lỗi!” Tần Thương Hải chấp hai tay, “Chú sẽ nói cha mua một chiếc mới cho con, nên đừng so đo với chú!”

“.....” Tần Á Bột mười sáu tuổi, lần đầu tiên muốn đánh ông chú này như vậy. Mới cũ không quan trọng, quan trọng là: Đó là chiếc xe đầu tiên của cậu, do cha mua cho cậu! Anh muốn tiến lên bắt lấy ông chú này mà đánh cho một trận, nhưng lại biết rõ người nhà sẽ đứng ở bên người nào.

Đi ngang qua tiểu Thái Thường Hoàng, tên đó mà nói, chính là vương pháp!

“Không phục sao?” Giọng nói vui vẻ của chú ba từ sau lưng truyền đến.

Tần Á Bột xoay người, nhìn chú ba từ nhỏ ăn ý với anh nhất. Chẳng biết tại sao mẹ rất bất mãn với chuyện này, chỉ là thím ba là con của dì hàng xóm lúc nhỏ và cũng là đàn chị của mẹ, người hai nhà thường xuyên lui tới, khi còn bé anh thường xuyên đến ở với chú ba và vợ con chú khi cha mẹ nghỉ phép ra nước ngoài, cùng chú ba đặc biệt hợp nhau cũng là chuyện đương nhiên.

“Cái thế giới này chính là như vậy, có người vừa sinh ra liền đứng ở chỗ cao, có người bỏ nửa đời nhưng vẫn sống ở chỗ thấp, có người chịu hết mọi giống bão, nhưng có người lại sống chung với nó, điểm xuất phát vốn không công bằng. Nhưng mà Á Bột, người thông minh mặc kệ đứng ở vị trí nào, cũng sẽ biết lợi dụng tình thế, chứ không phải nguyên rửa nó.”

Ngày hôm ấy, trong đêm khuya Tần Á Bột chạy đến phòng sách của ông nội sám hối, nói mình không có khuyến can chú nhỏ, hại anh thiếu chút nữa bị thương, thật là tội đánh chết vạn lần.

Vì vậy, Tần Thương Hải bị cấm túc một tuần lễ — anh hoàn toàn không biết người nào đã tố cáo anh — mà Tần Á Bột lại nhận được một chiếc xe thể thao tốt hơn.

Chú ba luôn đứng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/no-le-cua-vo>